

NGỌC THÔNG
BÔNG UẤT KIM HƯƠNG
ĐIÊN

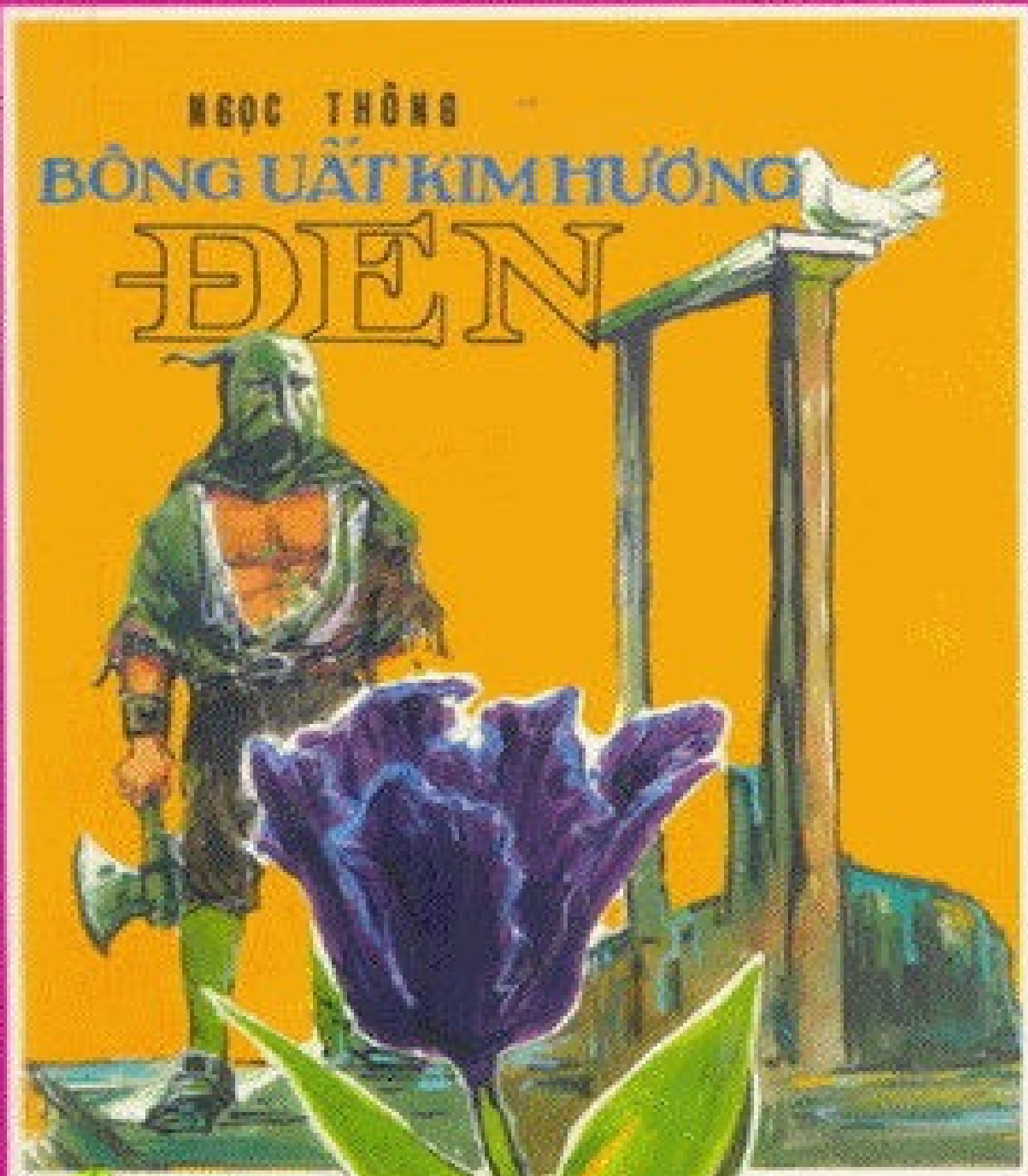
tủ sách
TUỔI HOA

XUÂN THU

NGỌC THÔNG

BÔNG UẤT KIM HƯƠNG

ĐIÊN

lũ sách
TUỔI HOA

XUÂN TH

Bông uất kim hương đen

Nguyên tác: The black tulip

Alexandre Dumas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Chương 01](#)

[Chương 02](#)

[Chương 03](#)

[Chương 04](#)

[Chương 05](#)

[Chương 06](#)

[Chương 07](#)

[Chương 08](#)

[Chương 09](#)

Chương 01

Ai cũng biết là có rất ít người được hưởng một cuộc sống thật sự sung sướng trên thế giới này. Nhưng, Văn-Bách lại là một trong số người may mắn ấy. Văn-Bách sống ở Đốc, một tỉnh lỵ nhỏ của Vương quốc Hòa Lan. Anh là một Y sĩ trẻ tuổi nhất tỉnh nhà, nhưng sau khi cha anh qua đời, đã bỏ nghề y sĩ.

Cha của Văn-Bách lúc sinh thời, là một thương gia được nhiều người biết tiếng. Trong cuộc sống ông đã dành dụm được một ít tiền bạc dự định sẽ dành tất cả sản nghiệp mồ hôi nước mắt cho Văn - Bách sau này. Cho nên, khi gần qua đời, ông kêu Văn-Bách đến gần: - Con yêu dấu của cha! Từ khi mẹ con qua đời đến bây giờ, cha chỉ còn mỗi mình con. Nay cha biết cha không còn sống được bao lâu nữa, cha cầu mong cho con may mắn nhiều trên đường đời. Như cha, suốt ngày trong văn phòng, cha biết đó không phải là một đời sống sung sướng. Cha cầu mong con không phải như cha, một thương gia, cũng sẽ không như chú Vũ-Bình, một chính trị gia nổi tiếng. Đó là những đời sống bận rộn và phiền toái vô cùng. Cha mong con sẽ có một đời sống êm đềm và yên lành hơn cha, hơn hết cả mọi người. Đó mới là đời sống sung sướng. Cha đã dành dụm được một tí tiền, một gia tài nhỏ cho con, con có thể hưởng dụng suốt đời.

Bây giờ là năm 1670.

Ít lâu sau, cha Văn-Bách qua đời. Chàng trở lại trong ngôi nhà rộng lớn của cha để lại với một bà quản gia già giúp việc. Văn-Bách đóng cửa phòng mạch, chỉ nhận chữa bệnh cho mọi người với tính cách giúp đỡ mà thôi. Ngoài ra, anh không còn cách nào để qua thời giờ. Cuối cùng, anh quyết định dành hết thời giờ rảnh rỗi để trồng hoa Uất Kim Hương. Sau nhà Văn-Bách có một thửa vườn khá lớn, Văn-Bách lo sưu tầm các giống mới lạ về gây trong vườn. Có thể nói vườn hoa của chàng không thua bất cứ vườn hoa nào khác. Anh trồng riêng các giống hoa này trong một căn phòng kính.

Cũng nên biết thời kỳ này, dân Hòa Lan rất ít trồng hoa Uất Kim Hương và người ta đã dành những phần thưởng lớn trao cho bất cứ ai gây được giống Uất Kim Hương mới hay một màu sắc mới lạ.

Cạnh nhà Văn-Bách là nhà của Ba Tốn. Ông ta cũng là một nhà chuyên trồng hoa và sinh sống nhờ nghề bán hoa. Ba Tốn không được giàu có như Văn-Bách. Ông ta lo sợ rằng người thanh niên giàu có kia sẽ trồng được những loại hoa tốt hơn của mình, nhất là hoa Uất Kim Hương.

Ba Tồn luôn theo dõi công việc trồng hoa của Văn-Bách, không bỏ sót một cử chỉ nào của chàng. Muốn cho việc theo dõi được dễ dàng, ông ta mua ngay một cái ống nhòm, để có thể quan sát ngay cả trong nhà kính qua khung cửa sổ nhà Văn-Bách. Trong căn phòng đó, Văn-Bách đang làm việc với những hạt giống và những bọc nhỏ bằng kính (hoa Uất Kim Hương được mọc lên trong những bọc kính ấy). Cho đến một ngày kia, Ba Tồn thấy vườn hoa nhà Văn-Bách đã nở đầy những bông hoa rực rỡ, kiều sa. Ngay đêm hôm ấy, ông ta bắt một cặp mèo, lấy dây buộc chúng vào với nhau rồi ném qua bờ tường nhà Văn-Bách.

Hai con mèo rớt xuống vườn, vùng vẫy cố thoát khỏi sợi dây buộc và làm nát gần hết những bông hoa của Văn-Bách. Sáng hôm sau thấy cảnh tượng ấy, Văn-Bách buồn lắm. Hai con mèo đã cắn đứt dây bỏ đi từ lúc nào rồi. Chàng nhờ bà quản gia già canh giữ vườn hoa cẩn thận hơn, hầu tránh chuyện rủi ro đáng tiếc như vừa rồi.

Trong thời gian đó, một giải thưởng lớn nhất sẽ được trao cho người nào có thể trồng được cây hoa Uất-Kim-Hương màu đen, thật đen, và không được dùng bất cứ một phẩm chất nào cả. Nghĩa là nó phải được trồng tự nhiên, với đất, nước và ánh sáng. Giải thưởng này lên tới một trăm ngàn đồng tiền vàng và người trao giải thưởng ấy là ông Hoàng-Thế-Diễn, Hội trưởng Hội trồng hoa của Hòa-Lan ở Hà-Lâm.

Biết được tin ấy, Văn-Bách bắt tay ngay vào công việc trồng hoa Uất-Kim-Hương đen. Ban đầu, anh trồng được những cây Uất-Kim-Hương màu đỏ thẫm. Sau đó, từ những cây đỏ thẫm anh trồng thành những cây màu nâu. Năm sau, anh đã có những cây Uất-Kim-Hương thật nâu. Anh rất có hy vọng thành công.

Ba Tồn cũng không kém gì Văn-Bách. Trong thời gian này, ông ta cũng trồng hoa Uất-Kim-Hương đen để mong đoạt được giải thưởng kếch sù kia. Những cây Uất-Kim-Hương của ông cũng đã trở thành màu nâu nhưng chỉ là màu nâu nhạt. Không như Văn-Bách, Ba Tồn chán nản rồi đâm ra tức giận, bỏ luôn công việc đang làm dở dang ấy. Ông ta không biết làm gì hơn ngoài việc dòm ngó Văn-Bách. Ông ngồi nơi cửa sổ với chiếc ống nhòm và nhìn Văn-Bách cặm cụi trong phòng với những bọc kính và những hạt giống của anh. Anh hỗn hợp loại Uất-Kim-Hương này với loại Uất-Kim-Hương kia hầu có thể tạo ra một loại Uất-Kim-Hương hoa đen. Càng xem xét Văn-Bách làm việc, Ba Tồn càng ghen ghét với anh hơn.

Vào dịp ấy, Phạm Vũ Bình đến Đốc. Ông là một chính trị gia có lập trường đối lập với chính quyền Hòa Lan lúc bấy giờ.

Vũ Bình đến nhà Văn-Bách vào buổi chiều. Bấy giờ là tháng Giêng 1672. Bước vào nhà, Vũ Bình lặng người đi một lúc, ông nhìn toàn thể gian phòng, vẫn cái bàn ấy, ghế ấy, đồ vật ấy, bao nhiêu thứ gợi lại cho ông hình ảnh của người bạn thân thiết của ông. Văn-Bách đứng cạnh ông, yên lặng. Một lúc, Vũ Bình quay sang Văn-Bách, trù mến:

- Chú muốn nói chuyện riêng với cháu vài phút.

Văn Bách đáp:

- Mời chú sang phòng ương hạt giống của cháu.

Cả hai chú cháu đều không biết rằng: trong lúc đó, mọi cử chỉ của họ đều lọt vào mắt Ba Tồn, đang ngồi sau cửa sổ với chiếc ống dòm.

Văn Bách cầm lấy một cây đèn và dẫn Vũ Bình đến phòng hạt giống. Ở đây bày biện đơn sơ một chiếc giường nhỏ, một cái tủ, một cái bàn và vài thứ lặt vặt. Một cái hộp lớn để ở giữa bàn với những hạt giống và bầu kính ở trong. Lúc này, Ba Tồn quan sát cẩn thận hơn lúc nào hết. Hắn nhìn thấy ánh đèn lọt vào trong phòng qua cánh cửa mở, rồi chú cháu Văn Bách bước vào. Ba Tồn nhìn Vũ Bình là người như thế nào rồi.

Vũ Bình nói chuyện gì với Văn Bách trông có vẻ bí mật lắm. Ba Tồn không thể đoán những lời đối thoại của hai người. Nhưng sau đó, hắn thấy Vũ Bình lấy từ trong người ra một số những giấy tờ và bỏ tất cả vào một phong bì lớn dán kín lại rồi đưa cho Văn Bách, dặn dò một vài điều gì đó. Ba Tồn đoán là những giấy tờ rất quan trọng có liên quan đến chính trị. Nhưng hắn không hiểu tại sao những giấy tờ ấy lại được đưa cho Văn Bách, một người không lấy gì làm thích thú với những vấn đề chính trị cả.

Ba Tồn cũng dự biết rằng dân chúng Hòa Lan không ưa gì Vũ Bình. Càng ngày họ càng ghét ông ta nhiều hơn vì đường lối chính trị của ông. Có lẽ những tờ giấy ấy có chứa đựng một vài bí mật chính trị nào đó mà Vũ Bình cần giữ bí mật.

Văn Bách sau đó cầm phong bì bỏ vào trong hộp đựng bầu kính Uất Kim Hương của anh rồi đóng lại. Vũ Bình dặn dò một vài điều nữa rồi bắt tay Vũ Bình một cách thân mật. Hai người bước ra khỏi phòng, cánh cửa khép kín lại. Một lát sau đó, Vũ Bình lên đường.

Những điều Ba Tồn đoán rất đúng với sự thực. Những tờ giấy mà Vũ Bình đã đưa cho Văn Bách là mật thư gửi cho Hoàng Đế nước Pháp. Nhưng Vũ Bình đã cẩn thận không nói gì với đứa con của bạn ông cả. Ông chỉ dặn chàng hãy gìn giữ chúng cẩn thận, không được đưa cho một ai ngoại trừ chính tay một người thân tín do ông gửi tới.

Về phần Văn Bách, anh bỏ phong bì bí mật vào đáy hộp và không quan tâm đến nó nữa.

Chương 02

Vào ngày 20 tháng 8 năm 1671, tại Hạ Ngân, thủ đô Hòa Lan. Trên đường phố, đầy những người mang vũ khí, lăng xăng chạy qua chạy lại trước cửa chính nhà giam.

Bên ngoài nhà giam, nơi cửa chính: một đại đội kỵ mã vất vả ngăn chặn đám đông dân chúng đang muốn ùa vào bên trong. Và bên trong nhà giam là Vũ Bình và em ông ta, Vũ Bảo.

Tiếng của đám đông dân chúng vang lên:

- Anh em Vũ Bình không thể thoát được! Giết chúng ngay đi !

Toán binh lính dàn hàng ngang bên ngoài nhà giam vẫn không xê dịch. Họ đang cố gắng ngăn cản sự cuồng nộ của đám đông. Tiếng la của đám đông vẫn không ngớt vang lên:

- Giết ngay anh em tên Vũ Bình!

Viên Đại úy chỉ huy đội lính thúc ngựa tiến tới, hét lớn:

- Mấy người muốn gì?

- Chúng tôi muốn anh em Vũ Bình! Chúng tôi muốn giết họ!

Viên Đại úy nói lớn:

- Tôi ra lệnh không một ai được đến gần nhà giam, nếu mấy người không nghe, bắt buộc tôi phải nổ súng.

Đám đông lùi lại, viên Đại úy đồng dục tiếp:

- Anh em Vũ Bình sẽ được pháp luật xét xử, ngoài ra không ai được đụng chạm tới họ.

Lúc ấy, bên trong nhà giam, Vũ Bình đang nằm trên giường bệnh. Vũ Bảo đứng bên cạnh:

- Anh Vũ Bình, cảm thấy đỡ nhiều không? Hiện giờ có một chiếc xe đợi ta ở cửa sau. Tất cả đã sẵn sàng để chúng ta có thể trốn ngay đi được.

Vũ Bình mệt nhọc hỏi em:

- Anh nghe có những tiếng la ó ở bên ngoài. Anh không nghe lầm đấy chứ?

- Vâng! Đám đông dân chúng. Họ muốn giết chúng ta vì những lá thư của ta gửi cho Hoàng đế Pháp quốc đã bị bại lộ.

Vũ Bảo nghiêng răng tiếp:

- Em thực không hiểu tại sao họ lại biết chúng ta viết những lá thư đó. Chắc hẳn phải có ai tố cáo? À này, hiện giờ anh giấu chúng ở đâu, hả anh?

- Thì vẫn ở nhà cháu Văn Bách! Anh đã đưa hết cả cho nó giữ!

Vũ Bảo chau mày:

- Văn Bách . Em không tin là nó lại nỡ hại chúng ta!

- Đừng nghĩ xấu cho nó, Bảo!

Vũ Bảo xua tay:

-Ồ, không! Không phải! Nhưng nguy hiểm cho nó quá. Nó không biết một tý gì về vấn đề này.

Nhưng nếu những mật thư ấy bị tìm thấy trong nhà nó, chắc chắn nó sẽ bị giết chết hoặc ít

nhất cũng bị tổng giam.

Từ phía dưới đường, tiếng la ó của đám đông lại vang lên:

- Giết chết anh em Vũ Bình đi ! Đồ phản trắc!

Trong phòng, Vũ Bảo hồi hả:

- Anh Bình! Những lá thư ấy phải được thủ tiêu. Chúng ta phải báo cho cháu Văn Bách biết ngay. Càng sớm càng tốt.

Vũ Bình hỏi:

- Nhưng, nhờ ai được bây giờ?

Vũ Bảo nói ngay:

- Nhờ chú Chánh, người giúp việc của em, chú ấy hiện có mặt ở đây. Lẹ lên, anh Vũ Bình!

Vũ Bình cầm lấy quyển thánh kinh của ông đang để trên bàn. Ông xé ngay một tờ của quyển sách và gượng ngồi dậy, viết vào đó:

20 tháng 8 năm 1672

Cháu Văn Bách mến,

Cháu hãy đốt ngay những lá thư mà chú đã đưa cho cháu, đừng xem những gì viết trong đó. Nó không có lợi gì cho cháu khi biết những điều trong đó. Thủ tiêu nó là cháu đã cứu được mạng sống và danh dự của Vũ Bình, Vũ Bảo.

Vũ Bình

Vũ Bảo cầm lá thư đưa cho người giúp việc trung thành của mình:

- Chú đem ngay đến cho Văn Bách nhé!

Chánh lo lắng:

- Thưa vâng! Tôi hiểu nhưng còn ông...,??

- Cám ơn chú! Để mặc chúng tôi lo, chú cứ yên tâm !

Chánh ngần ngừ một lát, rồi vụt chạy đi.

Bên ngoài, tiếng la hét vẫn tiếp tục. Vũ Bảo đỡ anh đứng dậy:

- Chúng ta phải trốn mau.

Một người đàn ông len lỏi qua đám đông, tiến tới trước mặt viên Đại úy, nói lớn:

- Tôi đem tới một sắc lệnh của chánh quyền ở đây. Lệnh truyền cho Đại úy rút binh về.

Đám đông dân chúng nhốn nháo, họ ủa đến gần toán lính. Viên Sĩ Quan hét lớn:

- Dừng lại! Không tôi sẽ bắn....

Tiếng người đàn ông vang lên:

- Xin Đại úy hãy đọc sắc lệnh và cho lính rút lui ngay lập tức!

Viên Sĩ Quan thoáng thất vọng lắm bầm:

"Nghĩa là anh em Vũ Bình phải chết. Nhưng lệnh là lệnh! Phải tuân hành."

Ông ghìem cương ngựa hét lớn:

- Anh em bình sĩ, quay lại. Đi!

Đám lính và toán kỵ mã lục tục di chuyển.

Vũ Bình bước xuống giường, Vũ Bảo khoác lên người anh tấm áo choàng. Cả hai rời khỏi căn phòng. Vũ Bảo nói với anh:

- Cháu Mỹ Lan đang đợi chúng ta ở cầu thang. Chắc nó nóng lòng lắm.

- Làm gì vậy?

- Anh không biết ư? Nó giúp chúng ta trốn đấy!

- Ồ !

Mỹ Lan đã đứng dưới chân cầu thang. Nàng là con gái của vị quản ngục Nguyễn Quân. Nàng xinh đẹp lắm và khoảng mười tám tuổi. Trông thấy Vũ Bình và Vũ Bảo, Mỹ Lan hấp tấp chạy đến:

- Hai chú ơi!

- Gì đó, cháu?

- Hai chú đừng nên ra ngoài và xuống dưới đường. Những người lính đã dờn đi rồi, dân chúng sẽ giết hai chú nếu họ nhìn thấy hai chú.

- Vậy chúng ta chịu chết hay sao?

- Không, hai chú sẽ đi bằng cửa sau, trông ra một con đường nhỏ. Cháu đã dặn sẵn người đánh xe đợi hai chú ngoài đó. Mau đi hai chú!

- Liệu cha cháu có mở cửa cho không?

- Cháu biết cha cháu không dờn nào mở cửa đâu, nhưng cháu đã lấy được chìa khóa của cha cháu rồi. Đây này, chú!

Vũ Bình cảm động:

- Ồ, cháu tôi! Chú không biết làm sao để cảm ơn cháu cho được. Cháu tốt quá! Chú không còn gì cả ngoại trừ cuốn thánh kinh mà cháu có thể tìm thấy ngay trong phòng chú. Chú biết cháu không đọc được nhưng chú tin rằng một ngày nào đó rồi đây sẽ dạy cháu. Đó là quà tặng cuối cùng của một người đàn ông đang cố gắng cứu lấy quốc gia mình. Sau cùng, chú hy vọng nó sẽ mang lại cho cháu những điều tốt đẹp.

- Cháu cảm ơn chú, cháu sẽ giữ nó luôn luôn, cháu mong ước sẽ biết được cách đọc nó.

Tiếng hò hét của dân chúng càng lúc càng tới gần hơn. Mỹ Lan giục:

- Họ tới kìa! Nhanh lên mấy chú!

Ba người bước nhanh xuống thang lầu, họ băng qua một cái sân nhỏ. Một cái cửa nhỏ đã mở sẵn, họ đi qua và băng sang đường. Một cỗ xe đang đợi sẵn.

- Hai chú đi bình an. Cháu phải về kéo cha cháu mong.

- Tạm biệt cháu ! - Vũ Bình, Vũ Bảo cùng nói.

- Nhanh lên! Dân chúng đang phá cửa vào kìa !

Chuyến xe lăn bánh, chạy được một lúc, Vũ Bình, Vũ Bảo đã đến cổng sau cùng của thành phố, nhưng cánh cổng đã đóng kín. Người đánh xe giục giã:

- Mở mau! Mở cửa ra! Mở cổng ra!

Một người đàn ông chạy ra, ý chừng như là người gác cổng. Người đánh xe la lớn:

- Chúng tôi có chuyện gấp! Mở cổng ra!

- Không thể mở được, chìa khóa đã bị lấy mất rồi!

Tình hình nguy cấp, biết chần chờ mãi cũng không yên, Vũ Bảo thò đầu ra khỏi xe kêu:

- Xà ích, chúng ta cố gắng đi qua cổng khác vậy.

Chiếc xe quay đầu lại. Bốn con ngựa lồng lên một lúc rồi vụt chạy. Tiếng vó ngựa lộp cộp nghe rợn rã cả một góc phố. Bỗng một vài người võ trang xuất hiện chung quanh ngã tư, rồi một số khác ủa ra bao vây chiếc xe, Vũ Bảo hối thúc:

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Một người đàn ông đứng giữa đường dang hai tay cầm chiếc xe, hét lớn.

- Đứng lại!

Chiếc xe vụt qua. Người đàn ông bị hất văng xuống mặt lộ, bánh xe cán qua người gã. Một tiếng thét rùng rợn vang lên. Nhiều người nữa, túa ra đường càng lúc càng đông. Vũ Bình ngồi trong xe hốt hoảng:

- Dừng lại! Chúng ta phải rời chiếc xe này ngay!

Một người đã bám vào một con ngựa đi đầu và ghì nó lại. Chiếc xe cố lết đi một khoảng rồi dừng lại. Dân chúng kéo Vũ Bình, Vũ Bảo ra khỏi cỗ xe. Vũ Bảo hốt hoảng:

- Anh tôi! Anh tôi đâu?

Vũ Bình lúc ấy đã nằm chết sòng soài trên mặt đường. Một người cầm khẩu súng chĩa vào đầu Vũ Bảo nhưng khẩu súng không nhả đạn. Hắn đưa khẩu súng lên cao đánh Vũ Bảo gục xuống đất.

Chẳng bao lâu, xác của hai anh em Vũ Bình đã bị đem treo lên một cành cây đại bên ngoài nhà ngục. Việc làm ghê rợn của dân chúng đã hoàn tất.

Chương 03

Trong thời gian dân chúng ở Hạ Ngân tìm giết Vũ Bình và Vũ Bảo thì Chánh đang trên đường đến Đốc. Tới một khúc sông, Chánh bỏ ngựa của mình trong một căn lều và di chuyển bằng thuyền nhỏ dọc theo con sông. Ngồi trên thuyền, anh nhìn thấy thành phố Đốc nằm dưới chân ngọn đồi phía bên kia sông. Những căn nhà đỏ tuyệt đẹp đang soi mình bên bờ nước như để phô trương vẻ đẹp của mình. Trên sườn đồi, một ngôi nhà rộng lớn nổi bật giữa những căn nhà chung quanh, với một vài ngọn cây cao ngất. Đó là nhà của Văn Bách.

Chánh rời chiếc thuyền nhỏ, đi bộ về phía nhà Văn Bách.

Lúc ấy, Văn Bách đang ngắm nhìn ba bầu kính nhỏ cầm trên tay ở trong phòng hạt giống của anh. Càng nhìn, Văn Bách càng tin tưởng rằng anh sẽ tạo ra được giống hoa Uất-Kim-Hương Đen. Anh đã tìm ra bí quyết trồng hoa Uất Kim Hương rồi. Hiện giờ anh chỉ còn giữ ba bồn thủy tinh Uất Kim Hương tốt nhất mà anh hy vọng một trong chúng sẽ mọc lên thẳng tắp, đẹp và mang màu đen tuyền. Chàng đặt tên cho ba cây này là: Mai Chi (tên của mẹ anh), Văn Điền (tên của cha anh) và Vũ Bình (tên người bạn thân nhất của cha anh).

Nếu Văn Bách chiếm được giải thưởng một trăm ngàn đồng tiền vàng với hoa Uất Kim Hương Đen, anh dự định sẽ lấy số tiền đó tặng cho người nghèo, cho những cô nhi viện hoặc ký nhi viện ở Đốc. Tất cả những nhà trồng hoa Uất Kim Hương trên thế giới sẽ biết đến tên anh. Hoa Uất Kim Hương sẽ được gọi là Uất Kim Hương Đen của Văn Bách. Mà không! Có lẽ anh chỉ dành năm mươi ngàn đồng tiền vàng cho những người khốn khổ ở Đốc, còn năm mươi ngàn kia, anh sẽ dùng để gây một loại Uất Kim Hương khác nữa. Bất giác, Văn Bách hớn hờ la lên:

- Ô! Những cây hoa xinh đẹp của tôi!

Ngay lúc đó, tiếng chuông vang lên. Bà quản gia già xuất hiện nơi cửa. Văn Bách vội hỏi:

- Ai vậy?

Bà quản gia đáp:

- Một người đàn ông từ Hạ Ngân đến, ông ta có một lá thư để đưa cho cậu. Ông ta tên Chánh.

- Chánh hả? Đúng là người giúp việc của chú Vũ Bảo rồi!... Nói với anh ấy đợi cháu một chút nhé!

Văn Bách đang loay hoay cất ba bầu kính Uất Kim Hương thì Chánh thành linh bước vào phòng:

- Ông Bách! Chuyện này gấp lắm không thể chần chờ được.

Văn Bách giật mình quay lại, tay vẫn cầm ba bọc kính, hơi chau cặp lông mày:

- Có việc gì mà anh có vẻ vội thế?

- Việc gấp lắm! Xin ông đọc ngay tờ giấy này.

Văn Bách mỉm cười:

- Được ! Tôi đọc liền đây !

Anh nhận lá thư nơi tay Chánh, để lên bàn và cẩn thận đặt những bầu kính bên cạnh:

- Phải cẩn thận như thế chúng sẽ không bị hư.

Đoạn, anh cầm lá thư, chưa kịp đọc thì bà giúp việc bỗng chạy vụt vào hốt hải:

- Cậu ơi, cậu ! Trốn ngay đi lập tức!

- Lại chuyện gì nữa thế?

Bà quản gia hấp tấp:

- Chung quanh nhà đầy nhưng lính...

Nghe nói, Chánh tái mặt. Văn Bách bình tĩnh hơn, cất tiếng hỏi:

- Họ muốn gì thế?

- Họ muốn bắt cậu đó. Cậu phải trốn ! Trốn ngay bây giờ ! Nhảy ra cửa sổ chạy ra cổng sau đi.

Văn Bách do dự. Người đàn bà van nài:

- Mau lên cậu! Họ tới kìa !

Văn Bách suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cháu cần phải dấu những bọc hoa của cháu vào trong vườn đã.

Lúc ấy, Chánh đã bỏ ra ngoài. Văn Bách nhìn quanh phòng cố tìm một mảnh giấy để bao bọc bầu kính của mình lại. Nhìn quanh quất, anh không thấy mảnh giấy nào ngoài lá thư đang cầm trên tay. Không cần nghĩ đó là lá thư gì, anh đặt ngay ba bầu hoa vào lá thư, gói lại rồi bỏ nhanh vào túi áo khoác ngoài của mình. Ngay lúc đó, một người Sĩ Quan cùng sáu người lính theo sau, bước vào, viên sĩ quan hỏi:

- Ông là Văn Bách?

- Phải, chính tôi!

- Ông làm ơn trao những bức thư chính trị hiện ở trong nhà ông cho tôi.

Văn Bách ngạc nhiên:

- Những bức thư nào? Tôi không hiểu ông muốn nói gì cả?

Viên sĩ quan gằn giọng:

- Tôi muốn nói những bức thư mà ông Phạm Vũ Bình đã đưa cho ông hồi tháng giêng đây.

- Lá thư ấy ư?

- Phải? Ông đừng giấu diếm vô ích!

Văn Bách mỉm cười:

- Thưa ông, tôi không thể đưa cho ông những lá thư đó được. Chú Bình đã dặn tôi không được đưa chúng cho bất cứ một ai nếu không phải là chính chú ấy hay người tín cẩn do chú ấy sai tới. Còn bức thư có liên quan đến chính trị hay không, tôi không biết?

Viên sĩ quan gằn lên:

- À, ông nhất định không đưa?

- Thưa ông không! Tôi chỉ vâng lời chú tôi!

Viên sĩ quan chỉ vào cái hộp đang để trên bàn:

- Nhưng tôi ra lệnh cho anh phải mở hộp này ra ! Nếu ông không tuân hành, tôi sẽ đích thân mở nó ra đó.

- Tôi cấm ông đụng đến cái hộp!

Văn Bách định bước tới giữ lấy cái hộp thì bị hai người lính chặn lại. Anh chưa biết phải xử sự ra sao thì viên sĩ quan đã mở nắp hộp. Ông ta lấy phong bì ra, chăm chú nhìn một cách khoái trí:

- Tốt lắm, lời tố cáo quả không sai. Đây rồi !

Văn Bách chồm tới, thẳng thốt:

- Ông nói gì? Ai tố cáo?

- Đừng cố tìm hiểu vô ích! Anh sẽ không biết gì đâu. Đi theo chúng tôi, bây giờ anh là tù nhân của tôi!

- Tù nhân của ông? Tôi làm gì nên tội chứ?

- Quan tòa sẽ nói với anh chuyện đó. Tôi chỉ biết là tôi có lệnh bắt anh.

Biết không thể nói gì hơn, Văn Bách hỏi:

- Nhà giam ở đâu thưa ông?

- Ở Hạ Ngân.

Bà quản gia già đứng bên cạnh nghẹn ngào:

- Thưa cậu.....

Văn Bách quay sang bà, trùu mến:

- Bà yên tâm, đừng lo gì về cháu hết! Bà cứ lo mọi việc thường nhật đi nhé! Cháu tin là sẽ không có chuyện gì đâu. Cháu sẽ ráng về sớm.

Văn Bách chào tạm biệt bà quản gia. Sau đó, anh đi theo toán lính ra ngoài, bước lên một cỗ xe ngựa đã chờ sẵn.

Chính Ba Tồn đã tố cáo với chánh quyền về những lá mật thư trong nhà Văn Bách. Bằng cái ống nhòm, hắn đã nhìn thấy Vũ Bình đưa những lá thư cho Văn Bách. Hắn nghĩ rằng, đó hắn phải là những bí mật về các vấn đề trong chính trường.

Ba Tồn nghĩ ngay ra một kế hoạch: hắn sẽ tố cáo với chánh quyền địa phương về việc này. Văn Bách sẽ bị bắt, và khi đó, hắn sẽ lẻn vào nhà anh để tìm những bầu kính Uất Kim Hương Đen của Văn Bách và dĩ nhiên hắn sẽ chiếm lấy giải thưởng trăm ngàn đồng tiền vàng một cách dễ dàng.

Ba Tồn đã chứng kiến cảnh những người lính đến bắt Văn Bách. Chiều đến, người quản gia già đóng cửa lại. Màn đêm buông xuống, những vì sao lấp lánh thật đẹp trên nền trời. Cảnh vật chìm dần trong im lặng và dưới xa, âm thanh ồn ào của thành phố đã ngưng bật.

Ba Tồn xách một cái đèn nhỏ, trèo nhanh qua bờ tường. Hắn mạnh dạn mở cánh cửa sổ và bước vào nhà Văn Bách. Ba Tồn đi rón rén như một con mèo. Hắn bước chầm chậm lên cầu thang không gây một tiếng động. Vào phòng ương hạt giống, cửa không khóa, hắn nhìn thấy cái hộp trên bàn. Hắn mừng rỡ mở nắp. Hộp trống không.

Ba Tồn cúi kính lục soát mọi nơi trong phòng, không bỏ sót một xó xỉnh nào. Nhưng không tìm thấy một bầu kính Uất Kim Hương Đen nào hết. Hắn cố gắng tìm một lần nữa. Vô ích, bọc Uất Kim Hương Đen không có trong phòng. Mồ hôi Ba Tồn nhỏ ra từng giọt. Hắn đã thấy rõ ràng Văn Bách còn giữ lại ba bầu kính kia mà! Không lẽ những bọc kia đã được mang đi? Nhưng mang đi thì mang đi đâu nhỉ? Hay Văn Bách đã mang chúng đến Hạ Ngân? Đến Hạ Ngân?....Phải theo Văn Bách đến Hạ Ngân mới được.

*

Trong khi dân chúng ứa vào nhà giam để tìm Vũ Bình, và Vũ Bảo, Mỹ Lan và cha nàng ông Nguyễn Quân, nấp trong một cái hầm dưới cầu thang. Một lát sau, không tìm thấy hai anh em Vũ Bình đâu cả, đám đông bỏ đi dần. Sau một thời gian khá lâu, Nguyễn Quân và con gái mới ra ngoài, một cỗ xe ngựa dừng lại ở cổng chính của nhà giam và Văn Bách được dẫn vào, viên sĩ quan theo sau:

- Mặt nào thế?

Viên sĩ quan cười vui và vỗ vai viên cai ngục:

- Hắn là bạn của anh em lão Vũ Bình đấy.

- Bạn của Vũ Bình? Hà! Có sẵn một phòng cho hắn đây.

Nguyễn Quân bật tiếng cười lớn khi dẫn Văn Bách vào phòng giam, Mỹ Lan cùng đi với họ, cầm đèn soi đường cho cha mình và Văn Bách. Ánh đèn vàng chập chờn chiếu lên gương mặt xinh đẹp của nàng. Nàng nhìn không chớp người thanh niên không may này. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy thương hại anh ta.

Khi đã vào trong phòng giam, ông Nguyễn Quân nói :

- Kia là giường của anh. Và ông chỉ cho Văn Bách một tấm chăn len dày ở bên cạnh. Cánh cửa phòng giam khép lại. Mỹ Lan đã tắt đèn sau khi bước ra. Bóng tối lại bao trùm mọi vật.

Văn Bách nằm dài trên giường, không chớp mắt. Anh thao thức nhìn qua cánh cửa sổ rộng, bóng của những ngọn cây nổi bật trên nền trời đầy sao. Tiếng côn trùng, tiếng cú kêu đêm vắng vắng đâu đó, nghe buồn lạ. Hàng giờ trôi qua, mắt Văn Bách vẫn không rời cánh cửa sổ. Bầu trời bắt đầu trở màu xám. Mặt trời đã ló dạng. Văn Bách rời khỏi giường, anh bước đến bên cửa sổ. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh là trên một ngọn cây cao ở cuối sân, treo toòng teng hai xác chết. Dưới chân ngọn cây, ghim một tờ giấy lớn, trên đó viết hai hàng chữ:

“Phạm Vũ Bình và Phạm Vũ Bảo

Kẻ thù của dân chúng. “

Văn Bách đọc xong những hàng chữ ấy, không dần được cơn xúc động, bật khóc lớn. Thôi, thế là hết! Những người thân thiết nhất đời của anh đều đã mất, người chú mà anh hằng quý mến không còn nữa.

Cánh cửa phòng giam chợt mở, ông Nguyễn Quân bước vào:

- Làm gì mà ồn ào mới lúc sáng sớm như thế này? Có im ngay không?

Văn Bách ngược mắt về phía hai tử thi như thăm hỏi.

- À, đó là số phận dành cho kẻ phản nghịch đã cả gan viết những lá thư không được phép viết đấy. Và số phận tương tự cũng có thể xảy ra cho những ai dám giữ những lá thư đó. Giản dị chỉ có thế!

Nói rồi, viên cá ngục cười gằn, đóng sập cửa lại. Văn Bách ngồi phịch xuống sàn đất, tai ù lên. Anh thù người bất động như thế một lúc lâu, rồi loạng choạng đứng dậy. Toàn thân Văn Bách mệt mỏi, rã rời. Anh lấy trong chiếc áo khoác ngoài ra bao giấy đựng ba bầu kính Uất Kim Hương, ngắm nhìn chúng thật lâu.

Tất cả những sự gian lao, cực nhọc anh đã trải qua để tạo ra ba bầu kính này đều là công dã tràng xe cát. Trong nhà giam tối tăm này làm sao tìm được thứ đất anh mong muốn đây, làm sao anh có thể trồng được những cây hoa Uất Kim Hương yêu quý của mình?

Chiều hôm ấy, ông Nguyễn Quân mang thức ăn đến cho Văn Bách. Vừa khi mở cửa phòng giam, Nguyễn Quân chợt thấy đau nhói nơi cánh tay mặt, ông hét lên đau đớn khụy xuống đất, ôm lấy cánh tay. Văn Bách không lợi dụng cơ hội đó để trốn thoát, mà lại chạy đến bên Nguyễn Quân. Vừa lúc đó, Mỹ Lan cũng nghe tiếng thét của cha, vội chạy đến và chợt đứng sững lại, Văn Bách đang khom lưng bên ông Nguyễn Quân. Nàng nghĩ ngay rằng Văn Bách đã đánh cha nàng. Sống ở đây đã lâu, nàng dư biết chuyện gì sẽ xảy ra mỗi ngày khi ông Nguyễn Quân đụng độ với tù nhân. Nghe tiếng động, Văn Bách ngừng lên, thấy rõ Mỹ Lan đang đứng trước mặt, mở lớn đôi mắt nhìn anh run sợ. Văn Bách hiểu ý, vội nói:

- Ông ấy bị thương, tôi đang cố giúp ông ta đây.

Đoạn anh tiếp:

- Ông ta bị gãy tay.

Bấy giờ, Mỹ Lan mới chợt hiểu, lắp bắp:

- Cám ơn anh! Cám ơn anh nhiều! Phải làm sao đây, thưa anh?

Văn Bách khẽ nâng cánh tay của Nguyễn Quân lên xem xét, ông này rên lên đau đớn.

- Phải chữa ngay mới được.

Mỹ Lan ngây thơ hỏi:

- Chữa sao? thừa anh? Anh là bác sĩ hả?

- Vâng! Vài năm trước đây kìa, còn bây giờ

Nguyễn Quân nhăn nhó:

- Anh có cách nào chữa cho cánh tay tôi không? Đau quá!

- Vâng! Tôi cần hai miếng gỗ hay khúc cây gì cũng được và một ít vải. Ông chỉ bị gãy xương thôi. Không nặng lắm đâu.

- Đỡ cha đứng lên, Mỹ Lan!

Mỹ Lan và Văn Bách dìu ông Nguyễn Quân đứng dậy, để ông ngồi lên giường. Sau đó, Mỹ Lan tất tả chạy đi và mang lại hai khúc gỗ và một ít vải rách. Văn Bách đặt khớp xương của Nguyễn Quân cho đúng chỗ cũ. Nguyễn Quân thét lên vì đau đớn, nhắm nghiền đôi mắt lại, hàm răng nghiến chặt, rồi ông mê đi không còn biết gì nữa. Văn Bách lẹ tay đặt hai khúc gỗ thẳng theo cánh tay rồi lấy vải buộc lại. Mỹ Lan đứng bên cạnh nhìn Văn Bách băng bó, vừa lo lắng về vết thương của cha, vừa suy nghĩ mông lung. Bất chợt, nàng ngồi xuống bên Văn Bách nói nhỏ:

- Tôi muốn giúp đỡ anh. Ngày mai anh sẽ phải ra tòa án và chắc chắn anh sẽ bị xử treo cổ.... như anh em ông Vũ Bình vậy. Anh có thể trốn đi ngay bây giờ, trước khi cha tôi tỉnh lại.

Văn Bách quay lại ngạc nhiên nhìn Mỹ Lan. Mỹ Lan chớp mau đôi mắt, quay đi, tránh tia nhìn soi mói của người thanh niên trẻ tuổi. Nàng ấp úng:

- Anh đi mau đi kéo trễ !

Văn Bách lắc đầu:

- Không! Nếu tôi trốn đi, họ sẽ cho rằng cô đã để tôi trốn. Tôi không muốn làm như vậy.

- Không sao! Tôi sẽ nói là tôi cản anh lại không được.

- Họ không tin đâu. Tôi không muốn làm phiền cô, Mỹ Lan ạ. Tôi không đi đâu hết

- Trời ơi! Đây là dịp may cuối cùng của anh. Ngày mai anh sẽ....

Văn Bách gắt:

- Tôi bảo không là không! Ô kìa, sao Mỹ Lan lại khóc?

Mỹ Lan lau vệt nước mắt:

- Anh hãy nói nhỏ nhỏ chứ. Tôi không muốn cha tôi biết tôi và anh đang nói chuyện với nhau.

- Sao vậy?

Mỹ Lan đứng lên nói nhỏ:

- Ông sẽ không cho phép tôi đến đây lần nữa.

Văn Bách mừng rỡ:

- Cô có đến nói chuyện với tôi lần nữa không?

- Có.

Lúc ấy ông Nguyễn Quân cựa mình, mở mắt nói, giọng hơi gay gắt:

- Anh nói gì với con tôi đó?

Mỹ Lan vội đỡ lời:

- Ông bác sĩ nói là cha phải nằm im bất động, đừng cựa quậy mạnh.

- Và cha cấm con không được nói chuyện với tên tù nhân này và bất cứ một tù nhân nào khác.

Văn Bách hơi bất bình, nhưng anh ráng giữ bình tĩnh nói:

- Hiện giờ, ông phải tạm nằm yên trên giường cho đến khi lành vết thương. Đó là lời khuyên của tôi.

- Được rồi!

Ngày hôm sau, Văn Bách được đưa ra trước tòa án. Anh bị tra hỏi đủ điều, nhưng Văn Bách một mực khẳng định rằng anh không biết trong lá thư kia đã viết những gì. Sau đó, tòa án trả anh lại nhà giam và bản án sẽ gửi đến sau.

Khoảng nửa giờ sau, một vị sĩ quan phi ngựa đến trại giam, đem theo án lệnh của phiên tòa. Mỹ Lan mở cửa phòng giam Văn Bách cho viên sĩ quan bước vào, nàng bước theo sau. Ông Nguyễn Quân vẫn nằm thiêm thiếp trên giường, cánh tay sưng to. Viên sĩ quan chào Văn Bách rồi đọc lớn án lệnh của vị thẩm phán:

"Bị can Văn Bách sẽ bị dẫn đến pháp trường hành quyết".

Văn Bách đứng bất động, lắng tai nghe từng lời viên sĩ quan nói. Anh cảm thấy ngạc nhiên hơn là đau khổ. Trong lúc đó, Mỹ Lan nức nở khóc bên cha nàng. Viên sĩ quan hỏi :

- Anh có điều gì cần nói không?

- Ồ, không! Tôi chỉ không ngờ. Không bao giờ tôi tin rằng "nó" là nguyên nhân cái chết của tôi.

Thưa ông, vào ngày nào tôi phải rơi đầu?

Viên sĩ quan rất lấy làm lạ trước thái độ thản nhiên của Văn Bách:

- Ngay ngày hôm nay.

- Vào giờ nào đó, thưa ông?

- Đúng mười hai giờ trưa.

- A! Tôi nghe đồng hồ đánh mười tiếng cách đây cũng đã lâu. Tôi không còn nhiều thì giờ mấy!

Cám ơn ông! Tôi không còn gì để nói nữa.

Viên sĩ quan chào Văn Bách, bước ra ngoài. Mỹ Lan đóng cánh cửa, đoạn quay lại. Qua giòng lệ nhòa, nàng thấy Văn Bách dang hai tay ôm lấy đầu, dáng dấp trông rất thương hại. Nàng kêu khẽ:

- Anh Bách!

Văn Bách ngừng lên:

- Kìa, đừng khóc, tại sao Mỹ Lan lại khóc?

- Anh hãy nói cho tôi biết bất cứ chuyện gì anh cần, tôi sẽ cố gắng giúp anh, anh Bách ạ!

- Được rồi, đưa bàn tay của Mỹ Lan cho tôi đi và tôi mong Mỹ Lan sẽ không cười về những gì tôi sẽ nói ra nhé.

- Cười? Anh không thấy em đang khóc sao?

Tiếng em thoát ra từ miệng Mỹ Lan một cách thật bất ngờ khiến Văn Bách cảm động:

- Mỹ Lan, chưa bao giờ anh được gặp một người con gái xinh đẹp như em cả....

-Ồ, anh Bách !

- Không! Em hãy để anh nói!... Anh không còn ở lại trên cõi đời này lâu nữa ! Mỹ Lan, đời anh đã mất mát quá nhiều rồi, chỉ mong có được những điều an ủi. Từ khi anh gặp em, anh thích nhìn mái tóc của em Mỹ Lan ạ ! Mỹ Lan, anh cô độc quá ! Em nhận làm em gái anh nhé.

- Vâng !

Đồng hồ văng vẳng đánh mười một tiếng. Nắm chặt tay Mỹ Lan, Văn Bách run run xúc động:

- Phải tranh thủ thời gian.

Anh đưa tay lấy bao giấy trong túi áo ngoài: ba bầu kính vẫn nằm yên trong mảnh giấy.

- Em gái yêu quý của anh! Anh vẫn luôn luôn yêu quý những bông hoa, nhất là hoa Uất Kim Hương. Anh mong là anh sẽ được nhìn thấy những cây Uất Kim Hương này mọc như thế nào... nhưng tiếc quá! Ba bọc kính này là ba bọc kính Uất Kim Hương Đen, anh đã gieo mầm chúng cả năm nay đó. Em thay anh trồng cho chúng được tốt nhé! Em bỏ ba bọc kính này xuống dưới đất sâu độ một tấc rồi tưới nước đều là được! Khi chúng mọc lên, đen, thẳng, em cứ việc đem nó đi mà lãnh thưởng.

- Giải thưởng của Hội trồng hoa hả anh?

- Phải! Một trăm ngàn đồng tiền vàng sẽ được trao cho bất cứ người nào trồng được hoa Uất Kim Hương Đen nên anh dành cho em những cây hoa này. Đó là một món quà tặng xinh đẹp cho em. Và khi em lập gia đình, ước mong của anh là em sẽ gặp một thanh niên trẻ tuổi, anh tuấn, và người thanh niên có diễm phúc ấy phải thật lòng yêu em..., yêu thật thắm thiết như anh yêu những bông hoa vậy.

- Nhưng anh à, em không muốn....

- Hãy để cho anh nói! Anh không có anh em trai, không có chị em gái, không còn một người thân nào trên cõi đời này nữa. Anh chỉ mong ước rằng khi những cây Uất Kim Hương mọc lên, em sẽ gọi chúng bằng tên của em và anh " Uất Kim Hương Mỹ Lan - Văn Bách." Cho anh một cây bút, một mảnh giấy, anh sẽ viết những điều ấy vào cho em.

Mỹ Lan ngần ngừ giây lát rồi chạy đi. Lúc sau, nàng trở lại với một quyển sách trên tay. Nàng đưa quyển sách cho Văn Bách.

Đây là quyển thánh kinh của ông Vũ Bình đã tặng cho em đấy. Anh muốn gì cứ viết vào. Em không đọc được nhưng em sẽ nhờ một người nào đó đọc cho em. Văn Bách cầm lấy bút, cầm

đầu hý hoáy viết:

Ngày 25 tháng 8 năm 1672

Vào ngày này, tôi co cho Mỹ Lan ba bầu kính mà tôi tin tưởng nó sẽ mọc thành hoa Uất Kim Hương Đen vào tháng năm tới. Nhờ nó, tôi có thể được lãnh giải thưởng một trăm ngàn đồng tiền vàng của Hội trồng hoa ở Hạ Ngân. Tôi muốn số tiền đó sẽ được trao cho Nguyễn Thị Mỹ Lan vào ngày lễ cưới của cô. Người chồng của cô phải có số tuổi khoảng bằng tuổi tôi, tức là 26 đến 28. Người ấy phải thật lòng yêu cô và được cô yêu lại. Và tôi muốn khi bông hoa nở nó sẽ được gọi là "Hoa Uất Kim Hương của Mỹ Lan Văn Bách". Tên của tôi và cô hợp lại. Cuối cùng, tôi cầu chúc Mỹ Lan được hạnh phúc đời đời bên chồng."

Văn Bách đọc lại những gì anh đã viết cho Mỹ Lan nghe. Đọc xong, anh hỏi:

- Em có bằng lòng không?

Mỹ Lan buồn rầu đáp:

- Không! Số tiền đó không thuộc về em được. Và em không bao giờ yêu người thanh niên nào cả, cũng như không bao giờ chịu thành hôn với ai hết. Em....

Chợt, tiếng chân nghe rộn trên cầu thang, Mỹ Lan vội nói:

- Em sẽ làm bất cứ việc gì anh muốn.... ngoại trừ việc hôn nhân. Em nghe anh, em sẽ trồng những bọc kính này.

Nàng muốn nói nàng yêu Văn Bách nhưng lại không dám. Mỹ Lan ghen ngào xúc động:

- Anh Bách! Vĩnh biệt anh!

- Mỹ Lan!

Viên sĩ quan kia đã trở lại, có những người lính theo sau. Họ bước vào phòng giam, dẫn anh đi. Mỹ Lan lúc đó đang quỳ bên giường, gục đầu lên cánh tay ông Nguyễn Quân. Mái tóc vàng của nàng xõa trên gương mặt, đôi mắt khép lại, những giọt lệ lăn dài trên đôi má. Bàn tay của nàng vẫn giữ lấy ba bầu kính, đặt bên cạnh trái tim mình. Trong những ngón tay đẹp ấy là tờ giấy, tờ giấy ấy nếu Văn Bách được đọc trước đây, có lẽ nó đã cứu được mạng sống và những bông Uất Kim Hương yêu quý của anh.

Chương 04

Pháp trường đầy ắp những người. Đó là một khoảng sân rộng kế cạnh nhà giam. Ở giữa sân

là một bụi gỗ cao, trên đó đặt sẵn một khúc gỗ mà kẻ tử tội sẽ đặt đầu lên đấy để rước lấy cái chết. Tên đao phủ thủ khổng lồ, sừng sững đứng trên bụi, tay cầm một cây mã tấu to bản. Hắn có cái đầu nhẵn thín, đeo một chiếc mặt nạ đen che kín phần mắt và mũi. Đôi mắt rực lửa sát nhân của hắn lóe qua hai cái lỗ nhỏ của chiếc mặt nạ trông phát rợn người.

Dân chúng đến chứng kiến cảnh xử tử phạm nhân càng lúc càng đông. Một người đàn ông xấu xí chen vào đám đông, cố tiến tới pháp trường, người đó là Ba Tồn. Hắn đến gần tên đao phủ, kéo gã lại nói nhỏ :

- Tôi là bạn thân của tử tội Văn Bách. Tôi ước mong được an táng bạn tôi sau khi anh ấy chết. Tôi biếu anh một trăm đồng tiền vàng với điều kiện anh giúp tôi thực hiện điều ấy. Được chứ?

- Được rồi, dễ ợt mà! Ông bạn có thể lấy cái xác nhưng phải đưa tiền cho tôi trước.

Ba Tồn hơi khó chịu nhưng hắn cũng đưa tiền cho tên đao phủ rồi đứng xáp lại gần nơi đầu của Văn Bách sẽ rơi ra. Mọi người hồi hộp chờ đợi. Tử tội sắp được dẫn ra. Bầu không khí nặng nề bao trùm cả pháp trường. Tiến ồn ào bỗng nổi lên ở cuối sân. Mọi người quay đầu ngó về phía ấy, khi Văn Bách được dẫn ra khỏi nhà giam.

Hai toán lính đứng xếp hàng thành một con đường nhỏ cho Văn Bách đi qua. Tiếng xì xào của đám đông không ngớt vang động. Vài tiếng la hồi hộp khi Văn Bách bước lên bụi thang của bụi gỗ và gã đao phủ thủ nặng nề di chuyển về phía anh. Lưỡi mã tấu sáng ngời cứ đưa qua đưa lại như thăm khoa sự bén nhọn của nó.

Văn Bách không buồn để ý đến chung quanh, anh cũng chẳng hề nghĩ tới cái chết đã gần kề. Duy nhất chỉ có những bông hoa Uất Kim Hương xinh đẹp đang từ từ mọc lên, nở ra, lờ mờ thoáng qua đầu óc thanh thản của anh. Vị linh mục đứng trước mặt anh lăm nhăm những gì mà tai anh nghe không rõ. Ngài đang ban các phép lành cho anh, một kẻ sắp lìa khỏi cõi đời đầy đau khổ.

Tiếng cười man dại của gã đao phủ thủ khiến Văn Bách trở về với thực tại. Bấy giờ anh mới nhận thấy mình đang quỳ dưới chân vị linh mục từ lúc nào không hay. Văn Bách vội chấp tay nguyện cầu.

Trong lúc đó, Ba Tồn háo hức đợi chờ, nét tham vọng hiện rõ nơi những thớ thịt trên khuôn mặt hắn. Hắn hy vọng ba bầu kính Uất Kim Hương còn trong người của Văn Bách.

Văn Bách đã đặt đầu mình lên khúc gỗ oan nghiệt. Gã đao phủ thủ hạ lưỡi mã tấu xuống. Nhịp tim của Ba Tồn rộn rã theo từng giây từng phút.

Gã đao phủ giơ cao lưỡi mã tấu lên rồi từ từ hạ xuống đặt vào gáy Văn Bách. Gã lại nhắc lưỡi mã tấu lên rồi hạ vào gáy của Văn Bách lần thứ hai. Văn Bách nhắm nghiền đôi mắt, nghĩ đến những bông hoa Uất Kim Hương và mái tóc vàng mượt buông dài và đôi mắt đẹp của Mỹ Lan. Lưỡi mã tấu được nhắc lên một lần nữa. Văn Bách thầm nghĩ:

“Lần cuối!...Thế là hết! Mình chỉ hy vọng Mỹ Lan sẽ chăm sóc những bông hoa Uất Kim Hương sao cho đúng cách. Thế thôi”.

Văn Bách cảm thấy hơi lạnh của lưỡi mã tấu thấm xuống gáy anh. Nhưng ...lại chuyện gì đã xảy ra vậy? Lưỡi dao không đụng vào anh? Văn Bách chợt mở mắt. Anh vẫn còn nhìn thấy bầu trời xanh, những ngọn cây, còn nghe được những âm thanh xì xào của mọi người, như những đàn ong vo ve về mùa hạ. Anh chưa chết hay sao?

Chưa hết ngạc nhiên, Văn Bách đã cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng kéo anh lên. Người kéo anh lên là một người đàn ông lạ mặt, tay cầm một tờ giấy lớn, ra hiệu cho mọi người yên lặng. Đoạn ông ta ngó vào giấy đồng dạng đọc to. Đó là giấy lệnh của Hoàng Tử Minh Đức, người lãnh đạo quốc gia Hòa Lan. Hoàng tử ban ân huệ cho Văn Bách, anh sẽ không bị tử hình, nhưng sẽ bị tù chung thân. Văn Bách thở phào nhẹ nhõm. Vậy là may quá! Mỹ Lan và những bầu kính vẫn ở đây. Anh sẽ có thể chăm sóc những bông hoa quý. Nhưng Văn Bách quên rằng có tất cả bảy trại giam ở Hòa Lan, và anh thất vọng khi nghe người kia cho biết là anh sẽ bị giam ở trại giam thuộc tỉnh La Vạn Tân, gần Đốc. Biết làm sao đây? Mỹ Lan đâu có ở La Vạn Tân. Nàng cũng không biết anh sẽ phải đi La Vạn Tân là đằng khác.

Văn Bách được lệnh di chuyển ngay. Thế là anh không hy vọng được gặp Mỹ Lan để báo tin cho nàng hay. Một cỗ xe tiến vào sân, Văn Bách bước lên kèm theo sau có hai người lính võ trang. Cỗ xe chuyển bánh. Và một người uất ức đứng trông theo cỗ xe mỗi phút một xa dần. Người đó là Ba Tồn.

Trong trại giam ở La Vạn Tân, Văn Bách chỉ nghĩ đến hai điều: những bông Uất Kim Hương và Mỹ Lan. Cả hai điều đó đối với anh gần như đã mất hẳn và mãi mãi. Hy vọng, an ủi cuối cùng của anh đã tan biến mất hết. Tại sao Hoàng Tử Minh Đức lại ân xá cho anh để anh phải sống những chuỗi ngày buồn bã, thất vọng và cô đơn như vậy. Giờ đây anh đã là một tù nhân chính trị, một hạng tù nhân khó lòng tiếp xúc được với người ngoài, dù chỉ là một lời nói. Không lẽ đời anh tới đây là chấm dứt.

Một buổi sáng kia, Văn Bách ngồi bên cửa sổ, hít thở không khí trong lành từ con sông trước mặt. Ngồi ở đó, mắt anh vẫn hướng về phía Đốc yêu dấu. Xa xa, những con chim bồ câu từ thành phố bay về phía anh, sà xuống đậu thật nhiều trên nóc nhà trại giam. Hình ảnh đó đã xoa dịu bớt nỗi cô đơn đang xâm chiếm tâm hồn. Văn Bách say mê nhìn từng cánh chim lượn vun vút quanh bầu trời. Những con chim bồ câu này từ Đốc bay đến, chắc chắn lại sẽ trở về Đốc, tổ ấm của chúng. Anh có thể gửi một bức thư đến Đốc bằng cách buộc thư vào chân của một con bồ câu. Tại nhà anh, bà quản gia, vẫn nuôi rất nhiều bồ câu. Hy vọng con bồ câu sẽ mang thư đến tận tay bà. Nhưng làm cách nào để anh có thể nhận lại được tin tức từ Đốc gửi đến đây? Anh phải bắt hai con chim bồ câu và cho chúng đẻ trứng. Sau đó, đôi chim bồ câu sẽ bay về Đốc

và tất nhiên sẽ trở lại như chúng đang trở về tổ ấm.

Thực hiện ngay ý định, hằng ngày, Văn Bách đặt sẵn thức ăn ở cửa sổ để dụ những con chim tới gần. Ở phòng giam mới của Văn Bách, bậc thành ngoài cửa sổ rất rộng, có thể cả chục con chim bồ câu đậu vào cũng vừa. Chẳng bao lâu, Văn Bách đã dụ được một đôi bồ câu khác giống. Sau một vài tuần con mái đẻ trứng. Chúng lập tổ ở thành ngoài cửa sổ. Văn Bách cẩn thận đặt tổ chúng khuất sau cửa sổ để tránh sự dòm ngó của mấy ông quản ngục.

Ngay sau khi đã có trứng. Văn Bách viết ngay hai bức thư bằng cây bút của Mỹ Lan đã đưa cho anh lúc trước. Xong xuôi, anh buộc hai bức thư vào chân con chim bồ câu mẹ, con chim vụt bay lên và trở về ngay chiều hôm đó. Hai bức thư vẫn còn buộc nguyên trên chân nó. Mười lăm ngày sau đó, con bồ câu mẹ vẫn bay đi bay về, hai bức thư cột nơi chân vẫn chưa được lấy đi. Qua ngày thứ mười sáu, con bồ câu mẹ trở về với đôi chân không. Văn Bách mừng rỡ vô cùng. Bức thư đầu tiên viết cho bà quản gia già để báo cho bà biết tình trạng của Văn Bách và lá thư thứ hai viết gửi cho Mỹ Lan. Một ngày kia, bà quản gia đang chăm sóc những con chim bồ câu ở nhà Văn Bách như thường lệ. Bà bỗng nhận thấy một con chim có cái gì khác lạ với các con khác. Bà nhận ra hai bức thư nơi chân nó. Đọc qua lá thư gửi cho bà xong, bà vội đi tìm Mỹ Lan và đưa cho nàng bức thư kia.

Thời gian dần trôi, Văn Bách vẫn không nhận được một tin tức nào của người quản gia hoặc Mỹ Lan cả. Anh nghi ngờ hai bức thư đã lọt vào tay người khác và bị xé đi hay sao đó. Thế rồi, cho đến một buổi chiều vào tháng hai, Văn Bách chợt nghe bên ngoài cầu thang một giọng nói quen thuộc, giọng nói thật trong trẻo dễ thương. Còn làm sao được, đúng là giọng nói của Mỹ Lan!

Nơi cái lỗ vuông nhỏ gắn song sắt ở cánh cửa phòng giam, gương mặt xinh đẹp của Mỹ Lan xuất hiện. Đôi mắt nàng long lanh:

- Anh Bách! Em này, anh Bách!

Văn Bách không dấu được nỗi vui mừng, hét lớn:

- Mỹ Lan!

Mỹ Lan đưa tay lên miệng ra dấu:

- Yên lặng, anh đừng nói lớn. Cha em ở gần đây. Ông ấy nghe được thì nguy đó.

- Ông đâu?

- Ông đang trình sự vụ lệnh cho viên quản ngục ở đây. Có lẽ bây giờ ông đang ra lệnh cho nhân viên coi ngục ở dưới sân.

- Em nói sự vụ lệnh gì? Anh không hiểu gì hết.

Mỹ Lan chúm chím cười thật xinh:

- Em đã nhận được lá thư của anh. Bà quản gia của anh trao cho em. Sau khi nhờ bà đọc, em đã

quyết định đến gặp Hoàng tử Minh Đức. Em trình bày rằng cha em muốn xin thuyền chuyển đến trại giam này liệu được không? Em xin ngài cho cha em về đây. Dĩ nhiên Hoàng Tử không thể biết lý do tại sao em xin như vậy, nhưng ngài đã cho phép.

Đôi mắt Mỹ Lan sáng ngời niềm kiêu hãnh:

- Và vì thế em có mặt tại đây!

Văn Bách hỏi nhanh:

- Anh có thể gặp em mỗi ngày chứ, Mỹ Lan?

- Vâng, có lẽ !

Văn Bách vui mừng nói láu táu như một đứa trẻ nít:

- Anh mừng quá, em ạ ! Anh hôn em một cái nhé !

Mỹ Lan chớp mau đôi mắt:

- Đừng làm thế, anh Bách!

- Sao ... em không thương anh hả?

Mỹ Lan chột ra dấu:

- Cha em đến kia kìa !

Ông Nguyễn Quân đã tiến đến bên đầu cầu thang. Giọng ông oang oang :

- Tốt quá ! Bây giờ ta hãy đi thăm các "thân chủ" đã. Đốt đèn cho sáng lên chút, Mỹ Lan. Mở cho cha phòng giam đầu tiên này xem.

Gặp Văn Bách, Nguyễn Quân hơi ngạc nhiên:

- Ô! Tôi rất ngạc nhiên khi gặp anh ở đây. Tôi cứ tưởng sẽ không có dịp gặp lại anh lần nữa chứ!

Văn Bách cười đáp lễ:

- Tôi rất vui mừng khi thấy cánh tay ông đã lành.

Ông Nguyễn Quân tỏ vẻ khó chịu :

- Hừm! Anh nên biết rằng từ bây giờ trở đi, tôi là xếp ở đây. Anh đừng nhắc tới chuyện ân nghĩa gì hết. Ở địa vị của một người quản ngục, tôi không thể có tình cảm riêng tư với anh được, anh hiểu thế chứ?

Ông Nguyễn Quân bực tức nói tiếp:

- Cũng như các tù nhân khác tôi không thể đối đãi tử tế với anh được.

Văn Bách mỉm cười:

- Chắc ông quên luật lệ đã qui định rằng phải đối đãi tử tế với tù nhân? Dù sao họ vẫn còn nhân phẩm của họ chứ !

- Tôi biết, tôi biết, ý tôi chỉ muốn nói anh sẽ không được đối xử tử tế hơn các tội nhân khác thôi. Với kinh nghiệm của riêng tôi, tôi không dám tin tưởng nơi cách đối xử nhẹ nhàng với tù nhân. Tụi họ toàn là những đồ gian trá, mưu mô, xảo quyệt cả.

Bị chạm tự ái, Văn Bách toan cãi lại, nhưng ông Nguyễn Quân đã tảng lờ, bước đến gần bên cửa sổ gật gù :

- A! Anh có thể ngắm trời ngắm đất qua chỗ này đây. Cánh cửa sổ đẹp đấy chứ!

Cặp bồ câu ngoài cửa sổ nghe động, vụt bay đi, ngang qua mặt Nguyễn Quân:

- Cái gì vậy?

Văn Bách trả lời:

- Những con bồ câu của tôi đó.

Ông Nguyễn Quân hét lên:

- Bồ câu? Tôi không cho phép anh nuôi bồ câu ở đây. A! Anh để chúng làm cả tổ ở đây nữa.

Ngày mai, tôi sẽ cho giết và làm thịt hết.

Ông Nguyễn Quân ngoái đầu ra ngoài khung cửa để xem xét tổ của đôi chim bồ câu. Nhân lúc đó, Mỹ Lan bước nhanh đến bên Văn Bách nói nhỏ:

- Chín giờ tối nay nhé, anh !

Tay nàng bóp chặt tay Văn Bách, rồi buông ra lẹ như chớp. Ông Nguyễn Quân quay vào gầm gừ:

- Được rồi, ngày mai chúng sẽ bị giết sạch.

Đoạn, không thềm ngó ngang gì đến Văn Bách ông bước ra ngoài. Mỹ Lan theo sau cha, quay lại mỉm cười thông cảm với Văn Bách. Cánh cửa được đóng lại kín mít.

Đồng hồ điểm chín tiếng, Mỹ Lan đã đến bên cánh cửa, nơi Văn Bách đang nôn nóng đợi chờ.

- Em đây, thường ngày cha em hay an giấc sau bữa cơm tối nên em có thể đến đây hàng ngày vào giờ này, anh à !

- Mỹ Lan, anh cảm ơn em!

Mỹ Lan vui vẻ lấy trong người ra bao giấy quen thuộc

- Em mang xuống đây những bọc kính cho anh, anh không viết trong thư, nhưng em biết là anh muốn nhìn thấy những bông hoa quý của anh lắm.

- Anh muốn nhìn thấy em, Mỹ Lan ạ !

Mỹ Lan lườm anh:

- Và những bông hoa của anh nữa chứ!

Đoạn nàng đưa bao giấy vào trong khung cửa nhỏ cho Văn Bách nhưng anh đẩy chúng ra cho nàng và nói:

- Anh không an tâm khi giữ hết ba cái bọc kính này, chúng ta phải hết sức cẩn thận. Anh sẽ trông từ bọc kính một. À hình như trại giam này có một khu vườn nhỏ phải không em?

- Vâng, có một khu vườn rất đẹp, anh ạ! Bây giờ nó thuộc về em đó.

Mỹ Lan cười vui:

- Ở đây, em là cô chủ vườn đấy.

- Em mang cho anh một ít đất dưới đó để anh xem có tốt không đã. Rồi em sẽ trồng một cây trong một cái chậu ở ngay trong phòng này. À, em nhớ tìm cho anh một cái chậu nhỏ nhé, chậu tốt ấy.

Ngừng lại một lát, Văn Bách tiếp:

- Còn cây hoa thứ ba thì em cứ giữ đó đi đã, như vậy chúng ta vẫn có thể còn lại một cây nếu có chuyện gì không hay xảy ra cho hai cây kia. Phòng xa vậy mà! Với cách này chúng ta có thể chắc chắn chiếm được giải thưởng một trăm ngàn đồng tiền vàng cho lễ cưới của em, em nhé!

Mỹ Lan không trả lời, Văn Bách tiếp:

- Nhưng em ở đây em có rất nhiều nguy hiểm, chúng ta phải đề phòng.

- Nguy hiểm gì anh?

- Chuột là mối nguy hiểm thứ nhất. Chúng nó có thể gặm hư cái hoa. Mèo là nguy hiểm thứ hai, rất nhiều bông hoa ở nhà anh đã bị mấy con mèo dẫm nát cả đấy. Và cái nguy hiểm thứ ba ghê gớm nhất là... người ta ! Đã có nhiều người bị bắt chỉ vì lấy cắp một đồng tiền vàng, như vậy, một trăm ngàn đồng tiền vàng lại không hấp dẫn hơn một đồng đấy sao?

Mỹ Lan liền thoát:

- Anh đừng lo! Cửa sổ phòng của em hướng ra vườn, em hứa sẽ luôn luôn trông chừng cây hoa rất cẩn thận, em sẽ tránh cho nó mọi nguy hiểm. Còn người hả ! Không một người nào được phép vào trong khu vườn nhà giam cả. Anh yên trí!

- Ồ ! Anh không biết lấy gì để cảm ơn em. Mỹ Lan ạ!

Mỹ Lan không trả lời. Nàng mở bao giấy lấy một bọc kính đưa cho Văn Bách, còn hai bọc kia, nàng lại gói lại, cất vào trong áo.

- Thôi em đi nghe, anh Bách!

- Nhớ lấy cho anh ít đất nhé !

- Vâng, em đi lấy ngay đây!

Chương 05

Mỹ Lan mang lên cho Văn Bách một ít đất màu ở khu vườn và một cái chậu nhỏ bằng sứ trắng rất đẹp. Văn Bách xem qua loại đất, rất hài lòng. Anh bỏ đất vào cái chậu và đưa cho Mỹ Lan giữ.

Sau khi ông Nguyễn Quân "triệt hạ" cái tổ chim bồ câu xong, ông không để ý đến phòng giam Văn Bách. Anh mới bảo Mỹ Lan đưa anh cái chậu đất và anh đặt đằng sau cánh cửa sổ. Hằng ngày có thể vun xới chậu đất cho thật tốt. Mỗi buổi chiều, Mỹ Lan đều đến thăm Văn Bách. Họ nói về những bông hoa Uất Kim Hương, về đủ mọi chuyện nhưng luôn luôn Mỹ Lan cố tránh không nói đến chuyện hôn nhân.

Vào thượng tuần tháng 4, Văn Bách trồng bọc hoa Uất Kim Hương đầu tiên. Phần Mỹ Lan, theo lời chỉ dẫn của Văn Bách, nàng đã chọn sẵn một khoảng đất tốt nhất trong khu vườn, sẵn sàng cho bầu kính thứ hai, một khoảng đất xa hẳn các cây cối khác và những bờ tường. Xong xuôi, nàng cho Văn Bách hay là nàng đã làm xong tất cả. Văn Bách hớn hờ:

- Được lắm, Mỹ Lan! chắc chắn là em sẽ chiếm được giải thưởng một trăm ngàn đồng tiền vàng rồi.

Bỗng nét mặt anh sa sầm:

- Nhưng anh còn sợ một điều...

- Sợ gì thế?

- Anh sợ là nhờ cha em lại bị thuyền chuyển rời khỏi nơi đây. Như vậy anh làm sao để gặp em, nói chuyện với em đây chỉ còn cách viết thư cho nhau nhưng làm sao anh viết thư được cho em?

- Anh Bách, em tin là anh có thể viết được chứ! Nhưng chỉ ngại là em không thể đọc được. Em thì... ơ... em không muốn người khác xem thư từ riêng của anh và em. Vì thế, em phải đọc được, viết được nữa. Vậy anh phải dạy em đọc và viết đi. Cha em không bao giờ chịu dạy cho em cả! Ông cứ bảo là con gái khỏi cần học hành gì hết.

Mỹ Lan đưa tay che miệng, cười khúc khích:

- Ông bảo: Cứ về nhà chồng là hết chuyện à!

Văn Bách đáp bằng quơ:

- Phải rồi! Về nhà chồng là hết chuyện!

- Hết chuyện! Ông cứ ngoan cố như trẻ nít ấy! Buồn ghê!

Mỹ Lan không muốn kéo dài câu chuyện, nói lảng đi:

- Sao? Anh đồng ý không? Em mà biết đọc, biết viết rồi, chúng ta sẽ không bao giờ còn bị trở ngại gì nữa.

Văn Bách hỏi:

- Vậy bao giờ chúng ta bắt đầu?

- Ngay bây giờ...?

- Nhưng lấy đâu ra sách để anh dạy em đây?

- Ồ, đúng rồi! Chúng ta có sách chứ, quyển thánh kinh mà chú Vũ Bình đã cho em đó. Chiều mai,

em sẽ đem đến đây và anh bắt đầu dạy em, anh nhé.

Buổi chiều kế, Mỹ Lan đem quyển thánh kinh đến, họ vẫn nói chuyện với nhau qua cái khung nhỏ nơi cánh cửa như thường lệ Mỹ Lan bắt đầu học. Nàng một tay nâng quyển sách lên gần khung cửa và tay kia cầm ngọn đèn lớn. Được một lúc, nàng có vẻ mỏi tay. Thấy điều bất tiện, Văn Bách nảy ra sáng kiến. Anh dùng một mảnh gỗ giữ chặt quyển sách qua chấn song nơi khung cửa.

Nhờ thế, Mỹ Lan có thể rảnh được một tay. Anh chỉ cho Mỹ Lan từng chữ một. Ánh đèn chiếu trên mái tóc vàng của nàng và ngón tay thon nhỏ đưa qua đưa lại trên những hàng chữ in. Nàng vốn thông minh nên học rất nhanh.

Hôm nay Mỹ Lan đến trễ hơn mọi lần nửa giờ. Thấy Văn Bách có vẻ không bằng lòng, nàng cười, nắm lấy tay anh:

-Ồ, đừng giận em chứ. Tại có một người bạn của cha em đến và ở lại đây ít lâu. Ông nói chuyện với cha em rồi muốn đi xem trại giam nữa. Ông với cha em có vẻ tương đắc lắm, cứ thân mật cười với nhau mãi. Ông lại còn biếu cha em tiền nữa, kỳ ghê. Cứ như là hối lộ để được xem trại ấy.

- Rồi sao nữa?

-Ơ... Bây giờ họ ngủ rồi, em mới lên đây được đó.

- Anh thì anh nghĩ óc lễ ông ấy đến đây không phải với mục đích thông thường nào đâu, chắc ông ta đã được chánh quyền phái đến đây để thanh tra trại giam, xem xét các cai ngục và tù nhân đó thôi.

-Ồ không, em không tin như vậy. Nếu thật sự ông ta muốn trông chừng thì định trông chừng ai đây ! Trông chừng cha em thì thật là vô lý.

- Vậy ông được phái đến để trông chừng anh chắc !

Đôi mày của Mỹ Lan hơi cau lại :

- Không phải thế đâu! Nhưng em lấy làm lạ là cái ông này đã có đến nhà giam ở Hạ Ngân một lần, đúng vào lúc anh được đưa đến đấy. Và bây giờ khi cha con em đến đây, ông lại tới theo. Kỳ ghê! Ở Hạ Ngân ông có gặp em và nói muốn được gặp anh, lúc đó cha em còn đau. Nhưng hôm qua, em nghe ông nói với cha em là không biết gì về anh hết. Em không hiểu gì cả. Ông ấy có phải là bạn của anh không, hả anh?

- Không! Anh đâu có bạn bè thân thuộc nào đâu, anh chỉ có bà quản gia già ở nhà đó thôi. À, ông ta tên gì?

- Trần Bấy.

- Anh không quen ai có tên như thế cả.

- Chiều hôm qua, lúc em đang làm việc trong vườn để lấy đất cho cây hoa của anh, em có nhìn

thấy một bóng người di chuyển giữa những lùm cây. Đó là người đàn ông lạ kia đó, ông ta nhìn em như trông chừng em ấy.

- À. Anh hiểu rồi! Hèn gì ! Ông ta yêu em đấy ! Y còn trẻ lắm hả? Trông y có dễ thương không?

- Không! Trông ông ta kỳ quái lắm. Chắc cũng gần năm mươi tuổi rồi đó.

Văn Bách gật gù:

- Chắc ông ta đến cầu hôn đấy! Vui vẻ quá hả Mỹ Lan!

Mỹ Lan gắt:

- Anh này nói tầm bậy không à! Cây Uất Kim Hương của anh có nảy nở tốt đẹp không, hả anh?

- Tốt lắm, em ạ! Sáng nay anh đã thấy ngọn lá đầu tiên trời khỏi mặt đất rồi. Anh khoái quá.

- Khi nào em trồng cái của em đây, hả anh?

- Khoan đã! Đợi đến lúc anh sẽ nói với em sau. Nhưng đừng nói với ai điều này nhé. Phải tuyệt đối bí mật. Em vẫn giữ cái bọc kính thứ ba đấy chứ?

- Có, vẫn còn gói trong tờ giấy anh đưa cho em đó. Em đã cất nó vào đồng y phục của em trong tủ áo rồi. Kỳ lắm! Thôi, em phải đi bây giờ đây. Em có cảm giác nghe tiếng động lạ ở cầu thang. Hình như không phải bước chân của cha em.

Mỹ Lan chạy nhanh ra cầu thang, nhưng không thấy một ai ở đó.

Ba ngày sau, ông Nguyễn Quân bỗng đến phòng của Văn Bách một cách thật bất ngờ. Điều đó có thể xem như là ông đang muốn khám phá một sự bí mật gì trong phòng anh. May thay, lúc đó, Văn Bách đã đem chậu hoa Uất Kim Hương đặt ra ngoài cửa sổ, nơi đó khuất không thể bị nhìn thấy được.

Ông Nguyễn Quân không nhìn thấy gì lạ liền bỏ đi. Tám ngày sau, thỉnh linh ông mở cửa phòng giam đúng lúc Văn Bách đang mải mê chăm sóc chậu hoa. Ông chạy vội đến, giật lấy cái chậu gần giọng:

- Anh để gì trong này đây? A! Tôi bắt quả tang nhé. Một cái chậu với đất ở trong.

Nguyễn Quân toan chọc ngón tay vào trong chậu. Văn Bách vội thét lên:

- Cẩn thận! Trời ơi!

Anh giật mạnh cái chậu ra khỏi tay Nguyễn Quân:

- À, anh hành hung tôi, phải không?

- Tôi sẽ gọi lính đến! Được lắm!

Ông hùng hổ giật lấy cái chậu hoa lần nữa, thản nhiên rút bọc kính ra ném toạch xuống đất. Sau đó, ông còn lấy chân dẫm nát cái bọc. Văn Bách sững sờ, trợn mắt hét lên dữ dội, giằng lấy cái chậu nơi tay Nguyễn Quân, định đánh lên đầu ông. Mắt anh đỏ ngầu, long lên sòng sọc. Nhưng Văn Bách chợt khựng lại, Mỹ Lan đang đứng nơi khung cửa, vẻ mặt kinh hãi, giọng nàng lặc hắc đi:

- Cha, cha! Cha ơi!

Ông Nguyễn Quân quay phắt lại:

- Con làm gì ở đây? Không phải việc của con.

Trong lúc đó, Văn Bách thả cái chậu hoa khỏi tay, tiếng chậu vỡ vang lên loảng xoảng. Anh khụy người xuống, vể đầu khổ tội cùng, vừa cúi lượm những mảnh vỡ dưới đất, vừa khóc:

- Hoa Uất Kim Hương của tôi! Hoa Uất Kim Hương của tôi! Trời ơi!

Mỹ Lan bước tới, nói thật nhỏ với Văn Bách để ông Nguyễn Quân không nghe được:

- Em sẽ trồng cây khác ngay ngày mai.

Nàng quay sang cha:

- Thừa cha, ông Trần Bấy muốn gặp lại cha đó!

- Cha đến ngay! Đi trước đi, Mỹ Lan!

Cánh cửa nặng nề của phòng giam đóng lại trong lúc Văn Bách vẫn cúi nhìn những mảnh vỡ, hy vọng của anh tan nát như những mảnh kính vỡ nằm rải rác trên nền đá lạnh.

Chiều tối, Mỹ Lan trở lại gặp Văn Bách. Sau khi an ủi anh ít câu, nàng chép miệng:

- Cha em nói là ông rất hối hận về hành động của ông hồi sáng. Ông nói là nếu anh còn trồng hoa Uất Kim Hương nữa, ông sẽ không cản trở đâu.

Văn Bách ngạc nhiên lắm:

- Ủa! Tại sao cha em lại đổi ý lạ như vậy?

- Tại thế này! Ông Trần Bấy đó, ông rất bực mình khi nghe cha em kể lại chuyện của anh. Thế là, ông ấy nổi giận, găm thét lên ghê gớm, hai mắt ông đỏ ngầu, trông dễ sợ vô cùng.

Nàng muốn nói đôi mắt Trần Bấy giống như mắt của Văn Bách hồi sáng nhưng lại thôi. Nàng tiếp:

- Em cứ tưởng ông ta sẽ xô xát với cha em nữa chứ, ông ta hét om sòm, đập cả bàn nữa, ông nói: "Ông đã làm như vậy sao? Ông đã làm nát cái bọc kính, ông đã ném nó xuống đất, rồi ông lại đập lên nữa. Hừ! Thật là một công việc ghê gớm mà tôi không ngờ đấy!" Nghe thế, em và cha em rất ngạc nhiên, trong lúc ông Trần Bấy vẫn gào thét: "Ông có điên không chứ? Ông đã làm vỡ cái bọc kính, ông đạp chân lên nó! Chết mất thôi, trời ơi!". Sau đó, đột nhiên, ông ta quay lại phía em, hơi dịu giọng: "Hắn ta chỉ có một bọc kính đó thôi hả? Hắn còn một cái nào khác nữa không Mỹ Lan?". Em không trả lời, cha em lúc đó mới mở miệng: "Anh có thể mua cả trăm bọc kính ở dưới tỉnh với một đồng tiền vàng chứ có bao nhiêu đâu?". "Có thể những bọc kính kia không đắt bằng cái này, cha ạ!". Ông Trần Bấy nói ngay: "Chính thế đấy, Mỹ Lan! Làm sao cô biết là cái bọc kính đó rất đắt tiền?". Lúc đó em mới biết rằng em đã sơ sót, vội vã trả lời: "Tôi không biết, tôi đâu có biết gì về hoa, Uất Kim Hương tôi cũng đâu rành, chỉ phỏng đoán thế qua lời nói của ông thôi đấy chứ. Với lại tôi chỉ biết là những tù nhân thường yêu mến

bất cứ thứ gì có thể giúp cho họ giết thời giờ và dĩ nhiên vật đó rất quý giá đối với họ. Ông Văn Bách khốn khổ ấy chắc hẳn rất sung sướng với cái bọc kính Uất Kim Hương đó. Theo tôi nghĩ: Phá hỏng cái vật duy nhất đã an ủi người ta trong những ngày buồn tẻ là một điều hệ trọng lắm. Ông có đồng ý thế không, ông Bấy ". Trần Bấy im lặng, còn cha em thì hình như không bằng lòng về lời nói của em, ông gạt đi: "Nhưng trước hết chúng ta phải tìm hiểu: bằng cách nào hẳn đã có được cái bọc kính ấy? Nó lấy cái bọc kính ở đâu?". Em có lén nhìn Trần Bấy, ông ta dường như đang cố đọc những ý nghĩ thầm kín của em. Hình như lúc đó cha em cũng nhìn em nữa. Em mới đứng dậy làm bộ đi về phía cửa và ra ngoài. Nhưng em núp lại để nghe tiếp câu chuyện. Em nghe ông Trần Bấy nói có vẻ tự tin lắm: "Muốn tìm kiếm điều đó cũng không khó khăn gì". Cha em mới hỏi làm cách nào thì ông ta trả lời: " Có lẽ hẳn có tất cả ba bọc kính. Những người trồng hoa Uất Kim Hương thường giữ ba bọc kính có hạt giống tốt nhất. Cứ lục soát trong y phục của hẳn có lẽ hẳn còn giữ lại hai bọc kính kia trong đó".

Nghe đến đây Văn Bách hốt hoảng:

- Ông ta nói rằng anh có ba bọc kính? Ông đã nói như vậy à?

Mỹ Lan đưa tay vuốt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán:

- Vâng! Em cũng lấy làm ngạc nhiên khi nghe ông ta nói như vậy.

Văn Bách nhăn nhó:

- Tại sao ông ta lại biết được nhỉ? Còn ba bọc kính là do anh tự ý giữ lại cơ mà!

Mỹ Lan chậm rãi kể tiếp:

- Ông Trần Bấy còn đề nghị với cha em thế này: "Ông đem hẳn qua một phòng giam khác và lục soát trong phòng hẳn khi hẳn ra ngoài".

Văn Bách gầm lên:

- À, vậy thì ông Trần Bấy này quả là một tên ăn trộm. Hẳn muốn cướp lấy những bọc kính của anh hay sao chứ?

Mỹ Lan thở dài ngập ngừng:

- Em cũng nghĩ như vậy. Nhưng cha em bảo là phải đợi cha em xin phép chánh quyền khám xét trong người anh.

- Đúng ngày em lấy đất cho cây hoa trong vườn em, tên Trần Bấy đã theo dõi em, có phải như thế không?

- Phải.

- Em đã nhìn thấy rõ hẳn ta núp giữa các lùm cây?

- Vâng.

- Rồi hẳn ta đã nhìn thấy tất cả những gì em làm, phải không?

Mỹ Lan đưa tay gỡ những sợi tóc dính trên trán, giọng nói gượng gạo:

- Vâng.
- Hẳn ta không theo dõi em đâu, mà
- Không theo dõi em thì hẳn theo dõi ai?
- Cái bọc kính của anh ! Hẳn theo dõi cây Uất Kim Hương của anh đấy. Em hiểu chứ?
- Anh dám chắc như vậy?
- Phải, chắc chắn! Em sẽ thấy rằng anh có lý.

Ngừng một chút, Văn Bách tiếp:

- Ngày mai em ra vườn, chắc chắn tên Trần Bấy sẽ biết em đi đâu. Hẳn sẽ theo dõi em. Em cứ làm bộ không hay không biết gì hết, giả vờ chôn cái bọc kính xuống đất. Xong, em ra khỏi vườn, nhưng hãy lén nhìn qua lỗ khóa hay lỗ hở của cánh cửa vườn và theo dõi hẳn mà xem.
- Rồi sao nữa?
- Rồi chúng ta sẽ biết hẳn muốn gì ngay.

Nói xong, anh cười rộ lên.

Mỹ Lan hơi khó chịu, nói :

- Chắc anh yêu những cây hoa của anh lắm phải không?

Văn Bách không để ý đến thái độ hờn dỗi kín đáo của Mỹ Lan, anh trả lời:

- Phải đó! Lúc cha em dẫm chân lên cái bọc kính kia, có thể coi như ông đã dẫm nát con tim anh vậy. Lúc đó, anh có thể phát điên lên được. Còn lại bọc kính thứ hai này, hãy giữ nó thật kỹ nhé ! Săn sóc nó như một người mẹ săn sóc đứa con, như một binh sĩ với cấp chỉ huy bị thương. Phải săn sóc cái nguồn an ủi cuối cùng của anh thật kỹ, nghe Mỹ Lan!

- Em sẽ làm những gì anh muốn.

Văn Bách tiếp tục nói như người mê sảng:

- Còn nếu như Trần Bấy hay cha em vẫn nghi ngờ các bọc kính đã được chúng mình cất giấu, anh nghĩ là em không nên đến thăm anh nữa, dù là anh chỉ còn có mỗi mình em trên cõi đời này. Anh sợ người ta sẽ khám phá ra nó, lúc đó thì nguy....

Mỹ Lan cố gắng để khỏi bật khóc:

- Em nhận thấy một điều...

- Điều gì, Mỹ Lan?

- Em nhận thấy anh quý yêu những bông hoa Uất Kim Hương của anh đến nỗi nó đã chiếm hết những tình cảm khác trong con tim anh.

Văn Bách còn đang ngờ ngác, Mỹ Lan đã chạy vụt đi. Văn Bách còn nghe vẳng lại tiếng nấc nghẹn ngào của nàng...

Đêm hôm đó, Văn Bách không sao ngủ được. Chập chờn nửa mê nửa tỉnh, anh không còn nghĩ gì về những bông hoa Uất Kim Hương nữa, nhưng lại nghĩ rất nhiều về Mỹ Lan.

Chương 06

Mỹ Lan nằm dài trên giường nhưng không ngủ, cứ thao thức mãi, Nàng giận Văn Bách lắm, phân vân không hiểu cảm tình sâu đậm nhất của chàng dành cho ai, những bông hoa hay nàng? Nàng chưa bao giờ được thấy hoặc nghe anh bày tỏ một hành động hay cử chỉ nào khả dĩ được xem như anh quý mến nàng thực sự cả. Cho nên nhiều khi nàng nghĩ hình như Văn Bách đối xử với nàng tử tế là chỉ vì anh đang cố vớt vát những mất mát, những cô đơn khi phải sống những ngày đen tối trong ngục tù mà thôi. Nhưng mục tiêu chính là tham vọng riêng của anh: Trồng được cây hoa Uất Kim Hương đen. Tình cảm của Văn Bách đối với nàng gần như chỉ là tình cảm của một người anh trai với cô em gái, thế thôi! Và cô em gái ấy là người duy nhất giúp anh thực hiện tham vọng của mình. Nhưng suy đi nghĩ lại, Mỹ Lan nhận thấy nàng không tài nào ghét được Văn Bách. Nơi anh, cô một cái gì cuốn hút nàng. Không! Nàng quyết định rồi, nàng sẽ không đến gặp chàng nữa, nàng sẽ tự tay trồng lấy cây hoa Uất Kim Hương cho đến khi thành công. Mỹ Lan ngồi dậy đi lấy thánh kinh.

Rồi khi ánh bình minh ló dạng, Mỹ Lan vẫn ngồi trên giường với quyển sách của mình. Nàng đã viết được một ít chữ, nàng hy vọng sau một tuần tập viết, sẽ viết được thơ cho Văn Bách để nói về cây hoa Uất Kim Hương cho anh biết.

Sáng hôm đó, Văn Bách mệt mỏi thức dậy, anh tự hỏi giờ nào Mỹ Lan sẽ đến thăm mình chiều nay. Anh thầm trách anh sao lại vụng về vô ý nói trắng với Mỹ Lan là anh yêu hoa Uất Kim Hương thật nhiều. Tại sao anh lại bảo nàng đừng đến thăm anh nữa khi cha nàng và Trần Bấy có ý nghi ngờ, trong khi Mỹ Lan chỉ còn có anh để tâm sự. Tại sao anh không lo gì về sự mệt mỏi của nàng khi kể chuyện cho anh nghe mà chỉ toàn là hỏi dồn hỏi dập về hoa Uất Kim Hương mà thôi. Chắc nàng giận anh lắm vì nàng nghĩ là anh yêu những bông hoa Uất Kim Hương hơn là yêu nàng!.... Ừ nhỉ! Yêu?

Chiều đến, Văn Bách nôn nóng đợi chờ. Đồng hồ đã điểm bảy tiếng, tám tiếng rồi chín tiếng, tiếp đó là yên lặng. Nàng có đến chẳng? Văn Bách đặt tay lên tim mình, lắng nghe xem có tiếng chân bước của nàng không? Vô ích! Anh chỉ nghe thấy bước chân Mỹ Lan đang đi từng bước, từng bước theo nhịp đập của con tim mình mà thôi.

Đồng hồ đổ mười tiếng chát chúa bên tai chàng trai. Thôi rồi, nàng sẽ không bao giờ đến thăm anh nữa. Mười một giờ, Văn Bách mệt mỏi ngã mình xuống giường, không buồn cả cởi bỏ chiếc

áo khoác ngoài ra nữa.

Rồi mười hai giờ, thời gian trôi thật lâu, một đêm buồn thảm cho Văn Bách.

Ngày thứ hai trôi qua. Bây giờ là một tuần trong tháng tư. Vào tuần này, những nhà trồng hoa bắt đầu trồng những bông Uất Kim Hương. Lúc trước, anh có dặn Mỹ Lan là anh sẽ báo cho nàng biết ngày nào nàng sẽ phải chôn cái bọc kính xuống đất, ngày đó chính là hôm nay. Nhưng hôm nay Mỹ Lan không đến gặp anh nữa.

Thời tiết tốt, không khí ấm áp, rất hợp cho công việc trồng Uất Kim Hương. Liệu Mỹ Lan có để lỡ mất ngày tốt này không? Và liệu anh có thể còn nhìn thấy Mỹ Lan và những bông hoa Uất Kim Hương của anh nữa không đây?

Ngày thứ ba tiếp tục qua đi, Văn Bách ăn ngủ không yên. Suốt ngày, anh cứ đứng bên cửa sổ, hy vọng sẽ nhìn thấy Mỹ Lan trong vườn, Mỹ Lan và hoa Uất Kim Hương của anh.

Rồi ngày thứ tư trôi qua. Như thường lệ, ông Nguyễn Quân mang cho tù nhân thức ăn uống và lại dọn phần vẫn còn nguyên của Văn Bách đi vì anh không ăn. Ông Nguyễn Quân đã cười ha hả bước đi và nói với lại:

- Tốt lắm! Tôi nghĩ rằng nhà giam chúng tôi sẽ sớm mất một nhà chuyên môn trồng Uất Kim Hương và nhà chuyên môn sẽ là người đầu tiên rời khỏi nhà giam này... trong một chiếc quan tài. Anh sẽ được rời sang ngục giam của thần chết. Ha, ha.....

Sáng ngày thứ Bảy, khi Văn Bách thức dậy, anh chợt thấy một mảnh giấy nhỏ dúi dưới khe cửa. Hối hả cầm lên xem, đúng là của Mỹ Lan! Chữ của nàng chưa đẹp lắm nhưng rất ngay hàng.

Nàng viết:

"Tất cả đều tốt đẹp, bông Uất Kim Hương của anh vẫn tốt đẹp".

Vậy là Mỹ Lan không bỏ quên anh, không bỏ quên cây Uất Kim Hương! Nàng cũng đã biết viết thư. Văn Bách vội vã lấy một tờ giấy và cây bút, anh viết trả lời:

"Mỹ Lan, anh không đau buồn vì bông hoa Uất Kim Hương, nhưng buồn vì em không đến thăm anh".

Viết xong, anh cất tất cả vào túi, chờ đợi. Như thường lệ, ông Nguyễn Quân lại mang thức ăn chiều đến, sau đó ông trở lại và mang đi. Đợi cho ông đi xa, Văn Bách dúi tờ giấy xuống khe cửa. Anh nghe ngóng, không nghe thấy bước chân của Mỹ Lan, nhưng trong màn đêm, có tiếng của nàng vọng lại. Tiếng thì thầm thật nhỏ:

- Ngày mai!

Khoảng tám giờ chiều, Văn Bách nghe một tiếng động ở gần cửa: Mỹ Lan đang đứng đó với cây đèn trên tay. Nàng đứng yên lặng như để ngắm nhìn nét buồn thảm và gương mặt xanh xao của anh. Khi Văn Bách quay lại, Mỹ Lan chớp nhanh đôi mắt:

- Anh bệnh hả?

Văn Bách không trả lời. Anh cảm thấy ròi rả cả tâm hồn lẫn thể xác. Mỹ Lan nói tiếp như để xoa dịu anh và oán trách:

- Cha em nói rằng, anh nằm trên giường suốt ngày, không ăn uống gì cả nên em đã viết thư để anh đừng lo buồn nữa, đừng lo về cái anh yêu nhất trên đời này nữa.

Văn Bách ngồi dậy:

- Anh đã trả lời bức thư của em rồi mà. Em không thể nói là em chưa đọc và hiểu được.

- Vâng, em đã nhận được lá thư của anh và đọc rồi, nên em đến để mong làm những gì giúp anh lấy lại sức khoẻ đây.

Văn Bách cười buồn:

- Em có thể mang lại cho anh sức khoẻ bằng cách em cứ đến thăm anh, cho anh biết những tin tức tốt. Em có tin mừng nào đến cho anh không?

Anh nhìn Mỹ Lan chờ đợi, đôi mắt rục lên niềm hy vọng. Mỹ Lan lạnh lùng trả lời:

- Em chỉ nói với anh về những cây Uất Kim Hương của anh thôi. Em biết đó là điều anh quan tâm đến hơn tất cả.

- Anh đã nói với em rằng anh chỉ nghĩ đến em thôi, Mỹ Lan. Anh không cần đến hoa Uất Kim Hương.

- Thật chứ?

- Em không tin anh ư?

Mỹ Lan mỉm cười một cách khó hiểu, thỉnh thoảng như chợt nhớ ra:

- À, em quên, những cây hoa Uất Kim Hương của anh đang bị một nguy cơ lớn đe dọa.

Văn Bách hốt hoảng la lên:

- Nguy hiểm hả, làm sao?

- Vâng, nguy hiểm, anh nói đúng. Trần Bấy đến đây không phải vì em. Hắn đến cốt để lấy những cây hoa của anh thôi đó.

Văn Bách quên hết mọi chuyện, hét lên:

- À, nó hả? Thằng khốn!

- A ha ! Anh vẫn lo cho cây hoa dữ há!

Mỹ Lan lắc đầu nói. Biết Mỹ Lan thử mình, Văn Bách khổ sở:

- Không, không phải! Em hiểu lầm anh, tại vì anh nhận thấy em có đủ khôn ngoan và sức mạnh để tự vệ, chứ Hoa Uất Kim Hương của anh thì làm gì được đối với những kẻ nguy hiểm như Trần Bấy....

- Vậy anh la thế ích gì? Anh phải tìm cách bảo vệ chúng và nói cho em biết thì hơn chứ. Bộ anh sợ Trần Bấy thì em không sợ sao? Nhưng em vẫn làm những gì anh bảo kia mà.

Văn Bách dậm chân tức tối:

- Trời ơi! Khổ quá! Tại sao tôi lại là tù nhân hở trời? Mỹ Lan, em nói cho anh biết những gì xảy ra đi.

Mỹ Lan dịu giọng:

- Lúc đi xuống vườn, theo lời anh bảo, em đi đến chỗ đất mà em chọn đó. Em luôn luôn nhìn xung quanh để xem có bị theo dõi không?

- Rồi sao, có ai không?

- Em thấy một bóng đen lay động giữa cánh cửa với cái vách, hắt lách qua rồi lủi vào những bụi cây.

- Em có giả bộ không nhìn thấy hắn không?

- Có chứ! Em đào một cái hố nhỏ trên đất làm như em sẽ đặt bọc kính xuống đó vậy.

- Phản ứng của hắn ra sao?

Em thấy cặp mắt hắn rục lên giữa các lùm cây.

- A! Đúng như anh đã bảo với em mà! Em cứ kể từ từ kéo mệt....

- Em làm cái hố xong rồi, lại lấp đi, nhưng không có bọc kính trong đó. Xong công việc em ra khỏi vườn... và em nhìn qua lỗ hỏ của cánh cửa, em thấy người ấy đợi một lúc rồi có lẽ hắn nghĩ rằng em đã đi xa, hắn ta rời chỗ nấp tiến tới chỗ cái hố. Hắn dừng lại, nhìn chung quanh, nhìn vào từng cái cửa sổ của những căn nhà để xem có ai không. Rồi hình như không nhìn thấy ai, hắn dùng hai tay bới đất lên để tìm kiếm cái bọc kính. Hắn bới mãi và bới mãi cho đến khi hiểu ra là hắn đã bị lừa. Em thấy hắn nghiêng răng trợn mắt trông ghê lắm. Cuối cùng, hắn bước về phía cổng vườn, có vẻ từ tốn lắm, làm như là hắn chỉ đến là để ngắt những bông hoa mà thôi. Rồi hắn chuồn mất tiêu.

- Thằng anh cắp! Anh biết ngay việc ấy phải xảy ra mà. Nhưng còn cái bọc kính, Mỹ Lan? Em đã làm gì nó chưa? Đã quá trễ để trồng rồi đó.

- Bọc kính đã ở dưới đất sáu ngày này rồi.

- Hả? Sáu ngày nay à, ở đâu? Làm sao? Nó được trồng trong loại đất nào vậy? Có đủ ánh sáng không? Nước nữa? Nó được để ở một nơi an toàn không? Trần Bấy có thể lấy cắp không?

Mỹ Lan cười giọng trong vắt:

- Không có gì nguy hiểm cả! Cũng không thể bị mất cắp được, trừ khi Trần Bấy phá vỡ cánh cửa phòng của em thì không kể.

- Ở trong phòng em à? Em trồng nó trong loại đất nào?

- Em trồng nó trong một cái chậu sứ rất giống cái chậu mà anh đã trồng cành Uất Kim Hương của anh đó. Còn đất thì đúng loại mà anh đã dặn em dùng. Được chứ?

- Có đủ ánh sáng cho cây không?

- Phải có chứ! Này nhé! Em đặt nó ở cửa sổ phía đông suốt buổi sáng để lấy ánh sáng ban mai nè, và em đặt nó ở cánh cửa sổ phía nam vào buổi chiều để có thấy ánh sáng ban chiều.

Văn Bách reo lên sung sướng:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Tuyệt mỹ. Em đúng là một tay làm vườn nhà nghề đó, Mỹ Lan ơi! Em có chắc là Uất Kim Hương đã được nằm im dưới đất sáu ngày rồi không?

- Vâng, sáu ngày rồi!

Văn Bách hơi thất vọng, hỏi:

- Chưa thấy xuất hiện một cành lá nào sao?

- Chưa, nhưng theo em nghĩ nó sẽ chớm mọc vào ngày mai, anh ạ!

- Vậy ngày mai, nếu có gì lạ em báo cho anh hay nhé!

- Ồ, anh giao cho em nhiều việc quá!

- Em còn ghen tức vì anh yêu hoa sao? Em phải hiểu anh chứ! Anh....

- Không! Em không ghen bởi vì anh yêu hoa nhưng em chỉ buồn là vì anh yêu hoa hơn yêu em.

- Anh chỉ yêu em.

- Vâng! Sau hoa Uất Kim Hương đen. Anh nhớ chứ? Anh đã viết trong quyển thánh kinh của chú Vũ Bình, anh ra lệnh cho em lấy một người từ 26 đến 28. Em bận rộn suốt ngày để săn sóc cảnh Uất Kim Hương của anh. Phải cho em những giờ còn lại để lo đến người thanh niên ấy chứ?

Nghe Mỹ Lan nói những lời cay đắng ấy, Văn Bách im lặng không thềm nói nữa. Lúc sau, anh buồn bã hỏi:

- Vậy ngày mai em có đến thăm anh không?

- Em sẽ đến thăm anh nếu...

- Nếu sao?

- Nếu anh không nói gì về hoa Uất Kim Hương đen nữa, chịu không?

*

Văn Bách thức giấc thì trời đã sáng tỏ. Những tia nắng vàng chiếu xuyên qua song sắt và những con chim bồ câu bay lượn quanh cửa sổ. Đêm qua, anh ngủ say quá. Những ngày hôm trước, căn ngục luôn luôn chìm trong đen tối nặng nề, buồn nản. Nhưng bây giờ nó đã đổi khác, sáng sủa vui tươi.

Khi ông Nguyễn Quân đến kiểm soát tù nhân, ông thấy y không còn buồn rầu, nằm lỳ trên giường nữa. Văn Bách đứng bên cửa sổ hát ca vui vẻ. Ông ngạc nhiên:

- Là chưa?

Văn Bách vui vẻ hỏi:

- Sáng nay ông khoẻ chứ ạ?

Nguyễn Quân không trả lời. Văn Bách hỏi tiếp:

- Ông Trần Bấy gì đó ra sao hả ông? Còn Mỹ Lan thế nào ạ?

- Đây thức ăn của anh.

Ông Nguyễn Quân lạnh lùng nói.

- Cám ơn ông, tôi đang đói bụng đây.

Ông Nguyễn Quân nhếch môi, cười mũi:

- À, anh đang đói! Chà! Chắc kế hoạch mưu toan trốn thoát của anh chu đáo, tốt đẹp lắm hả?

Đừng tưởng bở, tôi sẽ theo dõi anh, theo dõi thật sát, anh nghe rõ rồi chứ?

- Ông muốn làm gì tùy ý, ông Nguyễn Quân ạ! Miễn là mưu toan của tôi không làm hại đến ông thì thôi.

- Mười hai giờ trưa hôm nay anh sẽ thấy. Tôi sẽ khám phá ra mưu toan của anh vào hồi mười hai giờ trưa nay cho coi.

Văn Bách không khỏi thắc mắc về thái độ của Nguyễn Quân. anh chờ đợi suốt buổi sáng để xem biến cố gì sẽ xảy ra. Mãi sau, khi đồng hồ điểm mười hai tiếng, ông Nguyễn Quân trở lại với bốn người lính. Cánh cửa phòng giam mở rộng. Họ xồng xộc bước vào. Ông Nguyễn Quân:

- Đây! Bây giờ các anh cứ xét khắp mọi nơi, tìm kỹ xem hắn có gì giấu diếm không?

Bốn người lính lịch sự chào Văn Bách và xin phép anh. Họ khám xét mọi nơi, lục soát người anh, trên giường, trong những góc phòng. Nhưng họ vẫn không tìm thấy gì khác lạ. Văn Bách thản nhiên đứng cho họ lục soát, rất yên tâm vì anh không giữ bọc kính nào cả, mà lại đã đưa cả cho Mỹ Lan. Ông Nguyễn Quân không thể tìm thấy gì để đập vỡ như bọc kính đầu tiên nữa và kế hoạch của gã Ba Tồn đã hoàn toàn thất bại. Nguyễn Quân chỉ tìm thấy được một cây viết và một vài mảnh giấy. Ông tịch thu luôn.

Khoảng sáu giờ chiều, Nguyễn Quân trở lại lần nữa, mang thức ăn cho Văn Bách. Anh dịu dàng, lễ phép gợi chuyện, nhưng ông Nguyễn Quân chỉ trả lời nhát gừng, sắc diện hằm hằm khó chịu. Trước sự kiện ấy, Văn Bách vẫn luôn luôn nói năng từ tốn. Trên môi anh không lúc nào thiếu vắng nụ cười.

Nguyễn Quân, khi bước ra, còn ngó thẳng mặt Văn Bách, gần giọng:

- Cứ việc cười cho thỏa thích. Cười vui ăn mừng cho sự chiến thắng của anh đi. Rồi sẽ biết.

*

Mỹ Lan đến vào buổi chiều. Văn Bách kể cho Mỹ Lan nghe chuyện hồi sáng rồi anh dạy Mỹ Lan học tiếp. Mỹ Lan vẫn không nói gì về hoa Uất Kim Hương. Phải chăng nàng đã trót gây một lỗi lầm gì khi trồng trọt nên không dám nói về chuyện ấy. Hay vì tự ái?

Hôm sau, nàng trở lại:

- Tốt lắm ! Mọc rồi, anh ơi!

- Cái gì mọc, Mỹ Lan?

- Cây Uất Kim Hương.

Văn Bách mỉm cười trêu chọc:

- Em lại cho phép anh nói về Uất Kim Hương à?

Trông Văn Bách lúc đó thật khôi hài lại vừa tội nghiệp nữa. Mỹ Lan không giấu được nụ cười thương mến:

- Vâng ạ!

- Nó mọc thẳng không, hả em?

- Thẳng tắp anh ạ.

- Nó cao được bao nhiêu?

- Vào khoảng năm phân.

- Mỹ Lan rón sắn sóc cho nó mọc mạnh và nhanh hơn nhé !

- Anh chỉ khéo lo. Em còn thiết gì nữa đâu ngoài việc tối ngày chăm nom bón tưới cho hoa.

Được lãnh một trăm ngàn đồng tiền vàng và thành hôn với một thanh niên trẻ đẹp tuổi khoảng từ 26 đến 28 là những điều sung sướng lắm chứ. Phải không, anh Bách?

- Ồ, Mỹ Lan!

Chiều nào Mỹ Lan cũng đến để nói với Văn Bách về cây Uất Kim Hương. Một chiều kia, nàng hớn hờ báo tin:

- Đã có một cái nụ xuất hiện, nhưng nó chưa hé nở, anh ạ!

- A! Hình dáng nụ đẹp không, Mỹ Lan?

- Toàn mỹ!

Hai ngày sau đó Mỹ Lan lại báo tin mới:

- Bông hé nở rồi, anh Bách ơi!

- Em nhìn thấy rõ nó màu gì chẳng?

- Màu rất sậm.

- Phải màu nâu không?

- Sậm hơn như thế nhiều?

- Sậm hơn nữa? Có đen như màu mực lá thư của anh viết không?

- Đúng màu đó đó, màu nâu rất sậm, gần như đen huyền vậy đó.

Văn Bách reo lên sung sướng:

- Mỹ Lan, em giỏi quá! Cây Uất Kim Hương của anh đã nở hoa. Mỹ Lan! Em quả là một cô gái tuyệt vời!

Rồi ngập ngừng, anh hỏi:

- Theo em thì khi nào bông hoa sẽ nở hẳn?

- Ở... có lẽ hai hay ba ngày nữa, khoảng đó.

- Phải rồi. Có lẽ mai hoặc mốt, nó sẽ nở hẳn.

Mỹ Lan cười ranh mãnh, ánh mắt tinh nghịch:

- Và lúc đó em sẽ cắt phăng nó đi !

- Cắt phăng nó đi? Đừng đùa nữa, Mỹ Lan! Khi cây hoa nở rồi, hãy đặt nó vào trong chỗ mát và gửi ngay một bức thư đến Hội trồng hoa ở Hà Lâm, báo cho Hội trưởng biết. Phần thưởng sẽ được vị Hội trưởng trao cho em... Nhưng đừng đi đến Hà Lâm gian nan lắm, em nhờ một người nào đó được không? Và em có tiền không đã, Mỹ Lan?

- Có. Em có tiền.

- Em có đủ để mượn một người đi đưa thư không?

- Không hiểu nữa, em có để dành được ba trăm đồng tiền vàng, anh Bách!

- Ồ, Nếu em có ba trăm đồng tiền vàng thì không cần phải nhờ một người nào nữa. Đích thân em phải đến Hà Lâm.

- Nhưng còn cây hoa?

- Em phải mang theo chứ. Và nhớ đừng bao giờ rời nó ra dù chỉ trong một phút, nhé !

- Nhưng mang bông hoa đi, em lại phải xa anh. Vả lại, em ngại cha em không cho em đi, anh ạ! Anh không nghĩ đến điều đó sao?

- Ừ nhỉ! Sự thật là thế. Trời ơi! Tại sao tôi lại bị giam hãm thế này? Thôi được rồi, em cứ nhờ một người nào đó mang thư đi và có lẽ vị Hội trưởng Hội trồng hoa sẽ phái một người nào đó đến mang cây hoa về Hà Lâm. Nhưng...

- Nhưng sao hả anh?

- Nhưng nếu bông Uất Kim Hương không thật sự màu đen thì sao?

- Chờ ngày mai hoặc ngày mốt, lúc đó nó đen hay không mình mới biết được anh ạ!

- Chờ đợi lâu thế, sốt ruột quá! Em rán làm sao để anh được biết sớm chừng nào tốt chừng này nhé, Mỹ Lan!

- Nếu bông hoa nở vào ban đêm, em sẽ đích thân đến đây báo cho anh biết. Còn nếu nó nở vào ban ngày thì em sẽ để một bức thư dưới khe cửa. Bằng lòng thế nghe anh. A! Mười giờ rồi, em phải đi bây giờ. Nội ngày mai, chúng ta sẽ biết... bông hoa có được màu đen hay không? Ngủ ngon nhé !

Chương 07

Đêm nay, Văn Bách ngủ được rất ít. Chốc chốc anh lại tưởng nghe thấy giọng nói của Mỹ Lan. Anh bật dậy khỏi giường thần thờ suy nghĩ. Mỹ Lan đang chăm sóc cây hoa. Anh ước mong được cùng nàng chăm sóc nó. Cả thế giới sẽ ngạc nhiên khi họ được tin cây Uất Kim Hương đen đã trồng được và được trồng do Phạm Văn Bách và Mỹ Lan trong một nhà giam.

Văn Bách cứ suy nghĩ vẩn vơ như thế suốt đêm dài không ngủ. Sáng tinh sương hôm sau, vẫn chưa có tin tức gì mới lạ.

Buổi sáng trôi qua thật chậm, buổi trưa dài lê thê rồi đến chiều tối..... Khoảng chín giờ. Mỹ Lan đến. Nàng chạy vội về phía phòng Văn Bách, bước chân rộn rã.

- Sao? Văn Bách háo hức hỏi .
- Hoàn toàn tốt đẹp nhưng nó chưa nở hết cả . Nội trong đêm nay, anh cứ tin thế đi .
- Nhưng bây giờ nó đã đủ màu đen chưa ?
- Đen như than, đen như đêm ba mươi vậy đó anh.
- Mỹ Lan, suốt đêm anh đã nằm mơ về

Mỹ Lan nguýt yêu:

- Về những bông hoa Uất Kim Hương phải không ?

Văn Bách giọng thành thật:

- Về em trước chứ . Và sau đó mới là ... Uất Kim Hương . Hiện anh đang suy tính về công việc chúng ta sẽ phải làm đây.
- Anh quyết định chắc rồi, chúng ta phải tìm một người để mang thư đi. anh không muốn xa em lần nữa đâu, Mỹ Lan ạ !
- Có thể thôi hả ? Em đã tìm được một người để mang thư đi rồi anh ạ . Một thanh niên, anh là phu chèo thuyền!
- Chỉ ngại anh ta làm mất bức thư. Chúng ta có thể tin tưởng nơi anh ấy không?
- Có chứ! Anh ấy đàn ông và mến em lắm . Không sao đâu!
- Không phải Trần Bấy đấy chứ?

Mỹ Lan bật cười vui:

- Anh chỉ khéo lo xa. Tên anh ấy là Đỗ Trung, anh ta trẻ, đẹp trai và yêu em lắm, anh Bách ạ .
- Ồ! Vậy thì càng mừng cho Mỹ Lan.
- Đừng có nghĩ ẩu đó nghe. Anh Trung hãy còn quá trẻ. Vả lại, anh đã nói: Ý trung nhân của em phải khoảng 26 đến 28 tuổi. Đàn ông này, anh Trung mới chỉ 25, sợ chưa tới 25 nữa đấy .

Văn Bách thở một hơi dài:

- À, à ...- Rồi anh nói tiếp - Đỗ Trung phải đến Hà Lâm nội trong mười tiếng đồng hồ . Em phải viết một lá thư để anh ấy đem đến trình ông Hội trưởng mời ông đến ngay mới được .

- Hay anh viết đi, anh Bách!

- Cũng được, nhưng anh không sẵn giấy bút .

- Thôi được rồi, để em viết tiện hơn . Nhưng ... nếu ông Hội trưởng không đến đây sớm cây Uất Kim Hương tàu úa mất thì sao ?

- Ông ta sẽ đến và phải đến. Ông ấy là một người yêu hoa Uất Kim hương bậc nhất mà. Ông sẽ đến ngay lập tức để nhìn tận mắt bông hoa kỳ diệu này. Nhưng dù ông ta có chậm trễ một hai ngày, hoa Uất Kim Hương cũng chưa sao kia mà. Ông Diển (tên vị Hội trưởng) sẽ trao cho em một tờ giấy chứng nhận là ông nhận bông của mình, lúc đó, em đưa cây Uất Kim Hương cho ông và ông ấy sẽ mang về Hà Lâm. anh thì anh muốn chính chúng mình, đích thân đưa bông hoa đến cho ông. Nhưng đó là cả một vấn đề. Không được cho một người nào nhìn thấy cây hoa trước vị Hội trưởng cả. Ông Diển phải là người đầu tiên được nhìn thấy nó. Nếu một người nào khác bắt gặp bông hoa quý, nó có thể bị mất cắp tức thì.

- Ghê quá hả anh?

- Em đã chẳng nói với anh: Trần Bấy là kẻ trộm hay sao? Cây Uất Kim Hương này là một trăm ngàn đồng tiền vàng. Rất nhiều người sẵn sàng làm đủ mọi chuyện để chiếm đoạt một trăm ngàn đồng tiền vàng ấy. Em phải săn sóc và gìn giữ cây hoa cho thật cẩn thận đó.

-Vâng! Phải cẩn thận là điều dĩ nhiên rồi.

- Mỹ Lan của tôi tuyệt quá. Cứ như là, như là....

- Như hoa Uất Kim Hương Đen của anh.

Mỹ Lan cười tươi, đon đả nói

- Thôi em đi. Ngon giấc nhé, anh Bách !

*

Đêm đến, Văn Bách đứng bên cửa sổ ngắm nhìn những vì sao trên tầng cao. Mỹ Lan... Uất Kim Hương!.... Ở dưới kia là Mỹ Lan. Nàng đang săn sóc hoa từng phút từng giây...Giờ hoa mọc mạnh.... Cánh hoa nở dần. Đó là hai điều thân yêu, triu mến nhất của anh trên cõi đời này. Mỹ Lan sáng chói như những vì sao trên nền trời kia và hoa Uất Kim Hương lại thật đen như màn đêm vậy. Bỗng một vệt sáng dài xẹt ngang qua bầu trời. Phải chăng đó là một dấu hiệu tiền báo?

Ngay lúc đó, có tiếng chân Mỹ Lan, ánh sáng loang loáng và tiếng trong vắt của Mỹ Lan.

- Anh Bách, lại đây mau!

Văn Bách chạy mau ra khung cửa sắt.

- Nhìn xem! Hoa đã nở đây này!

Mỹ Lan đưa cao chậu hoa lên gần ngọn đèn đang cầm trên tay xuýt xoa. Văn Bách mừng rỡ:

- Ô, cảm ơn Thượng Đế, với đặn ân của người đã ban cho anh một tên tù khổn khổ. Trời ơi! Anh mừng quá!

Cây hoa Uất Kim Hương thật đẹp. Nó thẳng và cao khoảng 45 phân. Bốn ngọn lá chung quanh xanh mượt thật dễ thương còn bông của nó thì đen, đen như than, như màn đêm không trăng sao. Văn Bách cười tươi hơn bao giờ hết. Anh hồi thức:

- Viết đi, viết nhanh lên, Mỹ Lan!

- Em viết rồi, xong hết rồi.

Nàng đưa lá thư đã viết cho Văn Bách. Anh nhận lấy bức thư. Chữ nàng đẹp, đẹp hơn mọi lần trước nhiều lắm. Thư rằng:

Thưa Ông Hội Trưởng,

Bông Uất Kim Hương đen vừa chớm nở. Có lẽ nó sẽ nở hoàn toàn trong vòng mười phút nữa. Ngay sau khi nó vừa hé nở, tối viết bức thư này để nhờ Ngài đến nhận nó tại nhà giam La Vạn Tân. Tôi là con gái của vị quản ngục, ông Nguyễn Quân. Đó là lý do tại sao tôi không mang hoa Uất Kim Hương đến ngài được, xin ngài thứ lỗi cho. Tôi muốn tên của cây Uất Kim Hương sẽ là của "Văn Bách-Mỹ Lan". Bây giờ nó đã nở lớn rồi, màu đen huyền. Xin ngài đến ngay cho.

Kính Ngài

Nguyễn thị Mỹ Lan

Mỹ Lan đỏ mặt, cười e thẹn:

- Được không, anh Bách? Hay anh viết lại nhé!

- Không, không, được rồi! Lá thư thật hay: Chính anh, anh cũng không thể viết một lá thư hay như vậy được. Lời lẽ đơn giản, trong sáng vô cùng.

Mỹ Lan sung sướng hỏi:

- Tên ông Hội trưởng là gì, hả anh?

- À, ông Hoàng Thế Diễn!

- Anh viết dùm tên ông ta ngoài bì thư đi anh. Bút đây!

- Sao em không viết?

- Em ngại chữ xấu và sai chính tả.

- Bậy! Anh muốn chính tay em viết cây hoa là của em mà.

Mỹ Lan dấy nẩy:

-Thôi. Em muốn anh viết cơ, chữ của anh mới được. Nghe anh Bách!

Văn Bách cười:

- Em rắc rối quá! Thôi được, đưa anh cây bút, Mỹ Lan!

Văn Bách viết trên bì thư:

"Kính gửi ông Hoàng thế Diễn

Hội trưởng hội trồng hoa ở Hà Lâm".

- Rồi đấy! Bây giờ em đi mau đi, Mỹ Lan. Anh cầu nguyện Thương Đế. Người sẽ phù hộ che chở chúng ta. Người sẽ bảo vệ bông hoa quý của chúng ta.

*

Độc giả, dĩ nhiên đã biết rằng Trần Bấy chính là gã Ba Tốn và Ba Tốn đã đến La Vạn Tân trong lót ngực Trần Bấy để tìm bông hoa quý Uất Kim Hương Đen. Hắn lân la làm bạn với ông Nguyễn Quân một cách khôn khéo và làm cho Nguyễn Quân tin tưởng rằng hắn có ý muốn cưới con gái ông là Mỹ Lan. Ông Nguyễn Quân tin tưởng lắm vì hắn đã biếu ông khá nhiều tiền. Hắn cũng đã nói với ông Nguyễn Quân rằng Văn Bách là một tên tù rất nguy hiểm và đang có ý đồ lật chính phủ. Tất cả mưu toan của hắn chỉ nhằm để tìm cho ra nơi cất giấu những cây Uất Kim Hương của Văn Bách. Sau đó, hắn ta biết Mỹ Lan có giữ một bao kính và đang lo việc trồng nó. Hắn đã theo dõi nàng rất gắt. (Hắn chưa biết nàng có giữ bọc kính thứ ba).

Trần Bấy trông thấy Mỹ Lan trồng bọc kính trong phòng nàng, hắn đã yêu cầu ngay ông Nguyễn Quân dành cho hắn căn phòng đối diện với cửa sổ phòng Mỹ Lan. Dĩ nhiên hắn không nói mục đích thầm kín của hắn cho ông Nguyễn Quân biết. Và với cái ống nhòm, hắn đã theo dõi được tất cả những gì nàng làm. Hắn đã nhìn thấy chậu hoa được di chuyển đến một khuôn cửa sổ khác vào buổi chiều. Hắn đã nhìn thấy ngọn lá đầu tiên vươn lên khỏi mặt đất ẩm. Làm cách nào mà nằng trộm được đây? Suốt ngày Mỹ Lan không rời khỏi phòng. Ngoại trừ những buổi tối đến thăm Văn Bách, nhưng nàng lại luôn luôn mang chìa khóa theo mình. Mới đầu, Ba Tốn có ý định đánh cắp chiếc chìa khóa của nàng, nhưng chìa, nàng sẽ lưu tâm đề phòng thì hắn cũng khó lòng mà lấy được. Rồi có thể nàng sẽ thay một cái chìa khóa mới khác thì cũng như không.

Ba Tốn đành lấy một số chìa khóa và cố gắng thử cho vào ổ khóa khi Mỹ Lan vắng nhà đến nói chuyện với Văn Bách, nhưng không có chiếc nào khả dĩ có thể mở được cả. Ba Tốn nghĩ ra một cách khác. Hắn trét một chất nhựa đặc và thật dày chung quanh một cái chìa khóa, đút nó vào ổ khóa cửa. Các dấu của ổ khóa hằn lên chất nhựa. Theo mẫu đó, hắn chế ra cái chìa khóa và cố gắng làm lại hai ba lần. Lần này hắn thành công, hoàn tất được một chiếc chìa khóa có thể mở được cửa phòng Mỹ Lan.

Nhưng hắn chưa lấy cắp vội, kiên tâm chờ đợi đến phút cuối cùng, khi bông Uất Kim Hương nở hết cỡ đã. Hắn sẽ đánh cắp vào phút chót, để Văn Bách dù có muốn tố cáo với nhà chức trách cũng không kịp nữa. Do đó, vào mỗi buổi chiều khi Mỹ Lan đến thăm Văn Bách, Ba Tốn chỉ vào

phòng Mỹ Lan để xem bông hoa Uất Kim Hương đã nảy nở như thế nào, rồi đi ra.

Ba Tồn đã nhìn thấy Mỹ Lan mang cây hoa Uất Kim Hương đến cho Văn Bách xem. Lần này hẳn đã theo dõi nàng lên tận phòng giam Văn Bách và nghe lóm được hết tất cả những gì viết trong bức thư. Hẳn thấy rõ Mỹ Lan trở về phòng. Rồi khi trời chưa sáng hẳn, Mỹ Lan đã rời phòng một lần nữa để đi tìm Đỗ Trung nhờ đem bức thư đi.

Ngay sau khi Mỹ Lan rời khỏi, Ba Tồn lên mở ngay cánh cửa phòng nàng, bước vào...

Văn Bách trong phòng giam, lòng tràn đầy vui sướng, nhưng cũng vô cùng bồn chồn, nóng nảy.

Hết đến đứng bên cánh cửa, anh lại ngồi phịch xuống giường. Ngồi chán lại đứng dậy.

Nửa giờ trôi qua, gà đã bắt đầu gáy sáng. Ánh sáng ban mai mờ tỏ. Nghe tiếng chân chạy thành thịch ở cầu thang, anh bật dậy, chột thấy gương mặt Mỹ Lan trắng bệnh, lo sợ cùng cực. Nàng gọi lớn:

- Anh Bách! Anh Bách!

- Gì thế, Mỹ Lan?

- Anh ơi, cây Uất Kim Hương...

- Vẫn tốt chứ?

- Trời ơi! Em biết nói sao với anh đây, anh Bách? Một kẻ nào đó đã lấy trộm nó mất rồi.

Văn Bách la lên sững sờ. Mỹ Lan muốn khụy xuống. Nàng phải bám chặt lấy khung cửa mới đứng vững nghẹn lời:

- Sự thật là thế đó, anh ạ!

- Đầu đuôi sự thể ra sao, Mỹ Lan nói cho anh biết đi.

- Không phải lỗi tại em, anh ạ! Em chỉ ra khỏi phòng có vài phút để đi tìm anh Đỗ Trung nhờ anh ấy đem bức thư đi. Thế rồi.....

- Em đã quên chiếc chìa khóa phải không?

Mỹ Lan nói lớn:

- Đâu có, chìa khóa vẫn được em mang theo luôn luôn trong mình mà.

- Vậy làm sao nó lại mất được?

- Em không hiểu ra sao hết? Đưa bức thư cho anh Trung xong, em tiễn anh ấy lên đường ngay. Lúc trở lại thì cửa phòng đã bật mở tự bao giờ. Mọi thứ trong phòng em vẫn y nguyên như lúc em đi, chỉ riêng cây Uất Kim Hương. Người nào đó đã có một chiếc chìa khóa y hệt chìa khóa của phòng em, anh ạ !

- Không nén nổi xúc động, nàng bật khóc như một đứa trẻ con:

- Mất cắp, mất cắp, mất cắp hết rồi.

- Trời ơi!

- Anh Bách, tha thứ cho em. Em chết mất anh ạ!

Như điên cuồng, Văn Bách nắm song sắt, lay mạnh:

- Cây Uất Kim Hương Đen đã bị đánh cắp! Chính thằng Trần Bấy là thủ phạm. Không được, chúng ta phải đến Hà Lâm trước hắn, không thể để hắn ung dung mang cây hoa đến Hà Lâm được. Hừ!

- Nhưng làm cách nào đi được đây hả anh? Em làm sao đủ sức đuổi theo hắn cho kịp?

- Mỹ Lan, Mỹ Lan! Mở cửa này ra cho anh, anh sẽ đi tìm thằng ăn cắp đó. Anh sẽ bắt nó Mỹ Lan mau lên!

Mỹ Lan khổ sở trước sự giận dữ của Văn Bách. Nàng nói trong tiếng nức nở:

- Không có chìa khóa của cha em thì làm sao em có thể mở cửa cho anh được?

- Ông ta cũng là một tên ăn trộm nữa, ông ta đã đồng lõa với tên Trần Bấy. Em phải đánh cắp chìa khóa của ông bằng được cho anh. Mau lên!

- Đừng la lớn, anh Bách! Em khổ sở quá. Coi chừng người ta nghe hết đấy!

Bất chấp lời khẩn khoản van nài của Mỹ Lan, Văn Bách vẫn gào lên:

- Mỹ Lan, nếu em không mở cửa này cho anh, anh sẽ phá. Anh sẽ phá nát cái tường đá này ra. Anh sẽ tìm giết Trần Bấy cả cha em nữa. Cha em là kẻ nhẫn tâm đã giết chết hoa Uất Kim Hương của anh. Trời ơi!

- Bình tĩnh lại đi, anh Bách! Đừng la nữa, em sẽ lấy chìa khóa cho anh. Em sẽ làm tất cả mọi điều anh muốn. Nhưng trước hết anh phải im đi đã.

Chợt, một tiếng động khê vang lên, Mỹ Lan tái mặt:

- Cha em!

Trễ rồi! Ông Nguyễn Quân sừng sững đứng bên cầu thang từ lúc nào. Vừa trông thấy ông, Văn Bách đã hét lên:

- Ông Nguyễn Quân! Ông là kẻ ăn trộm. Ăn trộm !

Mặt ông Nguyễn Quân đỏ gay, cặp mắt long lên sòng sọc. Ông nắm chặt lấy tay con gái mình, nghiến răng trèo trẹo:

- Ghê gớm nhỉ. Mà sắp sửa lấy chìa khóa của tao cho thằng Văn Bách yêu dấu của mày. Mày đang trợ giúp một thằng tù trốn thoát. Khốn kiếp! Tao sẽ cho mày một bài học đích đáng.

- Cha! Cha hãy nghe con nói...

Một cái tát tai như trời giáng làm Mỹ Lan lão đảo té quỵ, cô gái đáng thương ôm mặt khóc nức nở. Nguyễn Quân gầm lên:

- A mày! Mày định giết tao, phải không? Thằng trồng hoa khốn nạn kia. Hừ! Khốn nạn thật! Con gái tao cũng sẽ giúp mày làm việc giết cha đó hả? Tụi bay có giỏi cứ làm đi, xem tao có sao không? Còn mày nữa, Mỹ Lan! Xéo đi ngay. Mày không phải là con tao nữa. Đi ngay. Cút xéo đi cho khuất mắt tao.

- Cha.... Cha ời!

- Tao đã bảo: Cút đi, cút!

Chợt, Mỹ Lan nảy ra một ý kiến. Nàng đứng nhanh dậy, chạy về phía cầu thang nói lớn:

- Vẫn còn hy vọng như thường anh Bách ạ. Hãy tin tưởng nơi em, nghe anh!

Lúc ấy, Văn Bách như người qua khỏi cơn mê, sức tỉnh. anh gọi với theo:

- Mỹ Lan!

Nhưng nàng đã chạy xa rồi, Văn Bách lão đảo gục xuống đất, úp mặt vào đôi bàn tay:

- Hết rồi! Hết cả rồi! Uất Kim Hương yêu quý của ta không còn nữa. Mỹ Lan, em!

Chương 08

Ba Tốn rời nhà giam, mang theo cây hoa Uất Kim Hương đựng trong một bao vải. Hắn nhảy lên một cỗ xe ngựa đã đợi sẵn, cho xe chạy. Hắn không dám chạy mau vì sợ cây hoa có thể bị bẹp gãy. Tới làng Giép, hắn ghé ở đó một hồi. Hắn tìm mua một cái hộp và cẩn thận đặt chậu cây Uất Kim Hương Đen vào trong. Không còn sợ cây hoa bị gãy nữa, hắn tiếp tục cuộc hành trình và bắt đầu cho xe chạy nhanh hơn.

Ba Tốn tới Hà Lâm sáng sớm ngày hôm sau, hắn mua ngay một cái chậu mới trao thay cái cũ. Chậu cũ được đập vỡ tan và những mảnh vụn liệng xuống một con rạch nhỏ. Sau đó, hắn viết một lá thư cho ông Hội trưởng Hội trồng hoa, nói rằng hắn vừa mới đến Hà Lâm, mang theo một cây hoa Uất Kim Hương Đen tuyệt diệu. Gửi thư xong, hắn đến một quán trọ thật sang, nán lại đợi chờ. Mỹ Lan đã quyết định; phải mang về cho Văn Bách cây hoa uất Kim Hương Đen, nếu không, nàng sẽ không bao giờ nhìn lại mặt anh nữa. Dấu vết cái tát tai còn ran rát nơi gò má không khiến nàng quan tâm.

Mỹ Lan trở về phòng, lấy vài món vật dụng cần thiết cùng với ba trăm đồng tiền vàng của mình. Nàng cũng không quên lấy luôn cái bao giấy đựng bọc kính còn lại trong tủ áo. Sau đó, nàng đi tìm một chiếc xe. Nhưng tại đây, chỉ còn một cỗ xe ngựa duy nhất đã bị Ba Tốn lấy đi rồi. Lập tức, nàng tìm ngay một con ngựa, hy vọng sẽ chạy thật nhanh và có thể bắt kịp Đỗ Trung, anh chàng chèo thuyền mà nàng đã gửi bức thư cho mang đi. Chạy được một lúc lâu, nàng nhìn thấy xa xa, Đỗ Trung đang phi nước đại dọc theo con đường trước mặt. Đỗ Trung nghe tiếng vó ngựa đuổi theo, nhận ra Mỹ Lan, liền chạy chậm lại và quay đợi nàng. Mỹ Lan thúc ngựa chạy

tới bên anh, lấy lại bức thư vì bây giờ không còn cần thiết nữa. Đỗ Trung ngạc nhiên hỏi lý do, Mỹ Lan đành hẹn dịp khác sẽ kể hết chuyện cho anh nghe. Đỗ Trung thông cảm với nàng và đề nghị cùng đi. Sau một phút do dự, nàng chấp nhận. Đỗ Trung ruổi ngựa đồng hành với Mỹ Lan suốt ngày hôm đó.

Họ tới làng Giép vào buổi chiều, rồi đi luôn suốt đêm. Sáng hôm sau, cả hai đã tới Hà Lâm. Chỉ trễ hơn Ba Tồn bốn tiếng đồng hồ.

Mỹ Lan tìm đến thẳng nhà ông Hoàng thế Diễn và hỏi xin gặp ông, nhưng được biết là ông Diễn rất bận rộn, không thể tiếp nàng được. Nàng nói với một gia nhân:

- Nhờ ông nói lại với ông Hội trưởng là tôi đến đây vì Uất Kim Hương Đen.

Người gia nhân quay đi một lúc rồi trở ra, dẫn nàng vào.

Ông Thế Diễn trạc ngũ tuần, tác người ốm nhỏ, cái đầu thật lớn. Thoại nhìn, có thể so sánh ông ta với một cây Uất Kim Hương.

- Tốt lắm. Cô đến đây để nói chuyện về cây hoa Uất Kim Hương Đen phải không? Giọng khàn khàn của ông vang lên trong căn phòng lộng lẫy.

- Thưa ngài, đúng thế đấy ạ!

- Tốt đẹp hoàn toàn chứ? Có bị hư hỏng gì không đấy?

Mỹ Lan nhận thấy có một cái gì là lạ trong câu nói của ông Thế Diễn, nhưng nàng không tài nào hiểu rõ được. Nàng nói:

- Thưa ngài, thật ra còn đáng buồn hơn thế nữa. Nó bị lấy trộm mất rồi.

- Sao?

- Phải! Nó đã bị đánh cắp ngay trong tay tôi.

- A! Thế cô có biết mặt tên trộm đó là ai không?

- Thưa biết ạ! Nhưng chưa dám chắc lắm. Tôi chưa thể nói ra ở đây được.

Ông Hội trưởng gật gù:

- Rủi quá nhỉ! Tại sao lại có chuyện rắc rối thế? Chắc tên trộm chưa chạy khỏi xa đây đâu. Tôi vừa nhìn thấy nó cách đây mới chừng hai tiếng đồng hồ thôi.

Mỹ Lan chồm người tới:

- Ngài nói sao? Ngài đã nhìn thấy cây hoa Uất Kim Hương Đen?

- Vâng! Tôi thấy rõ mà!

- Thưa, ngài nhìn thấy nó ở đâu?

Ông Diễn chau mày:

- À! Thì tôi nhìn thấy nó với ông chủ của cô đó. Ông chủ cô đã đưa cho tôi xem mà.

- Chủ của tôi? Ai là chủ của tôi?

Mỹ Lan ngạc nhiên hỏi.

- Ủa, chứ cô không phải là người làm của ông Ba Tồn hay sao?

- Không, tôi có quen biết ai tên Ba Tồn bao giờ, thưa ngài.

Bấy giờ Mỹ Lan chợt hiểu, té ra từ nãy giờ ông Diễm cứ tưởng nàng là một người làm công của ông Ba Tồn nào đó đã tới đây trước nàng và bây giờ sai cô đây tới đây nói chuyện với ông.

Ông Thế Diễm hơi đỏ mặt, nhưng lấy lại bình tĩnh ngay. Ông chữa thẹn:

- Vậy tôi cứ tưởng bông hoa bị mất là của ông Ba Tồn chứ. Thành thật xin lỗi cô.

-Ồ, không có gì, thưa ngài. Thưa, có còn cây Uất Kim Hương nào đã đến đây trước tôi nữa không ạ?

- Chỉ có cây hoa của ông Ba Tồn đó thôi.

- Thưa ngài, bông Uất Kim Hương ấy có phải màu đen không?

- Đúng thế! Màu đen huyền!

- Không phải một màu nào khác chứ ạ?

- Phải. Cô hỏi chi lạ vậy?

- Phiền ngài cho tôi xem cây hoa Uất Kim Hương ấy một chút được không ạ?

- Không, hiện nó không có ở đây nên tôi không thể đưa cho cô coi được. Nhưng nó sẽ được đưa ra Hội đồng giám khảo của hội chúng tôi trước khi phần thưởng được trao ra, cô có thể yên trí.

- Thưa ngài, ông Ba Tồn ấy nói ông ta là chủ nhân của cây Uất Kim Hương đen đó?...Có phải chăng ông ta là một người gầy ốm, thưa ngài?

Mỹ Lan ấp úng hỏi.

- Hừm, phải, đúng thế!

- Và không có một sợi tóc nào trên đỉnh đầu?

- Phải rồi!

- Ông ta có đôi mắt trũng, hố mắt thật sâu, phải không ạ?

- Đúng!

- Ông ta ưa cúi đầu về phía trước khi bước đi phải không ạ, thưa ngài?

- Ủa, tại sao cô có thể tả rất đúng hình dáng ông Ba Tồn như vậy? Cô nói là cô không biết ông ấy kia mà? Sao rắc rối vậy?

- Còn cây hoa Uất Kim Hương thì được trồng trong chậu sứ màu trắng với những chấm vàng nơi các góc, phải không ạ?

- Tôi không dám chắc chắn là đúng như vậy, vì không để ý đến chậu đựng hoa. Tôi đã nhìn kỹ bông hoa hơn chậu hoa.

Mỹ Lan nói lớn:

- Cây hoa đó là của tôi. Nó đã bị đánh cắp. Tôi đến đây để đòi lại nó.

Ông Thế Diễm trợn mắt:

-Ồ, ồ, cô muốn nói cây hoa hiện ở tay ông Ba Tồn là của cô hả?

- Tôi xin nói lại lần nữa là cây Uất Kim Hương đó đã bị tên Trần Bấy ăn cắp. Cành Uất Kim Hương Đen là của tôi, thưa ngài.

- Trần Bấy? Của cô?

- Phải, tôi đã trồng nó, đã săn sóc nó. Nó là của tôi, của tôi, của tôi.

Ông Thế Diễn cau cặp chân mày. Đầu ông như muốn bút rời ra khỏi cần cổ.

- Rắc rối quá! Được rồi, đi gặp ông Ba Tồn ngay đi. Ông ta đang ở quán trọ Bạch Mã đó. Cô có thể gặp ông ta và hai người liệu mà giải quyết với nhau. Còn tôi, không lôi thôi. Tôi chỉ biết là tôi đã nhìn thấy bông hoa Uất Kim Hương đen. Bây giờ tôi viết thư cho Hội đồng Giám khảo, rồi một trăm ngàn đồng tiền vàng sẽ được trao cho người nào đã có công vun trồng nó, vậy thôi! Tôi ghét nhất sự lôi thôi, rắc rối. Chào cô, tôi còn bận nhiều việc đây!

- Thưa ngài, ngài nên nghe...

Ông Thế Diễn gắt ồm lên :

- Cứ tìm ông Ba Tồn mà giải quyết với nhau, tôi không biết! Về phần cô, cô còn trẻ và đẹp lắm. Hãy coi chừng cẩn thận. Có sẵn một nhà tù ở Hà Lâm đây. Người nào không nói đúng sự thật hoặc dối trá là dễ vào tù lắm đấy.

Đoạn, ông ta đặt viết xuống, cầm đầu viết, không thềm nhìn đến Mỹ Lan nữa. Biết không thể nói gì hơn, Mỹ Lan đành bỏ ra ngoài. Đỗ Trung vẫn còn đứng ở đó đợi nàng.

Mỹ Lan kể hết tự sự từ trước đến giờ cho Đỗ Trung nghe và nhờ anh cùng đi với nàng đến quán trọ Bạch Mã, để đề phòng lỡ có chuyện gì nguy hiểm. Dĩ nhiên, Đỗ Trung ngoan ngoãn nhận ngay, anh cũng nóng lòng muốn xem mặt gã gian ác Ba Tồn. Đỗ Trung là một thanh niên khỏe mạnh. Bắp thịt lực lưỡng của anh sẵn sàng gây khiếp đảm cho mọi người gặp mặt. Đi bên anh, Mỹ Lan cảm thấy đôi chút vững tâm.

Vừa đi, Mỹ Lan, vừa suy nghĩ mông lung. Càng nghĩ, nàng càng lo sợ, mồ hôi đã lấm tẩm trên vàng trán mịn màng. Nàng quên phứt một điều ghê gớm; nàng đã lỡ la toáng lên rồi. Chỉ e Ba Tồn biết được nàng đã đến đây, y và mấy người kia có thể sẽ đồng lõa hay hợp tác với nhau để hại nàng. Rồi lỡ người đó không phải là Trần Bấy, chưa chắc khi gặp nàng hấn đã chịu trả cho nàng cây hoa. Nàng sẽ lấy cớ gì để buộc tội hấn đây.

Trong lúc nàng và hấn tranh cãi nhau, giành giật nhau, cây Uất Kim Hương sẽ hư nát thì sao?

Mỹ Lan đem những ý nghĩ của nàng kể lại cho Đỗ Trung nghe. Đỗ Trung quyết định:

- Chỉ còn cách là chúng ta phải trở lại nhà ông Hội trưởng và ráng trình bày cho hết câu chuyện cho ông ta nghe. Sau đó.....

Khắp đường phố, những tiếng ồn ào bỗng nổi dậy càng lúc càng nhiều. Những cánh cửa đều mở tung, mọi người tràn ra ngoài đường:

- Hoàng tử đến!

- Hoàng tử đến!

Mỹ Lan không chú ý nhiều đến việc ấy, năng kéo Đỗ Trung đi.

Mỹ Lan bước vào lúc ông Thế Diễn đang ngồi viết trên bàn giấy.

- Ông tỏ vẻ khó chịu:

- Chuyện gì nữa đây?

- Tôi muốn thưa cùng ngài....

Ông Diễn đập bàn hét lớn:

- Đi ngay! Không có đến đây nữa, đến quán trọ Bạch Mã mà nói chuyện đi, còn không thì đi đâu tùy ý, không thưa gửi gì cả.

Mỹ Lan giận lắm, nhưng nàng cố dần xuống, bình tĩnh:

- Tôi xin ngài, ngài hãy nghe tôi nói. Nếu ngài không muốn nghe, ngài sẽ không làm nên chuyện. Ngài sẽ ân hận sau này không chừng. Ngài biết là nếu ngài trao giải thưởng cho một kẻ gian, dân chúng sẽ nói gì về ngài? Các nhà trồng hoa sẽ nói gì về ngài? Và Hội trồng hoa sẽ nói gì về ngài? Họ sẽ phán xét ra sao, thưa ngài? Ngài hãy nghe tôi nói, xin ngài cho mời ông Ba Tồn đến đây, trước mặt ngài và tôi. Tôi sẽ biết ngay ông ta có phải là Trần Bấy, người ăn cắp hoa của tôi không? Và hoa Uất Kim Hương đó có phải của tôi không. Còn nếu tôi không biết ông Ba Tồn, nếu hoa Uất Kim Hương đó không phải của tôi, tôi sẽ không nói gì nữa hết. Xin ngài cứ cho thực hiện những điều tôi yêu cầu đi.

- Nhưng xin lỗi cô! Giả thử cô cứ chỉ bừa rằng ông Ba Tồn là Trần Bấy và nhận đại cành Uất Kim Hương của cô thì sao? Làm cách nào cô có thể chứng minh được điều đó chứ?

- Ngài là một người anh minh nổi tiếng. Dĩ nhiên ngài sẽ không muốn trao giải thưởng cho một kẻ gian xảo. Tôi cũng như ngài, tôi không muốn giải thưởng đó bị trao nhầm cho kẻ khác. Nó phải về tôi nếu nó là của tôi.

Ông Thế Diễn định mở miệng trả lời nhưng ngoài kia, những âm thanh hỗn độn vang dậy mỗi lúc một gần. Thành linh, ông xô ghế chạy ra:

- Cái gì vậy, tôi không nghe lầm đó chứ? Có thể như thế được sao?

Đoạn ông hối hả chạy ra khỏi phòng, để Mỹ Lan đứng lại ngơ ngác.

Khi ông Thế Diễn chạy tới bậc thềm ngoài cửa, chợt khựng lại. Một người đàn ông trẻ tuổi đang tiến về phía ông. Người ấy khoác một chiếc áo lụa xanh đính nhiều hoa bạc. Một toán nhiều người lục tục theo sau. Tất cả đều có vẻ quý phái, trang nhã. Họ được cả chục binh lính hộ tống hai bên. Ông Diễn kính cẩn cúi đầu chào:

- Xin Kính chào Điện hạ!

Người đứng trước mặt ông chính là Hoàng tử Minh Đức, người lãnh đạo chính quyền Hòa Lan.

Ông Diễm nói kiểu cách:

- Kính thưa Điện hạ, quả là vinh dự lớn cho chúng hạ thần.
- Túc hạ Thế Diễm thân mến, túc hạ đừng quá khách sáo như vậy. Ta cũng giống như tất cả người dân Hòa Lan khác mà thôi. Ta yêu nghề hàng hải, ưa thích phở mát và hoa, và trong tất cả các loại hoa, ta yêu quý nhất hoa Uất Kim Hương. Ta được nghe tin một cành hoa Uất Kim Hương đen kỳ diệu đã có người trồng được, ta liền đến ngay đây để hỏi về nó. Túc hạ có giữ cây hoa ấy ở đây không?

Ông Thế Diễm cung kính trả lời:

- Tâu Điện hạ, thật đáng tiếc, hạ thần không giữ bông hoa quý ấy ở đây.
- Vậy nó ở đâu?
- Nó hiện ở bên chủ nó, chủ nó là một nhà trồng hoa Uất Kim Hương ở tỉnh Đốc, và hiện giờ ông ta đang ở quán trọ Bạch Mã. Tên ông ta là Ba Tồn, tâu Điện hạ.

Vị Hoàng Tử ra lệnh:

- Tìm ông ta và gọi đến đây cho ta nhé!
- Tuân lệnh Điện hạ, nhưng....
- Có điều gì trở ngại?
- Dạ, không, không có gì, không có gì quan trọng, hạ thần xin cho người đi gọi ngay.

Vị hoàng tử ôn tồn nói:

- Có điều gì quan hệ, túc hạ cứ nói cho ta biết?
- Tâu Điện hạ, có một điều trở ngại nhỏ.
- Trở ngại gì?
- Một cô gái đến đây nói rằng cây hoa Uất Kim Hương của ông Ba Tồn chính là của cô ta bị đánh cắp.
- Thế túc hạ nghĩ sao về vấn đề này?
- Tâu Điện hạ thần nghĩ rằng cô ấy không đáng hoàng lắm và cô ta đang muốn chiếm một trăm ngàn đồng tiền vàng giải thưởng.
- Rồi làm cách nào cô ta có thể chứng minh được cây Uất Kim Hương đó là của cô ấy?
- Hạ thần vừa hỏi cô ta câu hỏi đó thì Điện hạ giáng lâm!
- Thôi được rồi, túc hạ cứ hỏi cô ta cho ra lẽ. Ta sẽ xử lý vấn đề này cho.

Hoàng tử và ông Diễm đi vào văn phòng trong đó Mỹ Lan đang đứng đợi. Nghe tiếng chân, Mỹ Lan quay lại. Trước đây đã có lần nàng thấy thoáng qua vị Hoàng tử nhưng hiện giờ nàng đã quên mất, nên không biết rõ người đàn ông đi với ông Diễm là Hoàng tử, do đó không chú ý đến lắm. Vị Hoàng tử lấy một quyển sách mở ra đọc, hoặc làm như mài mê đọc. Rồi ngược lên nhìn ông Diễm ra dấu, đồng thời nói thật nhanh:

- Bắt đầu đi.

Rồi người bỏ đi tới một cái ghế gần đó, ngồi xuống, giả bộ chăm chú đọc sách. Ông Thế Diễm đến ngồi xuống ghế, sau khi đã nhờ một sĩ quan đi mời Ba Tồn. Ông ngồi đối diện với Mỹ Lan:

- Cô nhỏ ! Cô có thể hứa với tôi là sẽ nói hoàn toàn sự thật về cây Uất Kim Hương đen không?

Mỹ Lan điềm tĩnh trả lời:

- Vâng, tôi xin hứa!

Quay sang vị Hoàng tử, ông Diễm nói:

- Cô có thể nói trước vị này. Ông là một hội viên quan trọng nhất của hội trồng hoa chúng tôi đấy!

- Vâng, nhưng tôi sẽ nói gì đây? Tôi đã nói hết mọi chuyện với ông rồi kia mà.

- Giờ đây cô muốn gì chứ?

- Tôi muốn ông Ba Tồn đến đây với cành Uất Kim Hương của ông ấy. Nếu nó không phải là hoa của tôi, tôi sẽ nói không phải của tôi. Nếu nó là của tôi, tôi đòi hỏi nó phải được trả về cho tôi bằng bất cứ giá nào, nếu không tôi sẽ trình lên cho Hoàng tử biết.

- Tôi đã hỏi là làm sao cô có thể chứng minh nó thật là của cô?

- Thượng Đế sẽ giúp tôi chứng minh điều đó.

Khi vị Hoàng tử nhìn kỹ Mỹ Lan, người nhớ đã gặp nàng ở đâu rồi, người đã có lần được nghe giọng nói êm ấm nhẹ nhàng này rồi, nhưng không hiểu lúc nào và ở đâu. Trong khi đó, ông Thế Diễm vẫn tiếp tục hỏi:

- Tại sao cô lại nói rằng bông Uất Kim Hương đen đó là của cô?

- Tôi nói thế bởi vì nó được trồng và mọc lên trong phòng riêng của tôi.

- Trong phòng riêng của cô à? À... Phòng cô ở đâu thế?

- Ở Lan Vạn Tân. Tôi là con gái của người trưởng quản ngục ở đấy.

Lúc ấy vị Hoàng tử mới giật mình, tự nhủ thầm:

- À, ta nhớ ra rồi!

Người càng chăm chú nhìn Mỹ Lan.

- Chắc cô yêu bông hoa lắm phải không?

Ông Diễm tiếp tục hỏi.

- Vâng, đúng thế, thưa ngài!

- Cô có biết một chút gì về bông hoa không?

Mỹ Lan không trả lời. Ông Thế Diễm nhắc lại.

- Cô có biết một chút gì về bông hoa không?

Mỹ Lan im lặng một lúc lâu. Mãi sau, nàng nói:

- Tôi có thể tin cần nơi ông không?

Ông Diễn chau mày:

- Ồ, cái đó tùy nơi cô.

Vị Hoàng tử lúc đó mới cất tiếng:

- Vâng, cô có thể tin cần vào chúng tôi. Cô cứ nói đi!

- Vâng, tôi xin nói là tôi không biết gì nhiều về bông hoa. Tôi chỉ là một cô gái ngu dốt. Ba tháng qua, tôi không biết cả làm sao để đọc và viết nữa. Cây Uất Kim Hương đen chính thực không do tôi tạo ra, tuy tôi có tự tay trồng nó thật.

Ông Thế Diễn “à” lên một tiếng rồi hỏi:

- Vậy ai đã tạo ra nó?

Mỹ Lan ngập ngừng một lát:

- Thưa, do một tù nhân đáng thương ở La Vạn Tân.

- Do một tù nhân ở La Vạn Tân?

Vị Hoàng tử đột ngột thốt lên câu nói. Sự ngạc nhiên rõ rệt chứa chất trong giọng nói của vị Hoàng tử. Bây giờ người đã nhớ ra nơi và lúc người được nghe giọng nói êm ấm này rồi. Người hỏi:

- Có phải đó là một tù nhân đặc biệt bị chính quyền giam giữ phải không? ... Một tù nhân chính trị?

- Vâng, cây Uất Kim Hương đã được người tù nhân ấy gieo giống và tôi chỉ có việc đem trồng mà thôi.

- Tiếp tục! Cô hãy nói cho chúng tôi nghe phần còn lại đi.

- Ồ, thưa ngài! Tôi đã mua giấy tự buộc vào mình. Phiền quá!

Ông Thế Diễn nói:

- Đúng vậy! Đã có lệnh cấm là không ai có quyền nói chuyện với bất cứ người tù nhân chính trị nào kia mà. Luật pháp đã chẳng dự liệu điều ấy rồi sao?

- Có, thưa ngài!

Giọng Mỹ Lan yếu ớt.

- Và cô, con gái của người quản ngục lại dám nói với tù nhân về chuyện trồng hoa?

Mỹ Lan run giọng:

- Vâng, thưa ngài, tôi đã gặp anh ấy mỗi ngày.

Ông Thế Diễn trừng mắt:

- Thật là quá quắt! Nói chuyện với một tù nhân chính trị mỗi ngày! Hừ!

Vị Hoàng tử nhìn Mỹ Lan run rẩy. Ông ngược lên, hắng giọng:

- Đó không phải là vấn đề của những người trồng hoa ở Hà Lan. Đó là vấn đề của các quan tòa trong tòa án, trong pháp đình. Khi ông là Hội trưởng của Hội trồng hoa, ông chỉ được xử vấn đề

liên hệ đến hoa Uất Kim Hương mà thôi. Tiếp tục đi. Hãy để cho cô tiếp tục.

Ông Thế Diễn lấp bắp:

- Thưa vâng!

Bấy giờ Mỹ Lan mới cảm thấy bớt run sợ, nàng nhìn vị Hoàng tử như thầm cảm ơn ông, rồi kể lại mọi chuyện đã xảy ra suốt ba tháng qua, từ lúc nàng tới La Vạn Tân. Nàng kể tất cả những gì gọi là tàn nhẫn, hiểm độc do ông Nguyễn Quân đối xử với người tù nhân, cái bọc kính đầu tiên bị dẫm nát ra sao, người tù nhân buồn khổ thế nào, những phiền nhiễu khi bọc kính thứ hai sắp được trồng ra sao, Văn Bách buồn phiền, bất bình vì cuộc ly biệt kia ra sao, anh không ăn uống ra sao và anh đã sung sướng thế nào khi nàng tới thăm lại, cuối cùng nàng nói rõ bằng cách nào cây Uất Kim Hương đã bị đánh cắp một giờ sau khi nảy nở. Nàng kể chuyện thật gọn gàng, đơn giản. Ông Thế Diễn đã bắt đầu tin những điều nàng kể là sự thật.

Vị Hoàng tử thở một hơi nhẹ và dài:

- Có phải cô chỉ mới quen người tù nhân ấy ít lâu nay thôi, phải không?

Mỹ Lan mở lớn đôi mắt nhìn kỹ người lạ. Vị Hoàng tử khiêm tốn ngồi ở một góc phòng như để khỏi ai chú ý đến mình nhiều.

- Làm sao ngài biết được điều đó? Và vì lẽ gì ngài lại nói lên điều đó?

Vị Hoàng tử tiếp tục hỏi:

- Chỉ trong vòng bốn tháng từ khi ông Nguyễn Quân và cô thuyền chuyển từ Hà Ngân đến trại giam ở La Vạn Tân phải không? À, có phải cô đã xin phép cho cha cô được thuyền chuyển đến La Vạn Tân với mục đích để đi theo người tù nhân ấy, phải vậy không?

- Thưa ngài....!

Mỹ Lan cúi mặt nhìn xuống sàn nhà ấp úng.

- Cô muốn nói gì?

- Vâng, thưa ngài, tôi biết người tù nhân ở Hà Ngân.

- À, tôi biết mà. Hà, hà, người tù nhân ấy có diễm phúc đấy.

Vị Hoàng tử cười rất hiền từ. Đúng lúc đó, người sĩ quan đi mời Ba Tồn đã đem cây Uất Kim Hương tới. Ông đang đợi nơi phòng ngoài.

Ba Tồn trở lại phòng ngoài, theo sau là hai người khệ nệ khiêng một cái hộp lớn. Họ đặt cái hộp lên bàn, mở nắp: bên trong là cây Uất Kim Hương.

Vị Hoàng tử rời khỏi ghế, bước qua căn phòng Ba Tồn đang đợi. Người chăm chú nhìn cây hoa kỳ diệu một lúc lâu, đoạn trở lại. Mỹ Lan ở bên này đã nghe được tiếng nói của Ba Tồn bên kia phòng.

- Chính hắn đấy! Chính hắn là Trần Bấy đấy...

Vị Hoàng tử gật đầu và nói với Mỹ Lan:

- Cô nương hãy đến cánh cửa kính kia nhìn thử coi!

Mỹ Lan bước mau đến cánh cửa:

- Đúng là hoa Uất Kim Hương của tôi. Tôi biết nó mà! Anh Bách ơi! Cây Uất Kim Hương đen đay rồi!

Vị Hoàng tử đứng đằng sau nàng. Ánh nắng từ cửa sổ rọi vào chiếu sáng gương mặt nghiêm nghị của người. Hoàng tử và ông Diễm đều nhận thấy Mỹ Lan rất thành thật khi nàng nói là có biết người đàn ông kia.

- Túc hạ Ba Tốn!

Vị Hoàng tử nói lớn:

- Mời túc hạ qua bên này.

Ba Tốn vội vã bước vào, khúm núm:

- Dạ, kính chào Điện hạ!

Mỹ Lan tròn tròn đôi mắt kinh ngạc:

- Điện hạ? Thì ra đây là Hoàng tử Minh Đức?

Nghe tiếng Mỹ Lan, Ba Tốn quay lại và sửng sốt không ngờ. Vị Hoàng tử thoáng mỉm cười:

- À, à, túc hạ có vẻ không bằng lòng khi nhìn thấy Mỹ Lan?

Sau một phút sửng sốt, Ba Tốn cố gắng lấy lại bình tĩnh. Vị Hoàng tử hỏi:

- Túc hạ Ba Tốn! Túc hạ đã khám phá ra phương pháp trồng hoa Uất Kim Hương đen phải không?

- Tâu Điện hạ, vâng!

Ba Tốn trả lời, giọng nói hần lác hần đi.

- Nhưng cô nương kia cũng nói là chính cô ta đã khám phá ra nó. Ông nghĩ sao?

Ba Tốn cười nhạt, khinh khỉnh. Vị Hoàng tử nhìn hần chằm chập.

- Túc hạ không biết cô nương này sao?

Vị Hoàng tử hỏi.

- Tâu Điện hạ, có. Nhưng.....

- Và cô nương, cô nương có biết ông Ba Tốn không?

Mỹ Lan tái mặt vì tức giận:

- Tâu Điện Hạ, không! Hạ thần không biết ông Ba Tốn, nhưng chỉ biết ông Trần Bấy.

- Cô muốn nói gì?

- Hạ Thần muốn nói rằng: Ở La Vạn Tân ông này đã tự xưng là Trần Bấy.

Vị Hoàng tử gật đầu, quay hỏi Ba Tốn:

-Túc hạ trả lời sao đây?

- Hạ thần xin nói rằng cô bé này nói không đúng sự thật.

- Vậy túc hạ đã đến nhà giam Lan Vạn Tân lần nào chưa?

Ba Tốn không trả lời liền lúc đó. Vị Hoàng tử lừ mắt nhìn hắc khiến hắc lúng túng:

- Vâng, có! Hạ thần có đến La Vạn Tân nhưng hạ thần không đánh cắp cây hoa Uất Kim Hương.

- Ông đã đánh cắp nó! Ông đã lấy nó trong phòng tôi!

Mỹ Lan giận dữ nói lớn.

-Tôi không lấy. Cô đừng có ăn nói hồ đồ.

Vị Hoàng tử ôn tồn:

- Xin hãy giữ yên lặng!

Mỹ Lan bất chấp lời của vị Hoàng tử, vẫn nói lớn:

- Bây giờ ông nghe tôi nói. Bộ ông đã không lén theo dõi tôi vào tận trong vườn đúng ngày tôi đang vun xới mảnh đất để dành cho cái bọc kính hay sao? Bộ ông đã không theo dõi một lần nữa khi tôi vào vườn và giả vờ trồng cây hoa này hay sao? Nhưng tôi đã không trồng ở đó. Và ngày sau khi tôi ra khỏi vườn, ông đã bới đất lên. Nhưng ông không tìm thấy gì bởi vì đó chỉ là một mảnh lới để lộ cái mặt nạ của ông ra. Một tên ăn trộm. Ông trả lời đi: tất cả điều tôi nói có đúng sự thật không?

Ba Tốn không trả lời. Hắc quay về phía vị Hoàng tử, nói như phân trần:

- Tàu Điện hạ, ai cũng biết đã hai mươi năm nay hạ thần trồng hoa Uất Kim Hương ở Đốc. Hạ thần rất quen thuộc trong giới trồng hoa Uất Kim Hương ở đó. Hạ thần cũng đã cung cấp nhiều loại hoa Uất Kim Hương mới. Bây giờ cô gái này biết rằng hạ thần đã trồng được hoa Uất Kim Hương đen rồi, cô ta âm mưu với người yêu, một tên tù nhân ở La Vạn Tân để cướp lấy một trăm ngàn đồng tiền vàng của tôi đó.

- Đồ bần tiện!

Giọng nói của Mỹ Lan tràn đầy phẫn nộ.

- Yên lặng!

Vị Hoàng tử nói. Sau đó ông quay lại hỏi Ba Tốn:

- Người tù nhân ấy là ai mà túc hạ nói là người yêu của cô ta?

Mỹ Lan lo cho Văn Bách vì anh là một tù nhân bị coi là nguy hiểm đặc biệt, bị giam giữ và bị canh chừng thật cẩn thận. Ba Tốn có vẻ rất hài lòng về câu hỏi này, hắc xun xoe trả lời ngay:

-Tàu Điện hạ, tên tù nhân ấy là một người rất nguy hiểm. Hắc là loại tù nhân đặc biệt. Đã có lần bị tòa tuyên án tử hình, đầu hắc đáng lẽ đã rơi rồi. Điện hạ có thể dễ dàng đoán ra con người của hắc là thế nào rồi!

Vị Hoàng tử vốn đã không thích giọng lưỡi của Ba Tốn, người nhấn mạnh:

- Ta chỉ hỏi tên hắc là gì thôi mà.

Mỹ Lan đưa hai bàn tay che mặt.

- Dạ, dạ, tên hắn ta là Phạm Văn Bách và là bạn của Phạm Vũ Bình đó, tàu Điện hạ. Vị Hoàng tử hơi ngạc nhiên, đôi mắt người sáng lên một cách kỳ lạ. Người bước đến bên Mỹ Lan:

- A! Bây giờ thì ta đã hiểu rồi. Cô nương bỏ tay xuống đi, cô nương đã yêu cầu ta thuyên chuyển cha cô nương bởi vì cô nương muốn theo gã Văn Bách đó! Vậy mà từ này giờ ta cứng tưởng người tù nhân ấy là ai khác chứ!

- Tiếp tục, túc hạ Ba Tốn!

Vị Hoàng tử lại ngồi xuống ghế và nói với Ba Tốn.

- Hạ thần không còn gì để nói nữa. Điện hạ đã biết hết cả rồi. À! Có một điều cần nói thêm, nhưng đáng lẽ không nên nói nữa vì đàn ông không ai muốn nói nhiều. Số là hạ thần đã đến La Vạn Tân vì có công chuyện cần ở đó. Hạ thần gặp ông Nguyễn Quân vì trước đó nghe nói ông Nguyễn Quân có một cô gái rất xinh đẹp, là cô Mỹ Lan này đây. Hạ thần muốn cưới con gái ông. Hạ thần không giàu có gì và vì muốn cho ông Nguyễn Quân tin tưởng, hạ thần có nói với ông Quân và cô ấy rằng hạ thần hy vọng có một trăm ngàn đồng tiền vàng bằng cây Uất Kim Hương đen của hạ thần. Hạ thần có đưa cho họ xem cây hoa. Người yêu của cô ấy cũng có trồng ít cây hoa Uất Kim Hương ở Đốc; thực sự, hắn đã và đang có ý định lật đổ chính phủ. Hắn ta làm bộ trồng hoa cốt là để che đậy việc làm bí mật của hắn mà thôi. Và hắn âm mưu với cô Mỹ Lan để đánh cắp hoa Uất Kim Hương của hạ thần. Một buổi chiều kia, khi cây hoa nở rồi, cô nàng lấy cắp nó dễ dàng vì hạ thần cứ tin tưởng nơi cô ta. Cô ấy đem vào phòng mình và nói với mọi người là chính cô ta đã trồng cây Uất Kim Hương này. Cô ta đã viết một bức thư gửi đến ông Hội trưởng Hội trồng hoa nói rằng chính cô ta đã trồng được nó. Hạ thần theo dõi và biết được, hạ thần xin xác nhận là có lấy cây Uất Kim Hương trong phòng cô ta như đó là hạ thần chỉ lấy lại vì nó là của hạ thần mà.

Ba Tốn cố nói cho có vẻ như sự thật, những điều hắn nói đều trái ngược với lời nói của Mỹ Lan.

- Ôi, bịa đặt, bịa đặt! Toàn là bịa đặt.

Mỹ Lan nức nở quỳ xuống bên chân vị Hoàng tử.

Khi nghe Ba Tốn kể tội có vẻ trôi suông, vị Hoàng tử lại nghi ngờ Mỹ Lan đã làm một việc bất chính, nhưng giờ đây thâm tâm người cảm thấy hơi hối tiếc đã nghĩ xấu cho nàng, một cô gái bé nhỏ yếu đuối đang quỳ dưới chân người. Bất giác vị Hoàng tử động lòng trắc ẩn, dịu dàng bảo Mỹ Lan:

- Nếu thực sự cô nương đã làm việc ấy thì quả là quá quắt lắm. Có lẽ tên Bách, người yêu của cô nương đã dụ dỗ cô nương cùng làm công việc bất chính đó. Ta không tin đó là lỗi của cô nương hoàn toàn, mà lỗi chính là của tên Bách.

- Tàu Điện hạ, Điện hạ lầm rồi!

Mỹ Lan nói lớn:

- Anh Bách không làm điều gì bất chính cả, không bao giờ ảnh chịu làm điều gì bất chính hết.
- Cô nương muốn nói rằng anh ta đã không bày vẽ cho cô nương tìm cách đánh cắp hoa à?
- Tâu Điện hạ, đúng thế! Anh ấy cũng không làm việc gì sai quấy cả. Vậy mà anh ấy lại bị vào tù.

Hoàng tử hơi nhăn mặt:

- Anh ta bị giam chỉ vì anh ta giữ những lá thư của ông Phạm Vũ Bình gửi cho Hoàng đế nước Pháp. Không phải vậy sao?
- Nhưng anh ấy không biết gì về những lá thư đó cả. Nếu anh biết thì anh đã nói lại với hạ thần rồi. Hạ thần biết anh ấy lắm. Trời ơi, hạ thần chỉ mong Điện hạ hiểu anh ấy như hạ thần hiểu anh ấy vậy.

Ba Tồn bỗng xen vào, nói lớn:

- À, cô này gan nhỉ! Hẳn ta là cùng bọn với Vũ Bình. Hoàng tử đây biết hẳn nhiều lắm chứ! Ngai đã ân xá cho hẳn sống đến ngày nay là phúc lắm rồi đó.
- Yên lặng! Những vấn đề đó là của chúng tôi và không có gì liên quan đến túc hạ.

Sau đó, vị Hoàng tử tiếp:

- Đừng sợ, túc hạ Ba Tồn! Ta sẽ làm sáng tỏ vụ cây hoa Uất Kim Hương của túc hạ.

Người quay lại ngó Mỹ Lan:

- Còn cô nương, cô nương đã làm một việc không tốt đẹp, nhưng đó không phải lỗi của cô nương. Văn Bách đã đưa cô nương vào việc làm bất chính. Hẳn ta dự mưu chống lại cả chính quyền nhưng chúng ta lại được biết thêm hẳn còn là một tên trộm nữa.
- Một tên trộm! Văn Bách là một tên trộm! Làm sao Điện hạ có thể nói như thế được? Người đó kìa, ông Trần Bấy này, chính ông Ba Tồn đây mới là một tên ăn trộm.

Ba Tồn cười khẩy:

- Cô cứ chứng minh điều đó thử coi!
- Tôi sẽ chứng minh. Với sự giúp đỡ của Thượng Đế toàn năng, tôi sẽ chứng minh được điều đó cho ông coi!

Mỹ Lan vuốt lại mái tóc, đưa tay áo lên chùi những giọt nước mắt đọng trên viền mi. Rồi với giọng nói đầy tin tưởng, nàng hỏi Ba Tồn:

- Hoa Uất Kim Hương của ông phải không?
- Dĩ nhiên!
- Ông có bao nhiêu bọc kính để trồng nó?

Ba Tồn hơi ngạc nhiên đôi chút. Nhưng hẳn ta biết là thường thường bao giờ cũng phải có ba bọc kính, liền trả lời:

- Ba!

- Ba bọc kính đâu?

Ba Tồn cười mắt:

- Cái thứ nhất không mọc được, tôi đã bỏ rồi, còn cái thứ nhì là cây Hoa Uất Kim Hương ngoài kia.

- Và cái thứ ba?

- Cái thứ ba....

Ba Tồn lúc này mới giật mình, lúng túng.

- Phải! Cái thứ ba? Bọc kính thứ ba đâu?

- À, hiện ở nhà tôi!

- Ở nhà ông? Ở La Vạn Tân hay ở Đốc?

Mỹ Lan cố dồn Ba Tồn vào thế bí. Hẳn sẽ không thể nào nói ở Đốc, hẳn sẽ rơi vào bẫy của nàng.

Quả nhiên, hẳn nói:

- Tôi để ở Đốc.

Mỹ Lan bấu môi:

- Ông nói dối. Ông phải đem theo nó để trồng chứ?

Đoạn, nàng quay sang vị Hoàng tử, nhẹ giọng:

- Tâu Điện hạ, tiện nữ xin nói lại sự thật của câu chuyện các bầu kính đựng cây hoa quý. Cha tiện nữ đã đập nát cái thứ nhất trong phòng giam Văn Bách và ông này đã biết chuyện đó, ông đã cẩu gắt với cha tiện nữ. Bọc kính thứ hai do tiện nữ chăm sóc, chính là cây Uất Kim Hương đen kia, và cái thứ ba....

- Bọc kính thứ ba?

Vị Hoàng tử hỏi.

- Hiện nó ở đây! Mỹ Lan lấy cái bao giấy ra khỏi chiếc áo dài của nàng. Sắc mặt Ba Tồn tái mét hẳn đi thấy rõ.

- Nó ở đây, vẫn trong mảnh giấy mà anh Bách đã bao lại trước khi anh sắp sửa đặt chân vào cũi chết. Tất cả ba bọc kính đều do Văn Bách tạo ra. Thừa đây, xin điện hạ ngự lãm.

Vị Hoàng tử cầm cái bọc kính nhỏ nhấc lên tay xem xét thật cẩn thận. Ba Tồn lắp bắp:

- Nhưng tâu Điện hạ, chắc hẳn cô này đã đánh cắp cái bọc kính thứ ba cũng như cô ta đã lấy trộm cây hoa vậy.

Mỹ Lan cãi:

- Lấy sao được? Tôi tới tận Đốc để lấy nó à?

Hoàng tử vẫn im lặng, chăm chú nhìn cái bọc kính. Tay Mỹ Lan mân mê tờ giấy bao, chờ đợi. Vô tình, đọc qua những hàng chữ, mắt nàng sáng hẳn lên. Nàng la lớn và đưa tờ giấy cho vị Hoàng tử.

- Tâu Điện hạ, tờ giấy này đây! Điện hạ hãy đọc nó rồi Điện hạ sẽ hiểu!

Vị Hoàng tử đưa cái bọc kính cho ông Thế Diễn giữ, đỡ lấy tờ giấy nơi tay Mỹ Lan và đọc. Sắc mặt người dần dần tái xanh, người suýt đánh rơi tờ giấy xuống đất. Vẻ mặt người hiện rõ nét đau thương. Đây là tờ giấy trong quyển thánh kinh Phạm Vũ Bình đã trao cho Chánh đưa Văn Bách trước kia:

20 tháng 8 năm 1672

Cháu Văn Bách mến!

Cháu làm ơn đốt ngay những lá thư mà chú đã đưa cho cháu, đừng nên xem những gì viết trong đó. Không có lợi gì cho cháu khi biết những gì viết trong đó. Thủ tiêu nó ngay tức là cháu đã cứu được mạng sống và danh dự của Vũ Bình, Vũ Bảo.

Phạm Vũ Bình.

Lời lẽ trong giấy chứng minh được hai điều: một là Văn Bách đã thực sự không biết gì về nội dung những lá thư và đã không có một âm mưu nào nhằm chống lại chánh phủ, và đồng thời cũng gián tiếp chứng minh rằng anh chính là chủ nhân của cây hoa Uất Kim Hương đen. Mỹ Lan nhìn vị Hoàng tử, không nói, nhưng đôi mắt nàng đã như thăm bảo:

- Điện hạ thấy rõ chứ?

Vị Hoàng tử ngồi bất động, đôi mắt đăm đăm nhìn Mỹ Lan. Sắc mặt người nghiêm trầm, đôi hàng lông mày cong nhú lại chứng tỏ người đang đăm chiêu suy nghĩ hung lắm, đồng thời cũng lộ vẻ bối rối cực độ. Người đang hồi tưởng lại quá khứ. Đã từ lâu, người luôn luôn ân hận về những sai lầm khi hạ lệnh cho binh sĩ cứ để yên cho dân chúng giết chết anh em Vũ Bình. Điều đó dày vò ray rứt người suốt cả gần năm nay. Giờ đây, sự việc hiện tại đã khơi lại dĩ vãng đáng tiếc kia. Người lại con bắt lầm cả Văn Bách nữa, luật pháp đã kết tội oan một kẻ vô tội. Còn đâu là luật pháp nghiêm minh của một quốc gia! Vị Hoàng tử ngược nhìn lên:

- Thôi được, túc hạ Ba Tốn hãy tạm lui ra, ta sẽ làm cho sáng tỏ sự việc này!

Rồi người quay lại ngó ông Thế Diễn phán:

- Túc hạ Thế Diễn! Túc hạ hãy săn sóc người thiếu nữ này và giữ lấy cây hoa Uất Kim Hương kia nhé ! Giờ đây hãy tạm biệt, ta sẽ gặp lại nhau sau.

Hoàng tử đứng dậy bước ra ngoài. Những tiếng tung hô vang dậy trên đường phố:

- Hoàng tử muôn năm!

Ba Tốn trở lại quán trọ, nội tâm bàng hoàng lo sợ. Hắn không hiểu tờ giấy Mỹ Lan đã đưa cho vị Hoàng tử xem là tờ giấy gì. Thái độ kỳ lạ của vị Hoàng tử sau khi đọc tờ giấy ấy có nghĩa gì? Hắn ẩm ức muốn biết lắm nhưng không tìm ra cách nào để dò hỏi.

Về phần Mỹ Lan, nàng hân hoan ngồi bên cạnh hoa Uất Kim Hương, đặt môi hôn những cành lá xanh xanh của nó, dịu dàng nói qua hơi thở nhẹ:

- Tạ ơn Thượng Đế, cũng nhờ người giúp đỡ, anh Văn Bách của con mới dạy cho con đọc được chữ.

Một giọt lệ nóng nhẹ rớt nằm trên một cánh lá tươi non. Phải chăng Mỹ Lan đang khóc vì hạnh phúc tuyệt vời.

*

Mỹ Lan và cây Uất Kim Hương được lưu tại nhà của ông Thế Diễn vài ngày. Đỗ Trung, lúc đó đã được báo tin. Anh đã trở về La Vạn Tân. Một buổi chiều, một viên thái giám của Hoàng tử Minh Đức tới đưa giấy mời Mỹ Lan đến Tòa Quan Trấn thủ.

Trong căn phòng rộng lớn của Tòa Đại sảnh, Hoàng tử đang ngồi cầm cúi viết, một con chó to lớn nằm ngoe nguẩy đuôi dưới chân người. Mỹ Lan hồi hộp bước vào. Nàng đi thật nhẹ để khỏi gây tiếng động. Không ngẩng lên, Hoàng tử ôn tồn nói:

- Cô nương hãy đến gần đây!

Mỹ Lan nhẹ nhàng tiến tới bên góc bàn.

- Mời cô nương ngồi!

Nàng khép nép ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hoàng tử. Con chó đứng dậy, bước đến bên Mỹ Lan thè lưỡi liếm bàn tay nàng, vẫy đuôi thích thú. Ban đầu nàng có hơi e sợ, nhưng rồi thấy con chó không có vẻ gì hung dữ, Mỹ Lan đánh bạo đưa tay khẽ vuốt đầu nó. Hoàng tử bỏ viết xuống, cười nhân từ:

- Hà, hà! Cô nương và nó cùng ở một quê hương. Chắc vì thế nên nó muốn làm bạn với cô nương đấy!

Người nói tiếp:

- Bây giờ chỉ có ta và cô nương ở đây, vậy hãy nói chuyện thật thà đàng hoàng nhé!

- Xin vâng! Tâu Điện hạ!

Mỹ Lan hồi hộp lo ngại. Ở đây duy nhất chỉ còn một mình Hoàng tử. Người sẽ hỏi mình những gì đây?

- Cô nương có cha ở La Vạn Tân?

- Tâu Điện hạ, đúng thế!

- Ta hỏi thật nhé! Cô nương có yêu thương cha không?

Mỹ Lan lúng túng rõ rệt. Nàng ngập ngừng một lúc lâu rồi cố gắng lắm mới trả lời được:

- Tâu Điện hạ! Đáng lẽ là một người con, hạ thần phải yêu mến cha hết mực mới phải. Nhưng, tâu điện hạ, trong thâm tâm, chưa bao giờ hạ thần cảm thấy thực sự yêu mến ông hết. Hạ thần muốn nói là...

Vị Hoàng tử gật đầu, chặn ngang lời nói của Mỹ Lan:

- Cô nương phải yêu mến cha mới hợp lẽ chứ, nhưng không sao, cô nương nói ra sự thật như thế là rất phải. Nhưng tại sao cô nương lại không yêu mến cha một cách thực tâm?

Mỹ Lan cố giữ cho giọng khỏi run:

- Tâu Điện hạ, bởi vì ông không bao giờ sẵn sóc hạ thần như mẹ của hạ thần, âu yếm như mẹ âu yếm con. Hình như ông chỉ nuôi nấng hạ thần vì bốn phận mà thôi. Mẹ hạ thần mất đã từ lâu lắm, hạ thần tha thiết muốn hưởng sự sẵn sóc của người. Cha của hạ thần chỉ dạy bảo, khuyên răn hạ thần hay nói với hạ thần bằng những lời nói như ra lệnh. Hạ thần không ưng chịu như vậy!

- Ta nghĩ rằng không có một người cha nào lại không yêu thương con cái cả, cô nương Mỹ Lan ạ! Có lẽ cha cô nương đã không biết cách khéo léo bộc lộ tình cảm của ông đối với con mà thôi. Nhưng dù sao, bậc cha mẹ là bậc đáng yêu quý, đáng kính trọng hơn cả. Ta muốn rằng cô nương phải suy nghĩ nhiều hơn nữa, rồi cô nương sẽ thấy rõ nhé!

- Thừa vâng! Tâu Điện Hạ, nhưng quan trọng nhất lại ở điểm cha hạ thần là một cai ngục. Vậy mà ông đã đối xử tệ bạc với tù nhân.

- Tệ bạc với cả tù nhân?

- Gần như vậy đó, tâu Điện hạ! Và ông bạc đãi anh Văn Bách một cách rõ rệt.

- Văn Bách là người yêu của cô nương?

- Tâu Điện hạ, hạ thần yêu thương anh ấy.

- Cô nương yêu anh ta từ bao giờ?

- Thừa, từ ngày hạ thần nhìn thấy anh ấy lần đầu.

- Sau ngày ông Vũ Bình và Vũ Bảo chết phải không? Tại sao cô nương lại có thể yêu một người sẽ sống suốt đời trong cảnh ngục tù và rồi sẽ chết ở đấy?

- Dạ, Tâu Điện hạ, nếu anh ấy sống và chết ở đấy, hạ thần lại càng phải giúp đỡ anh tận tình trong những ngày sống còn cho tới khi anh lìa bỏ cõi đời.

- Xin lỗi cô nương, như vậy là cô nương rất sẵn lòng làm vợ của một tù nhân?

- Hạ thần rất sẵn lòng nếu người tù ấy là anh Văn Bách. Khi hạ thần được làm vợ anh Bách, hạ thần chắc chắn sẽ là một người đàn bà sung sướng, hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng...

- Nhưng sao?

- Hạ thần không dám nói, tâu Điện hạ!

Mỹ Lan ngược nhìn vị Hoàng tử, ánh mắt thật buồn. Vị Hoàng tử xoay xoay cây viết trong tay:

- Vâng, ta hiểu cô nương, ta hy vọng có thể giúp cô nương được.

- Tâu Điện hạ! Vậy là sao?

Vị Hoàng tử không trả lời, người xếp tờ giấy vừa mới viết lại và gọi một sĩ quan:

- Đại úy Phạm Thông. Đem bức thư này đến La Vạn Tân đọc lệnh viết trong đây cho người giữ

nhà giam ở đó và bảo họ thi hành lệnh ta ngay.

Viên Đại úy tiếp nhận bức thư, bước ra khỏi phòng. Một lúc sau đó đã có tiếng vó ngựa lốc cốc vang lên xa dần rồi mất hẳn.

Hoàng tử nói với Mỹ Lan:

- Ngày Đại hội hoa Uất Kim Hương sẽ được tổ chức vào chủ nhật tới đây. Vậy, trong ba ngày, cô nương cầm lấy năm trăm đồng tiền vàng này để mua sắm trang điểm cho thật đẹp nhé!

- Tâu Điện hạ, hạ thần không mong muốn được như vậy.

- Thế cô nương muốn gì?

- Hạ thần chỉ muốn biết Điện hạ đã gửi lệnh gì đến La Vạn Tân mà thôi?

- Cô nương cứ làm như ta ra lệnh. Lần này ta ra lệnh, và lệnh ta ra phải được thi hành lập tức.

Cô nương hiểu rồi chứ?

- Tâu Điện hạ! Vâng, nhưng...

- Sao nữa?

- Điện hạ muốn hạ thần trang điểm thế nào? Tâu Điện hạ!

- Tùy cô nương chứ! Sao cho thật đẹp đẽ, xinh tươi là được.

- Tâu Điện hạ! Hạ thần không quen làm việc này bao giờ, nên chỉ sợ không vừa ý Điện hạ.

- Hừm! Ta sẽ nhờ một người đến giúp cô nương. Mong rằng cô nương sẽ trang điểm thật đẹp như một cô dâu thì càng hay.

Chúng ta trở lại với ông Nguyễn Quân và Văn Bách ở La Vạn Tân xem họ đã và đang làm những gì trong suốt thời gian này.

Ông Nguyễn Quân không biết một tí gì khi con gái ông rời khỏi nhà cho đến giữa trưa, ông vẫn đinh ninh nàng còn nằm khóc trong phòng, nhưng có biết đâu nàng đã có mặt tại một phương xa nào rồi. Đó là Hà Lâm. Khi giờ cơm đến, ông ngồi vào bàn chờ đợi, chờ đợi hoài. Đã quá một giờ, Mỹ Lan vẫn biệt tăm. Nguyễn Quân nóng lòng đến phòng con gái gọi nàng qua dùng bữa. Ông gõ cửa, không một tiếng trả lời, cửa không khóa, ông đưa tay vặn quả đấm bước vào. Mỹ Lan không còn ở đó nữa.

Ông Quân khi biết rằng con gái đã bỏ đi, giận lắm. Bỏ cả ăn, ông chạy lên phòng giam Văn Bách, nguyên rửa anh bằng những danh từ xấu xa nhất và đập phá mọi vật dụng trong phòng giam Văn Bách. Anh này không nói gì, không buồn cả trả lời khi ông Quân hỏi và tránh né khi ông ta cố tình đánh đập anh. Ông Nguyễn Quân điên tiết chạy đi kiếm bạn là Trần Bấy, nhưng cũng không thấy hắn đâu hết. Ông chắc Trần Bấy đã chạy theo Mỹ Lan để kêu nàng về. Không còn biết làm sao hơn. Việc Mỹ Lan bỏ đi khiến ông bối rối vô cùng.

Buổi sáng thứ ba, sau ngày Mỹ Lan bỏ đi, ông Nguyễn Quân vẫn bật tin nàng và Trần Bấy. Ông trở lại phòng giam Văn Bách và giận dữ hơn bao giờ hết.

Văn Bách đứng bên cửa sổ nhìn về phía tỉnh Đốc. Những con bồ câu vẫn lượn quanh trước cửa sổ rồi bay đi. Hy vọng của Văn Bách cũng bay theo từng cánh chim vun vút trên bầu trời. Mỹ Lan bây giờ em ở đâu? Tại sao em không đến thăm anh? Em cũng không gửi bức thư nào cho anh hết. Cha em có làm gì em không? Chắc hẳn ông ta hành hạ em dữ lắm. Văn Bách không còn chịu đựng nổi nữa. Anh muốn điên lên với những ý nghĩ buồn thảm. Anh muốn làm một việc gì cho khuây khỏa. Viết thư cho Mỹ Lan? Nhưng biết nàng ở đâu? Làm sao để gửi đến tay nàng? Vả lại ông Nguyễn Quân đã lấy giấy và cây viết của anh đi hết rồi. Lấy gì để viết đây? Nghĩ quanh nghĩ quẩn, anh cảm thấy mình quá yếu kém, nhu nhược. Anh cố gắng moi óc nghĩ ra cách nào có thể thoát ra khỏi nhà giam càng sớm càng hay.

Nhưng làm sao thoát được? Cửa sổ toàn là song sắt, cửa lớn thì kiên cố và ông Nguyễn Quân lại luôn trông chừng anh với đôi mắt cú vọ. Có thể một ngày nào đó, ông Quân sẽ lên đây nặng lời rửa xả anh và nhân lúc đó anh sẽ bất ngờ nắm cổ ông, giết phăng ông đi. Sau đó, anh sẽ lên xuống thang và đến phòng Mỹ Lan kêu nàng... Nhưng ông Quân là cha nàng. Nàng sẽ không thể nào yêu anh được nếu anh xuống tay giết chết cha nàng, dù cho ông ta có tàn nhẫn đến mức nào đi nữa. Không! Ý định này không thể bao giờ thành công, hoàn toàn bất lợi, không thể đem ra thi hành được.

Ông Nguyễn Quân mở cửa bước vào, trên tay lăm lăm một thanh cây lớn. Mắt ông rực lên ánh lửa giận dữ, từng đường gân đỏ hiện rõ trong tròng mắt. Rõ ràng ông đang sắp sửa gây tội ác. Văn Bách nghe tiếng mở cửa và bước chân của ông Nguyễn Quân, nhưng anh không quay lại.

Anh vẫn ngâm nga hát:

“ Tôi là một bông hoa, là con của lửa đỏ

Chạy quanh khắp thế giới và tồn tại mãi mãi.

Tôi là con gái của nước và không khí.

Là con của đất và trời.”

Bài hát khiến ông Nguyễn Quân càng giận dữ thêm:

- Ê, thằng ca sĩ kia, mày có nghe tao nói không đấy hả?

Văn Bách quay lại lạnh nhạt:

- Chào ông!

Rồi anh thản nhiên quay đi tiếp tục hát:

“Đôi chân tôi đặt trên vùng đất nâu tươi tốt.

Và đầu tôi ngừng thẳng nhìn từng mây.

Linh hồn tôi đến từ trời cao khi tôi vừa sanh ra

Và sẽ trở lại khi tôi già từ cuộc sống.”

Ông Nguyễn Quân cúi tiết, xắn tới bên người tù nhân, giọng cao thanh gậy.

- Mày có thấy cái gì đây không hả?

Văn Bách lùi lại, ngạc nhiên:

- Ông định làm gì đây?

- Tao tìm cách bắt buộc mày phải nói sự thật.

- Ông định đánh tôi bằng cây gậy đó hả?

- Có thể lắm!

- Ông không có quyền bởi vì không một người cai ngục nào có quyền giơ tay đánh một tù nhân mà không mất nhiệm sở cả. Điều này đã được minh định rõ ràng trong luật pháp mà.

- Tao biết chứ, thẳng khốn! Nhưng đây không phải là tay tao, đây là một cây cây. Luật pháp của mày bằng tay nhưng không nói gì về việc đánh bằng gậy. Tao sẽ đánh mày cho coi.

- Ông đừng nói bướng, luật pháp nói rằng bất cứ ai dùng gậy để bạo hành sẽ bị đánh lại cũng bằng gậy.

Ông Nguyễn Quân nghiêng rằng:

- À, được rồi. Mày muốn tao dùng thứ khác phải không?

Ông quăng thanh cây xuống đất rồi đưa tay rút từ thắt lưng ra một con dao. Văn Bách toát mồ hôi lạnh vội đưa tay chụp lấy thanh cây dưới đất, lùi lại thủ thế. Cả hai bên mặt đối mặt, sẵn sàng tấn công nhau. Văn Bách mím môi:

- Ông điên rồi ông Quân. Ông muốn gì tôi?

- Tao muốn thấy mặt con gái tao, con Mỹ Lan!

- Con gái ông?

Ông Nguyễn Quân gầm lên:

- Phải, chính mày, mày đã làm cho nó bỏ đi mày đã dụ dỗ nó ra đi. Bây giờ tao không biết nó ở đâu cả. Nó là con gái tao! Nhớ kỹ điều đó!

Văn Bách sửng sốt:

- Mỹ Lan bỏ đi rồi hả?

- Phải, con Lan bỏ tao! Sao? Nó ở đâu?

Mày phải nói thật.

- Nếu ông không biết thì tôi biết sao được?

Văn Bách lùi lại.

- Tao sẽ bắt mày nói bằng được !

Ông Nguyễn Quân nhào tới, xả mạnh con dao trên tay vào người Văn Bách. Anh hoảng hốt nhảy lui tránh đường dao, đồng thời quơ mạnh thanh gậy gạt con dao. Thanh cây đập trúng cườm tay của ông Nguyễn Quân. Ông ta rú lên đau đớn, buông rơi con dao xuống đất.

Một vài người giữ ngục khác chạy đến, họ kéo Văn Bách ra, Nguyễn Quân lồm cồm ngồi dậy

đưa tay quệt một bên mép rỉ máu. Ông trợn mắt thở hồng hộc:

- Thằng chó đẻ! Mày có biết chẳng là bất cứ thằng tù nhân nào đánh cai ngục cũng đều bị xử bắn không? Mày sẽ bị tử hình, nghe chưa? Mày sẽ bị đưa ra khỏi đây và bị bắn bỏ lập tức. Thằng khốn nạn!

Đúng lúc đó, viên Đại úy của Hoàng tử Minh Đức bước vào phòng giam, theo sau là mấy người giữ ngục.

- Đây có phải phòng giam số mười một không?

- Thưa Đại úy phải.

- Tù nhân đâu?

- Tôi đây, thưa Đại úy!

Văn Bách lên tiếng.

- Ông là bác sĩ Phạm Văn Bách?

- Vâng, chính tôi đây.

- Hãy theo tôi!

Văn Bách thầm nghĩ: "Viên sĩ quan đang bảo anh ra ngoài để xử bắn?". Như đọc được ý nghĩ của Văn Bách, ông Nguyễn Quân cười khẩy:

- Đúng vậy, ông Đại úy đây là sĩ quan tùy viên của Hoàng tử. Vì thế mày cứ yên trí là mày đang bị dẫn đi để chịu xử bắn đấy!

Thế là xong, là hết cả. Anh không còn dịp nào để có thể đặt tên anh cho một đứa trẻ, một bông hoa nào hay một quyển sách nào nữa hết. Đó là ba điều anh luôn luôn tha thiết muốn thực hiện. Viên Đại úy bước đi, Văn Bách thất thểu theo sau như một người mất hồn. Anh sẽ không bao giờ gặp lại Mỹ Lan nữa. Vĩnh biệt em, Mỹ Lan!

Họ rời khỏi trại giam bước ra ngoài. Văn Bách tưởng tượng đến một toán lính đứng một hàng dài, mọi người sẵn sàng để xử bắn anh. Trước mặt, anh đã nhìn thấy vài người lính, nhưng họ không đứng dọc hàng dài theo tư thế, họ cũng không mang súng. Họ chỉ đang tụ lại nói chuyện với nhau chờ Văn Bách và viên Đại úy tới. Mọi người ủa ra đông đảo, bàn tán xôn xao về sự việc vừa rồi.

Ông Nguyễn Quân lúc đó như đã được báo cho biết viên Đại úy đến không phải vì chuyện Văn Bách đánh ông. Ông cũng chạy ra đứng sau lưng Văn Bách, lớn tiếng nguyền rủa anh. Văn Bách chán nản lắc đầu:

- Tôi không thể ngờ được rằng đến giờ phút này, ông ấy lại vẫn có thể đối xử với tôi như vậy.

Viên Đại Úy vỗ vai anh đáp:

- Thì có gì lạ! Dĩ nhiên là ông ta phải nguyền rủa anh chứ. Anh đã đánh ông ta một trận chí tử mà.

- Nhưng tôi chỉ đánh ông ấy vì ông đã tấn công tôi bằng một con dao nhọn sắc.
- Tôi biết, nhưng cứ để ông ta nói! Anh hãy rón chờ rồi sẽ biết có việc gì dành cho riêng anh.
Một cảm giác lạnh buốt chạy dọc theo sống lưng khi Văn Bách nghe những lời nói đó. tim đập mạnh, anh hồi hộp hỏi:
- Đại úy làm ơn nói cho tôi biết, tôi phải đi đâu bây giờ?

Viên sĩ quan chỉ một cỗ xe do bốn ngựa kéo đậu gần đó, bảo Văn Bách:

- Lên xe đi!

Rồi ông ra lệnh cho các binh sĩ thuộc hạ lên đường. Hai người lính leo lên xe cùng với Văn Bách, kèm hai bên để anh lọt vào giữa. Sắc diện họ bình thản tự nhiên. Viên Đại úy cũng phốc lên ngồi đằng trước rồi ra lệnh cho xe chạy. Văn Bách hỏi:

- Các ông đưa tôi đến trung tâm thành phố rồi đem ra giữa chợ trước khi hành quyết tôi phải không?

Một người lính ngồi kế bên, cười thương hại:

- Tôi chắc ông ấy không làm như vậy đâu. Nhưng thường đôi khi chúng tôi có lệnh dẫn tù nhân về quê nhà của y và xử bắn ngay trước cửa nhà y đó.

- Thế à, cảm ơn anh!

- Trả lại con gái tao!

Tiếng của Nguyễn Quân vang lên khi cỗ xe lướt qua trước mặt ông, ông còn chạy theo một quãng dài rồi mới chịu dừng lại.

Nếu họ đưa Văn Bách về Đốc, anh sẽ được thấy lại ngôi nhà cũ thân yêu, bà quản gia hiền từ đáng mến, và khu vườn quý báu của anh. Nhưng giờ đây chắc không còn cây hoa nào trong vườn nữa. Anh đã bỏ bê không có dịp nào săn sóc cả năm nay rồi.

Cỗ xe di chuyển suốt ngày. Họ qua Đốc, nhưng không ghé lại như Văn Bách hy vọng, rồi tới Rô-Tơ-Đam, rồi làng Giếp khoảng năm giờ chiều, họ đã đi hết tám mươi dặm đường dài. Văn Bách nóng nảy hỏi viên Đại úy:

- Chúng ta đang đi đâu đây?

Nhưng Phạm Thông không trả lời. Họ ngủ đêm luôn trên cỗ xe. Sáng hôm sau, Văn Bách thấy rõ anh đang đi qua Giã-Điền, Bắc-Hải đang ở phía tay trái anh và Ghi Duy ở phía tay phải. Ba giờ sau đó, họ đến Hà Lâm.

Ngày 15 tháng 5 năm 1673 là một ngày trọng đại của thành phố Hà Lâm. Ngày ấy, sẽ luôn luôn là một ngày lễ lớn: ngày đại hội của hoa Uất kim hương. Ngày hội năm nay là ngày quan trọng đặc biệt do sự hiện diện của cây hoa Uất Kim Hương đen.

Tất cả mọi thứ đã sẵn sàng trong Hội trường. Một khán đài rất lớn được dựng lên giữa khoảng trống trải làm nơi dành cho vị Hoàng tử sẽ trao giải thưởng một trăm ngàn đồng tiền vàng cho

người may mắn đã khám phá ra hoa Uất Kim Hương đen.

Những nhân vật quan trọng trong thành phố bước vào Hội trường. Họ đi theo một hàng dài, tiến tới khán đài giữa tiếng vỗ tay như sấm dậy của dân chúng tham dự. Người đi đầu là ông Thế Diễn, mặc một bộ y phục lễ nghi toàn đen, sau đến là những hội viên quan trọng của Hội trồng hoa Hà Lâm. Rồi tới những học giả, ban giám khảo, những sĩ quan cao cấp trong quân đội và những nhà quý tộc.

Chính giữa khán đài, một bục cao được dựng lên, trên đó đặt một chiếc ghế vàng danh dự dành cho Hoàng tử Minh Đức. Chậu cây Uất Kim Hương để trước mặt, trên một cái bàn phủ lụa trắng có chỉ vàng óng ánh viền quanh.

Hai hàng thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện, đứng hai bên chậu cây Uất Kim Hương. Mọi người vỗ tay vang dậy một lần nữa. Tràng pháo tay vẫn kéo dài khi ông Thế Diễn bước lên đài. Theo sau là các nhân vật liên hệ và thân hào nhân sĩ. Hội trường náo nhiệt hẳn lên khi cây hoa Uất Kim Hương đen được đưa lên cao cho mọi người thưởng lãm. Ai nấy yên lặng, hồi hộp nhìn xem ai là người có điểm phúc lên để nhận giải thưởng? Ai là người đã trồng được cây Uất Kim Hương vô giá này? Ông Thế Diễn lên tiếng, nhắc lại từng chập:

- Hoàng tử sắp đến. Khi ngài đến, tôi muốn rằng người được giải thưởng tức là người đã trồng được cây hoa Uất Kim Hương đen này tiến lên đây để trình diện với mọi người.

Chương 09

Ba Tồn có mặt trong đám đông khán giả tham dự. Hắn cố len lỏi bước lần ra phía trước. Tia mắt hắn dán chặt, không phải vào cảnh Uất Kim Hương mà là vào cái bao đựng một trăm ngàn đồng tiền vàng đặt kế bên chậu hoa.

Dân chúng lại vỗ tay sau mỗi câu tuyên bố của ông Thế Diễn. Ba Tồn vẫn nhìn chăm chập vào số vàng, như có ý sợ nó bay đi mất, nhưng hắn chưa thể bước lên khán đài để lãnh nhận được vì Hoàng tử chưa tới. Ngài sẽ trao cho hắn bao vàng và long trọng tuyên bố cảnh hoa này có tên là "cây Uất Kim Hương đen của Ba Tồn". Hắn nhìn chăm chú những khuôn mặt của đám đông khán giả. Hắn rất ngại sẽ gặp khuôn mặt Mỹ Lan. Nhưng hiện thời nàng đâu rồi? Khi nàng xuất hiện liệu có điều gì rắc rối không đây? Hắn quan sát rất cẩn thận. Quả thật bóng dáng nàng không có ở đây.

Đằng xa, bên cạnh đám đông người, một cỗ xe xuất hiện. Nhưng không ai chú ý vì mọi người còn mãi nhìn ngắm cây hoa Uất Kim Hương. Cỗ xe phủ đầy bụi đất, những con ngựa đều lộ vẻ mệt mỏi rõ rệt? Chắc hẳn cỗ xe mới từ phương xa đến và đã trải qua một cuộc hành trình dài muôn dặm.

Bên trong xe, Văn Bách ngồi bên Đại úy Phạm Thông. Anh mỗi mệt rũ rời sau cuộc hành trình vất vả, đưa tia mắt lơ lơ ngó qua khung cửa xe, hướng về phía dân chúng. Văn Bách khẽ hỏi viên Đại úy :

- Làm gì mà nhiều người bu lại ở công trường này thế? Ngày lễ hả !

- Đúng vậy! Một ngày Đại hội.

- Vậy hả? -Văn Bách tắc lưỡi, - đáng lẽ tôi cũng tham dự vào ngày hội vui này kia đấy. Nhưng bây giờ thì không còn gì có thể gọi là thích thú đối với tôi trên cõi đời này nữa.

Cỗ xe tiến dần qua hội trường. Văn Bách khẽ reo:

- Nhiều hoa quá. Bộ đây là một ngày đại hội về hoa phải không, Đại úy?

- Phải, dân chúng ở Hà Lâm yêu hoa lắm!

Gương mặt Văn Bách chợt vui tươi rạng rỡ:

- Bông đẹp ghê! Muôn màu sắc tốt tươi, rực rỡ tuyệt vời. Tôi cũng yêu hoa lắm. Đại úy ạ!

Viên sĩ quan chồm ra nói với người đánh xe:

- Dừng lại, để anh ngắm nhìn những bông hoa một chút.

- Cảm ơn lòng tốt của Đại úy. Nhưng niềm hân hoan của những người khác chỉ khiến tôi thêm đau đớn, Đại úy cứ việc cho xe tiếp tục lăn bánh, tôi ngắm nhìn thế đủ rồi.

- Được, tùy anh! Tôi chỉ ra lệnh ngừng lại là vì tôi nghĩ anh yêu hoa lắm. Hôm nay lại là ngày hội để mừng một cây hoa đặc biệt.

- Hoa gì thế, Đại úy?

- Uất Kim Hương!

Văn Bách há lớn miệng, thảng thốt:

- Hoa Uất Kim Hương? A! Té ra hôm nay là ngày hội lớn của cây Uất Kim Hương đó hả?

- Phải! Nhưng nếu anh không cảm thấy thích thú gì thì chúng ta đi, nghe?

- Khoan! Có phải giải thưởng được trao nội ngày hôm nay không ?

- Vâng! Hôm nay trao giải thưởng cho cây Uất Kim Hương đen ấy đấy!

Gương mặt của Văn Bách lợt lạt:

- Tiếc quá! Nghĩ mà thương hại cho tất cả những người này, vì họ sẽ không thể trông thấy cái mà họ đang nóng lòng mong đợi.

- Anh muốn nói gì vậy?

- Họ đến đây để chiêm ngưỡng hoa Uất Kim Hương đen nhưng không ai có thể có được cây hoa

ấy ngoại trừ một người mà chỉ riêng tôi biết.

- Thì người đó đó, hôm nay, tất cả mọi người ở Hà Lâm đến để chiêm ngưỡng cây Uất Kim Hương đen mà.

Văn Bách chồm hẳn ra khỏi cửa xe:

- Cây Uất Kim Hương đen? Hôm nay? Đâu? Nó đâu? Có thật không...?

Viên sĩ quan chỉ về phía khán đài:

- Kia kìa, trên bàn đó!

- Tôi không nhìn thấy gì hết! Cho xe tới gần chút coi!

- Không được, chúng ta phải đi ngay.

- Làm ơn cho tôi ngắm nó một chút! Một chút thôi! Trời ơi! Có thể như thế được sao? Cây Uất Kim Hương đen huyền hả? Cho tôi xuống xe để nhìn rõ hơn, đi!

- Anh điên hả? Làm sao tôi có thể chấp nhận điều đó được?

- Tôi van ông mà! Trời ơi!

- Anh quên rằng anh hiện là một tù nhân à?

- Tôi là một tù nhân, nhưng ông cứ tin nơi tôi, tôi hứa với ông rằng tôi sẽ không chạy trốn đâu. Hãy cho tôi được nhìn cây Uất Kim Hương đen một chút! Tôi van ông!

Viên Đại úy lạnh lùng ra lệnh bảo người đánh xe cho xe chạy. Văn Bách đánh liều mở tung cửa xe, bước xuống đường, viên Đại úy hốt hoảng nắm anh lại. Văn Bách năn nỉ:

- Hãy thương hại tôi! Cuộc sống của tôi tùy thuộc vào lòng tốt của ông! Cho phép tôi nhìn thấy bông Uất Kim Hương một chút, có lẽ nó là hoa Uất Kim Hương của tôi đó! Hãy cho phép tôi đi. Tôi phải nhìn thấy bông hoa bằng được. Sau đó, ông có thể giết tôi, nhưng tôi phải nhìn thấy nó đã. Nếu không....

Viên Đại úy gắt ầm lên:

- Im đi! Trở vào xe ngay! Hoàng tử đang đến kia kìa, nếu ngài thấy anh không vâng lệnh tôi, ngài sẽ trách phạt tôi đấy. Lên đi, rồi sau muốn gì thì muốn! Mau đi!

Hoàng tử đang từ đằng xa tiến đến. Văn Bách chần chừ một lúc rồi bước trở lên xe. Anh không muốn vì mình mà vị sĩ quan bị phiền hà khiển trách.

Hoàng tử và đoàn người ngựa tiến dần về phía hội trường. Lính cầm giáo đứng im phăng phắc, dàn chào hai bên đường. Một đội kỵ mã đi trước mở đường, Văn Bách thò đầu ra ngoài cửa xe lần nữa để nhìn đám rước hoàng tử đi ngang. Đúng lúc ấy, Hoàng tử sai ngựa đến gần cỗ xe.

Ngài liếc nhìn Đại úy Phạm Thông, rồi Văn Bách. Chợt Ngài dừng lại, phán hỏi:

- Người này là ai?

Vị sĩ quan nháy vội xuống xe, đứng thẳng người:

- Tàu Điện hạ, đây là kẻ tù nhân mà hạ thần đem từ La Vạn Tân đến theo lệnh truyền của Điện

a.

- Tốt lắm! Có chuyện gì lạ không?

- Tàu Điện hạ, ông ta muốn dừng lại đây một chút.

Văn Bách lên tiếng ngay:

- Tàu Điện hạ, kẻ hạ dân này xin điện hạ cho phép được nhìn thấy cây Uất Kim Hương đen. Khi đã được nhìn thấy nó rồi, hạ dân xin sẵn sàng thọ tử.

Vị Hoàng tử không trả lời, chỉ lạnh lùng ngó anh, đoạn hỏi Đại úy Phạm Thông:

- Đây là người tù nhân gây lộn xộn ở La Vạn Tân và định giết người cai ngục phải không?

Câu nói trên khiến Văn Bách chết điếng cả người. Anh không còn hy vọng gì nữa. Vị Hoàng tử đã biết quá rõ về anh, anh không còn thiết biện bạch và tự bào chữa cho mình nữa. Giờ đây, trước mặt vị Hoàng tử, anh chỉ như một đứa trẻ đáng thương bị bắt quả tang phạm lỗi, hết đường chối cãi.

Nhưng vị Hoàng tử đã hiểu biết anh. Ngài phán:

- Đại úy khỏi đến Tòa Tỉnh trưởng. Cứ cho tên tù nhân xuống xe, để y được nhìn cây hoa một chút. Cái nhìn của y đáng giá lắm đấy.

- Cám ơn Điện hạ, cám ơn Điện hạ vô cùng!

Văn Bách vội vàng mở cửa xe nhảy xuống, anh luống cuống suýt té nhào xuống đất, nếu viên sĩ quan không kịp đỡ.

Vị Hoàng tử quay đi. Đoàn người ngựa lục tục theo sau, dân chúng hai bên đường hoan hô vang dậy. Vài người tò mò ngó Văn Bách đang hấp tấp cất bước, viên Đại úy theo bèn gót. Ban nhạc bắt đầu thổi khúc. Vị Hoàng tử đã ngồi xuống chiếc ghế danh dự, ngay cạnh cây hoa Uất Kim Hương đen.

Văn Bách được viên Đại úy cùng ba người lính đi kèm hai bên, tiến về phía khán đài. Càng đến gần, Văn Bách càng bàng hoàng cảm động.

Thế rồi, anh đã thấy "nó"... Bông hoa mà anh chỉ được nhìn lần đầu tiên đồng thời cũng là lần chót và sẽ không còn bao giờ thấy lại nữa. Hai hàng thiếu nữ xinh đẹp đứng nghiêm trang hai bên cây hoa. Thật là một bông hoa kỳ diệu. Càng nhìn, Văn Bách càng thấy buồn bã trong lòng, anh quay nhìn mọi người chung quanh để hỏi một câu:

- Ai là người sung sướng đã trồng được cây hoa đáng yêu này?

Không một ai biết.

Vị Hoàng tử đứng dậy. Ngài đưa mắt nhìn toàn thể khán giả tham dự, nhưng thực ra chỉ chú ý đến ba người. Trước mặt ngài là Ba Tồn đang thao láo nhìn ngài và số tiền vớ vẩn chôn nóng náy. Bên phải ngài là Văn Bách, đôi mắt, con tim, đời sống và tình yêu của anh như gắn chặt vào cây Uất Kim Hương trước mặt và bên trái là Mỹ Lan vừa xuất hiện, trang phục một bộ

đồ trắng thật lộng lẫy, nổi bật hẳn trên đám đông khán giả. Nhưng hàng lệ nóng đang long lanh trên đôi mắt Mỹ Lan. Một sĩ quan của Hoàng tử đứng bên cạnh để hộ vệ.

Nhìn rõ tia mắt của ba người, Hoàng tử biết rõ là họ không nhìn thấy nhau vì Hội trường đông người quá.

Cả năm mươi ngàn người lắng nghe vị Hoàng tử nói. Ngài nói một cách hiền từ, êm dịu:

- Hẳn tất cả đều biết lý do hôm nay chúng ta có mặt tại đây. Một giải thưởng một trăm ngàn đồng tiền vàng sẽ được trao cho bất cứ ai trồng được một cây hoa Uất Kim Hương màu đen và cây Uất Kim Hương đen đó đã xuất hiện. Hiện bông hoa quý đang ở đây, trước mặt chúng ta.

Lai lịch của nó, được mọc ra và lớn lên như thế nào, trong trường hợp nào, tên của người trồng hoa là gì, tất cả sẽ được ghi lại trong cuốn sổ vàng danh dự của thành phố. Bây giờ hãy để chủ nhân của cành hoa Uất Kim Hương tiến lên đây. Xin mời!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Hoàng tử theo dõi phản ứng của ba người. Ngài chú ý nhìn Ba Tồn, Văn Bách và Mỹ Lan. Ba Tồn vội vã đẩy mọi người vệt ra hai bên để tiến lên, ánh mắt đầy tham vọng. Còn Văn Bách chỉ ngẩng lên, nhẹ nhàng tiến chút ít về đằng trước rồi dừng lại. Anh sững sờ khi thấy một người lính giúp đỡ Mỹ Lan, hướng dẫn cô gái bước lên khán đài. Nàng đẹp lộng lẫy, đầu hơi cúi thấp. Mái tóc vàng óng ánh xoa trên đôi vai thon nhỏ, Ba Tồn khựng lại, mặt hắc đỏ rực lên vì giận dữ. Văn Bách mừng quá la lớn:

- Mỹ Lan! Mỹ Lan! Em!

Vị Hoàng tử đứng trên khán đài chờ Mỹ Lan đến bên và hỏi:

- Hoa Uất Kim Hương này của cô nương phải không?

- Tâu Điện hạ, đúng như thế!

Và Mỹ Lan còn nói những gì nữa Văn Bách không nghe rõ.

Giọng Văn Bách lạc hẳn đi:

- Tôi bị quên lãng rồi sao? Tôi yêu nàng, và nàng đã quên tôi! Trời ơi!

Hoàng tử đồng dạng tuyên bố:

- Hoa Uất Kim Hương đen này được gọi là hoa " Uất Kim Hương đen của Mỹ Lan - Văn Bách".

Văn Bách sẽ là tên được đặt trong tương lai cho thiếu nữ này.

Văn Bách chạy như bay về phía trước, lòng tràn ngập sung sướng. Hoàng tử cầm tay Mỹ Lan đặt vào tay Văn Bách. Lúc đó, mọi người thấy ông Thế Diễn khẽ đưa khăn lên chặm nước mắt, khán giả xầm xì ngơ ngác. Đồng thời lúc đó, một người vội vã rời khỏi đám đông, đó là Ba Tồn: tất cả hy vọng của hắn đã tan biến mau chóng như làn khói bay. Hắn xô vệt tất cả mọi người hai bên cầm đầu bước đi. Cái đầu cổ hữu vẫn đưa về phía trước, lắc lư. Ngày hội vui tiếp tục.

Ban nhạc thổi một khúc vui tươi. Các quan khách trên khán đài lần lượt bước xuống và rời khỏi

công trường. Giữa họ là Mỹ Lan, Văn Bách, tay trong tay, sung sướng đi bên nhau. Họ đến Tòa tỉnh trưởng. Cây Uất Kim Hương và bao tiền vàng được mang theo. Bỏ lại đằng sau đám dân chúng đang vui vẻ tham dự phần văn nghệ phụ diễn và các trò giải trí trong ngày đại hội. Hoàng tử chỉ vào chiếc bao đựng một trăm ngàn tiền vàng đang đặt bên cạnh cây Uất Kim Hương nói với Văn Bách:

- Quả là khó khăn để giải quyết việc số tiền này sẽ thuộc về ai, về túc hạ hay về Mỹ Lan? Túc hạ Văn Bách, đã có công vun trồng bọc kính, nhưng Mỹ Lan lại có công trồng và săn sóc nó cho tới khi trổ hoa. Vậy ta sẽ trao số tiền này cho Mỹ Lan trong dịp lễ cưới. Số tiền là giải thưởng được trao cho Mỹ Lan không những để thưởng công trồng hoa Uất Kim Hương đen mà còn để thưởng tấm lòng thành thật ngay thẳng và can đảm của cô nương nữa.

Hoàng tử lấy trang giấy trong quyển thánh kinh của Vũ Bình, đặt vào tay Văn Bách:

- Túc hạ phải cảm ơn Mỹ Lan, vì cô ấy đã trồng hoa, đồng thời chứng minh được cho túc hạ là vô tội. Túc hạ được phóng thích khỏi ngục ngay từ bây giờ. Túc hạ đã bị giam trong tù vì một tội mà túc hạ không vi phạm. Nhà của túc hạ, đất đai và tiền bạc của túc hạ sẽ được trả lại tất cả cho túc hạ. Túc hạ là một người bạn tốt của anh em ông Vũ Bình. Thế hệ của túc hạ kế tiếp hai ông, nhưng túc hạ đã giữ được giá trị còn lại của hai ông. Anh em ông Vũ Bình là những người của lịch sử. Tiếc thay, họ đã bị giết vào lúc quốc gia đang thời kỳ lộn xộn, dân chúng phản nộ. Nhưng quốc gia của họ, nước Đại Hòa Lan rất hãnh diện về họ.

Hai kẻ yêu nhau quỳ xuống trước vị Hoàng tử. Ngài nói với giọng buồn buồn:

- Được rồi, hãy đứng lên đi, hai người sung sướng bên nhau, ta vui lòng lắm. Hai người có diễm phúc hơn Hoàng tử của hai người nhiều. Ta luôn mơ đến một ngày huy hoàng rực rỡ của nước Hòa Lan ta. Và hai người mơ một giấc mơ thực tế hơn, màu sắc rực rỡ của những bông hoa đang chờ đón trong tương lai.

Câu chuyện chấm dứt ở đây.

Văn Bách, Mỹ Lan tổ chức lễ cưới. Họ sinh hạ được hai đứa con xinh xắn và trồng rất nhiều hoa Uất Kim Hương. Về phần Ba Tồn, hắn đi biệt tăm từ đó. Có người cho biết hắn đã tự tử chết, vì quá thất vọng và xấu hổ.

Một điều đáng nói nữa là ông già Nguyễn Quân. Ông đã đổi nghề cai ngục ra nghề gác vườn. Ông về sống với vợ chồng Văn Bách và giữ việc trông nom săn sóc những bông hoa như một người cai ngục trông coi tù nhân vậy: Những bông hoa đua nở, trổ sắc thắm tươi, vươn lên hàng hàng lớp lớp, rực rỡ cả một khu vườn tươi mát. Trong vườn, Nguyễn Quân đi đi lại lại, say mê tưới nước và dĩ nhiên không một con mèo nào dám bén mảng tới khu vườn thơ mộng do ông chăm sóc.

Phía cao, trên cánh cửa căn nhà Văn Bách đang ở, một hàng chữ được kẻ rõ ràng:

"Những ai đã chịu đựng nhiều rủi ro sẽ được hưởng hạnh phúc bền lâu".

"Ở hiền gặp lành".

Lẽ đời tất nhiên là như thế.

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>